

Giới thiệu Âm Mưu Của Tổng Giám Đốc

Truyện Âm Mưu Của Tổng Giám Đốc kể về một cuộc hành trình gian nan mà anh phải tìm cô, cô biến mất mà không một lời từ biệt anh.

Vì vậy mà anh quyết định trở lại cái gia tộc đó với mục đích tìm kiếm cô bằng mọi giá. Nhưng mọi nỗ lực của anh đều thất bại...

Lúc anh tưởng chừng là không bao giờ tìm được cô, bỗng nhiên cô xuất hiện trước mặt anh nhưng bên cạnh cô còn có một người đàn ông đi theo? Anh vẫn không tin đó là sự thật và anh quyết định đi tìm câu trả lời người đàn ông đó là ai!

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Ánh mặt trời hình như không phù hợp với cái tên Tiêu Vũ Nhu, không những thế, cái tên này còn không phù hợp với cô gái này, cô thích nhất là cảm giác ấm áp dễ chịu, bởi vì từ nhỏ cô đã chịu đủ lạnh lùng rồi.

Bây giờ là mùa hè, giữa đầu thấy được cây cối ven đường, tia nắng xuyên qua tán lá xanh, có chút chói mắt.

Loại cảnh sắc này, lấy thành thích về văn học của Vũ Nhu có thể dùng 100 loại phương thức để miêu tả, nhưng mà cô lại cảm thấy phương thức nào cũng kém hai chữ "Thanh xuân".

Cha của Tiêu Vũ Nhu —— Tiêu Kiến Hoa, là ông chủ một công ty máy tính. Mẹ —— Ôn Uyển, là một họa sĩ. Vì cha cũng không yêu cầu cô học buôn bán, mẹ cô cũng không nghiêm khắc về việc học tập, không khuyến khích cô nhiều, mà để cho cô tự mình học tập, thực nghiệm, vì vậy cô có thể tận tình phát triển thiên phú về mảng văn học.

Mà cô cũng không phụ kỳ vọng, năm 17 tuổi, trúng tuyển vào khoa văn trường đại học T.

Thừa dịp ngày nghỉ, cô quyết định đến trường T quan sát.

Đi tới cửa trường T, Vũ Nhu quan sát trường đại học này.

Cô lững thững đi vào, vì là ngày nghỉ, trong sân trường không có nhiều người.

Đây cũng là chuyện tốt, cô không thích nơi tranh cãi ồn ào.

Cảnh quan rất tốt, thích hợp để sáng tác —— đây là cách nhìn của Vũ Nhu đối với trường T.

Vòng vo vài vòng, dần dần Vũ Nhu cảm thấy có chút mệt mỏi. Cô quay đầu liếc mắt nhìn dãy phòng học, bắt đầu ven sân cỏ đi trở về.

Vừa đi chưa được mấy bước, thì nghe thấy một hồi âm ỉ.

Cô dừng lại, nhìn về hướng phát ra ồn ào ——

Một chàng trai đang chạy về phía cô, quanh thân anh tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, nhưng cô lại không thấy rõ tướng mạo anh.

Vũ Nhu không khỏi nheo mắt lại, nhìn bóng anh dưới ánh mặt trời, trong lòng cô liền chắc chắn, chàng trai này thuộc về ánh mặt trời.

Vũ Nhu có chút kinh ngạc với câu bình luận của mình.

Cô gặp qua không ít người, mình cũng thích ánh mặt trời, nhưng cô chưa bao giờ từng cho rằng mình có duyên cùng ánh mặt trời, cũng chưa gặp người nào mà cô đánh giá là ánh nắng.

Vậy mà, chàng trai này lại khiến cô nhớ tới thần mặt trời Apollon.

Anh là hạng người gì? Hình như cô biết anh ở đâu đấy.

Chỉ là sau này, Vũ Nhu không muốn biết anh cũng không được.

Anh vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn phía sau, cho nên anh không thấy rõ Vũ Nhu ở trước mặt, liền đụng vào cô.

Cô tưởng ra anh sẽ nói "Thật xin lỗi", nhưng phía xa xa truyền tới một tiếng "Anh Dương" khiến anh cứng rần đem "Thật không đúng. . . . ." Đợi

thành "Đúng . . . . rồi, anh để em đợi lâu rồi phải không?"

Đối với cái trường hợp này, Vũ Nhu cảm thấy buồn cười. Nhưng khi cô phát hiện vẻ mặt "sos" của chàng trai (về mặt cầu cứu), cùng với ánh mắt căm hận của cô gái sau lưng thì cô hiểu.

"Anh Dương . . . . Cô ta là ai vậy?" Vũ Nhu hết sức phối hợp hỏi, còn cố ý dậm dậm dậm muối một chút nước nờ.

Chàng trai bị phản ứng của cô mà ngẩn ra, nhưng anh lập tức phản ứng kịp ——

"Honey à, cô ta không có quan hệ gì với anh cả, nó chỉ là cháu ngoại của chú anh thôi." Giọng nói của anh có chút mềm mại giả dối.

Anh lại chuyển hướng tới cô gái kia, dùng giọng nguội lạnh nói: "Cô cũng thấy đấy, tôi đã có bạn gái, cô đừng quẩn tôi nữa!"

"Nhưng em yêu anh mà!" Giọng cô gái có chút run rẩy.

"Tôi chỉ có thể nói xin lỗi." thái độ chàng trai hòa hoãn xuống, chỉ là trong giọng nói vẫn có một tia không kiên nhẫn.

Cô liếc một cái cô bé trước mắt ——

Là một người đẹp đấy. Là dạng người khiến đàn ông muốn che chở! Vũ Nhu nhìn bóng lưng bí ẩn của cô gái, tò mò nghĩ.

Đợi đến khi bóng lưng cô gái khuất dần, chàng trai mới cúi đầu, nói với Vũ Nhu:

"Xin lỗi, đã mượn cô diễn chung vở kịch này."

"Không sao." Vũ Nhu trả lời, thuận tiện lấy cơ hội này quan sát anh chàng.

Úy Dương nhìn cô gái mảnh khảnh trước mắt không nói lời nào mà chỉ nhìn anh, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Mới vừa đuổi được một người, không phải lại xuất hiện thêm một đấy chứ?

Vũ Nhu nhìn được sự lo lắng của anh, cảm thấy buồn cười.

Anh đại khái coi cô là kẻ hám trai rồi.

Cô thu hồi ánh mắt, mỉm cười rồi đi.

Úy Dương thấy cô cứ như vậy mà đi, không khỏi có chút kinh ngạc ——

Rất ít cô gái nào có thể miễn dịch với anh.

Anh nở nụ cười, dự cảm bọn họ còn có thể hẹn gặp lại.

Vừa vào cửa nhà, Vũ Nhu liền bị gọi vào phòng mẹ.

Mẹ đang vẽ tranh, nhiều bức tranh đề gọn gàng trên kệ.

Cô đến gần, biển cả bao la với màu xanh dương, có mấy chiếc thuyền ẩn hiện. Cô cảm thấy cảnh sắc trong tranh có chút quen thuộc, giống như đang nhắc nhở cô: đây là nụ cười của mẹ, rất hợp, rất dịu dàng.

"Mới về?" bà quay đầu lại, hiền lành nói với Vũ Nhu.

Bất cứ lúc nào, chỗ nào, mẹ luôn quan tâm đến cô. Bà dịu dàng khiến Vũ Nhu đột nhiên cảm thấy mình thật lạnh lùng.

17 năm qua, mặc dù cô chung sống hòa thuận với người nhà, không gây gỗ, cũng không khiến mọi người khó chịu. Vậy mà, lòng của cô lúc nào cũng giống băng, chưa từng hòa tan.

"Đến xem trường đại học rồi à?" Bà tiếp tục vẽ.

"Ừ." Vũ Nhu gật đầu một cái.

Bà chấm một chút màu nước, nhẹ nhàng phác họa, động tác tuyệt đẹp, cao quý.

Đây chính là tính cách của mẹ, vô luận ở trong tình huống nào, bà đều giống như nữ hoàng, không vội vã, không vội vàng.

Vũ Nhu biết mẹ còn có lời muốn nói, cho nên cô tiếp tục trầm mặc, yên lặng ngồi xuống.

Đây chính là phương pháp mà mẹ con cô chung sống, không cần giải thích, ăn ý lẫn nhau.

"Nhu Nhu, đại học không giống ở nhà hay ở trường trung học, con phải học cách tự bảo vệ mình."

"Con biết, thưa mẹ." Vũ Nhu nhẹ nói, ánh mắt vẫn dừng lại trên bức tranh chưa hoàn thiện. Cô không biết tại sao mình lại chú ý nó như vậy.

Cảm thấy ánh mắt của cô, bà dịu dàng để cọ xuống, cẩn thận nhìn con gái ——

Tướng mạo của con rất giống bà lúc còn trẻ.

Mười tám tuổi, bà gả cho Tiêu Kiến Hoa, mặc dù là ý của gia tộc, nhưng không ai ép bà, mà bà cũng cảm thấy ông là đối tượng thích hợp, cho nên liền gả cho.

Một cuộc hôn nhân không có tình yêu, có lẽ không được hoàn mỹ, nhưng cũng không đau khổ, bà không hối hận. "Biết linh cảm của bức họa này từ đâu tới không?" Bà hỏi, nhưng không đợi cô trả lời, đã tự mình nói:

"Mẹ còn nhớ, mùa hè năm ấy, mẹ lớn bằng con bây giờ. Một mình mẹ đến Hawaii nghỉ phép, đó là lần đầu tiên mẹ thấy biển cả mênh mông. Mẹ rất xúc động, muốn vẽ một bức, đáng tiếc khi đó tay nghề của mẹ không tinh xảo, mặc dù vẽ ra, nhưng không biểu đạt hết tâm tình của mẹ."

Bà dừng một chút, có chút thờ dãi nói:

"Mà bây giờ mẹ có thể vẽ, nhưng đã mất đi rung động ban đầu, cho nên bức họa này vô cùng dịu dàng, không còn. . . . . cái loại dã tính hùng vĩ kia."

Ánh mắt Ôn Uyển từ ái nhìn con gái.

"Từ trước đến giờ con đều tự giữ tinh táo, mẹ không lo con bị lừa, bởi vì con luôn rất cẩn thận. Đời người chỉ ngắn ngủn mấy chục năm, đừng bỏ qua thứ mà con đáng giá theo đuổi, nếu không, con sẽ phải hối hận."

Vũ Nhu biết mẹ đang nói lên tâm sự của bà.

Mẹ là người từng có nhiều cuồng nhiệt, nhưng theo cuộc sống đã từ từ phai màu.

Bà không phải họa sĩ nổi tiếng, nguyên nhân chính, là vì bà không muốn tranh của mình để trong tay người không hiểu nó.

Cô cảm tay của mẹ, nghiêm túc nói: "Con biết rồi." Đây không chỉ là một câu trả lời, mà còn là một lời cam kết.

Trong đầu cô bỗng hiện lên một bóng người ấm áp như ánh mặt trời ——

Anh...đáng giá để cô theo đuổi sao?

Tháng chín, trường đại học T đón sinh viên mới

"Mau đến xem em gái kia kia!"

Đám sinh viên làm không khí rộn ràng lên. Một cô gái mặc quần áo thể thao, đôi tay chống eo, giẫm giẫm giày da, khí thế như gió lốc đi đến trước mặt nam sinh ồn ào kia.

Cô một tay kéo lấy lỗ tai anh, bắt kẻ anh lên tiếng cầu xin tha thứ, lời cậu ta xuống khỏi vị trí của hội trường hội học sinh, khiến mọi người cười ầm lên, cũng hấp dẫn sự chú ý của Tiêu Vũ Nhu ——

Thật là một cô gái xinh đẹp!

"Tên Phi Phạm thú này! Cậu chán sống sao mà dám làm bẩn chỗ ngồi của hội trường!"

"Hội trường? Thì ra là đó là chỗ ngồi của hội trường. . . . ."

Mọi người bắt đầu nhỏ giọng bàn tán, Hội trường hội học sinh trường T là hạng người gì đây?

"Hội trường không hỗn xược như cô đâu!" anh chàng gọi là Phi Phạm vừa giãy dụa phản kháng, vừa kêu to, hình như muốn hội trường tới giải cứu anh.

Nhưng mà, anh là một chàng trai cao hơn 1,7m lại thoát không được sự kiềm chế của cô gái xinh đẹp này, rước lấy một hồi cười to.

"Hội trường đến rồi!"

Không biết là người nào kêu một câu như vậy, khiến tất cả mọi người yên tĩnh trở lại.

Cô gái kia cũng rút cuộc buông lỏng lỗ tai Phi Phạm ra.

Vị hội trường này rất được tôn trọng. Vũ Nhu nghĩ trong lòng.

Trên thực tế, cô vừa mới đến đây thì luôn nghe được tin đồn về anh.

Nghe nói năm nay anh ta chỉ mới hai mươi tuổi, nhảy lớp lên thành năm tư. Gia đình bối cảnh không rõ, nhưng có thể trong vòng ba tháng ngắn ngủn mà thu mua tất cả lòng của sinh viên trường T, ngay cả sinh viên lớn tuổi hơn cũng cam tâm tình nguyện chọn anh làm hội trưởng. Thậm chí có cô gái muốn thấy gặp anh thường xuyên, thà bỏ lỡ cơ hội du học, nhập học vào đây.

Cô lại cảm thấy họ thật sự không biết tính toán, vì một kết quả không biết, mà bỏ lỡ cơ hội ngay trước mặt, cần thiết làm thế không? Nếu không phải là cô chưa có giấy xuất nhập cảnh, cô đã sớm bay đến nước Mĩ học đại học rồi.

Chờ vị hội trưởng hội học sinh kia xuyên qua đám người, đứng lên giảng đài, Tiêu Vũ Nhu mới thấy rõ khuôn mặt anh, rốt cuộc thừa nhận, anh thật sự là có loại sức quyến rũ đó.

Mà càng làm cho cô cảm thấy thú vị, chàng trai giống ánh mặt trời kia chính là hội trưởng hội học sinh trường đại học T!

Môi của cô khẽ nâng lên, dự cảm chuyện sẽ có nhiều hứng thú hơn.

"Xin chào các bạn! Tôi là Hội trưởng hội học sinh trường đại học T, tên là Úy Dương. Thời gian tới xin mọi người cùng tôi, cùng nhau cố gắng, khiến trường T trở nên tốt đẹp hơn!" Trên đài truyền đến giọng nói của anh.

Kế tiếp chính là tiếng vỗ tay âm ầm.

Tiêu Vũ Nhu cũng vừa mỉm cười, vừa vỗ tay, nhưng trong lòng cũng hơi xem thường.

Lời thoại cổ hủ như vậy, mấy chục năm qua đều không thay đổi.

Nhưng mà, cô đã đoán sai, Úy Dương còn nói tiếp:

"Tôi biết những câu nói này đã có từ lâu, nhưng tất cả mọi người đều biết, tiến vào T cũng không phải chuyện dễ dàng. Đã như vậy, tôi thật sự hi vọng các bạn có thể giống như đại đa số các sinh viên trường T, nắm chặt cơ hội, không ngừng nỗ lực phấn đấu đừng đợi đến khi tốt nghiệp mới hối hận."

Mấy lời nói trên đều khiến Vũ Nhu có chút tin phục. Không khí xung quanh có chút nghiêm trang, cô biết lời nói này đã đạt tới mục đích của anh rồi.

Mấy giây sau, mọi người mới nhiệt liệt mà vỗ tay, lần này, Vũ Nhu vỗ tay là từ thật đáy lòng.

Kế tiếp, chính là quá trình giới thiệu khô khan, Vũ Nhu cũng không nghe cẩn thận, chỉ chú ý đến cô gái vừa rồi chính người kia, cô ta cũng là thành viên của hội học sinh, liền cúi đầu.

"Tôi hôm nay có liên hoan, nếu như các vị có hứng thú, mời đến phía sau sân cỏ trường học tập hợp." Hải Lan nói xong, cũng đại biểu cho việc kết thúc buổi đón chào học sinh mới.

Vũ Nhu rốt cuộc ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười.

Vậy mà, khi cô vừa ngẩng đầu lên, cô lập tức phát hiện Úy Dương đang nhìn cô —— mặc dù không ít đứng quanh đấy, nhưng cô vẫn cực kì xác định, anh nhìn cô.

Anh nhận ra cô?

Cô nghĩ, đáp án là khẳng định.

Hai người bọn họ giống như bị ngăn cách hoàn toàn trong tiếng vỗ tay của mọi người, tiếng náo nhiệt ở ngoài, tầm mắt cứ như vậy mà quán lấy nhau.

Vũ Nhu đột nhiên cảm thấy cô lại đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp.

Cho đến khi đám người chật chội chặn lại tầm mắt của bọn họ, Vũ Nhu vẫn chưa thoát khỏi cảm giác kỳ lạ đó.

Đó là lần thứ hai bọn họ gặp mặt —— ánh mặt trời và trái tim băng giá gặp nhau, tất cả không cần nói . . . .

Tiêu Vũ Nhu vốn cho rằng, mình nên cùng sinh viên mới vào năm thứ nhất chung phòng kí túc xá, ai biết đợi đến khi cô sắp xếp tất cả đồ đoàn xong, mới phát hiện bạn cùng phòng của cô là Hải Lan.

"Không phải là sinh viên mới ở phòng này chuyển đi nên cô ta chuyển vào đây đấy chứ?" Vũ Nhu nghĩ.

"Cậu là Tiêu Vũ Nhu?" Hải Lan ới vừa vào cửa, vui mừng nói, "Tớ rất thích tác phẩm "Mưa" mà cậu viết!"

Thì ra là độc giả của cô.

"Đúng vậy, là mình."

Vũ Nhu nở nụ cười, khiến Hải Lan vừa mừng vừa lo.

"Trường học xét về số tuổi, gia cảnh và khả năng của cậu, cho nên đề tở và cậu ở cùng nhau. Cậu vừa lòng không?" Hải Lan ân cần hỏi.

"Dĩ nhiên." Mặc dù cô không hài lòng với an bài như thế, nhưng vẫn trả lời khác.

"Vừa rồi tở thấy cậu đối phó với nam sinh kia, thật là uy phong."

Hải Lan có chút lúng túng, cảm thấy trước cô gái dịu dàng như Tiểu Vũ Nhu, mà làm ra động tác thô lỗ, hình như không thích hợp lắm.

"Không làm cậu sợ chứ?" Hải Lan có chút lo lắng hỏi.

"Không có." Vũ Nhu cười nói.

Cô thích tính cách thẳng thừng của Hải Lan, cho nên thân thiết hơn cô ấy một chút.

"Lúc đầu Tở cứ tưởng cậu mảnh mai, ai dè ngược lại. Mà tở cũng rất hâm mộ cậu đấy, có thể khiến bao kẻ khuat phục."

"Vậy sao?" ánh mắt Hải Lan sáng lên.

Không nghĩ tới thần tượng của mình lại thương thức mình, kế tiếp, Hải Lan liền giống như máy hát, nói chuyện không ngừng.

Mà Vũ Nhu làm một người nghe nghiêm túc

"Cậu không biết khả năng đích thực của Úy Dương nhà tở đâu!"

Hải Lan vừa nhắc tới Úy Dương, lập tức vẻ mặt sùng bái biểu lộ rõ ràng.

"Vậy sao?"

Vũ Nhu không muốn bàn luận về đề tài này, bởi vì từ trước đến giờ, cô chỉ dùng cảm giác của mình để đánh giá người khác.

Nhưng mà, đối với từ này ‘nhà tở’ mà Hải Lan dùng, cô cảm thấy có chút kỳ quái, vì vậy liền hỏi:

"Anh ta là gì của cậu? Nghe cậu gọi anh ta là 'Nhà tở' . . . . ."

"À, mẹ tở từng giúp việc tại nhà anh ấy, từ nhỏ chúng tở cùng nhau lớn lên, cho nên tở mới gọi anh 'Nhà tở', ha ha. . . . .khi bé, anh ấy đã ưu tú không giống một đứa bé rồi."

"Vậy sao? Cậu đánh giá anh ta cao vậy."

Vũ Nhu thích cá tính thẳng thắn của cô bạn này.

Nhưng nếu là người khác, đại khái sẽ cảm thấy chuyện mẹ mình làm người giúp việc sẽ rất lúng túng, nhưng từ trong miệng cô nói ra lại tự nhiên như vậy, không có chút tự ti nào.

Mặc dù mới quen cô bạn này không lâu, Vũ Nhu đã coi cô là bạn tốt rồi.

giữa trưa mùa hè ấy, trong không gian nhỏ nhỏ, tình bạn của hai cô gái không ngừng phát triển.

Vũ Nhu nghĩ thầm có lẽ hôm nay là một bước ngoặt trong cuộc đời cô . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Vũ Nhu không thích nơi ồn ào, nhưng mà Hải Lan lại muốn cô đến, cô không đành lòng từ chối.

Cô có chút lo lắng, hoặc phải nói là cô sợ có người quá nhiều tâm tư mình. Trước kia, cô chắc chắn sẽ không có loại cảm xúc " Không đành lòng".

Cô vừa đến nơi nướng thịt, đã cảm giác có một tầm mắt đang quan sát cô, nhưng nhiều người như vậy, cô không thể nào tìm được nơi tầm mắt đó phát

ra, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua nó.

Hải Lan làm bạn để cô từ từ quen với không khí náo nhiệt. "Nhu thế nào? Đồ ăn ngon không?" Hải Lan lại nướng hai cánh gà, trở lại ngồi xuống bên cạnh Vũ Nhu.

Trong suốt quá trình, cô đều giống như con gà mái già bảo hộ lấy Vũ Nhu. Một lát thì giúp cô nướng đồ, nói là sợ cô phỏng tay; một lát thấy có nam sinh đi tới bên người cô nói chuyện, lập tức chạy như bay đến bên người cô, "Cảnh cáo" bọn kia không được bắt nạt thiếu nữ vị thành niên,

Mà trên mặt Vũ Nhu luôn mỉm cười, trong lòng cảm kích cô bạn này.

tâm mắt Vũ Nhu dần dần chuyển dời đến đồng lửa.

ngọn lửa màu đỏ theo gió tung bay, đó là một loại vẻ đẹp mỹ lệ. . . . .

Cô nhắm mắt lại tập trung tư tưởng suy nghĩ, đột nhiên một ý nghĩ hiện lên—

Carmen! Đúng! Chính là Carmen! Đó là cô gái có màu da lúa mạch, mặc váy màu đỏ.

(Carmen là một vở kịch opera Pháp của Georges Bizet, đồng thời, carmen là tên nhân vật chính trong vở kịch opera này)

Cô ta tựa như một vòng lửa, không bao giờ bị dập tắt!

Carmen là một người dám hận dám yêu, tình cảm thay đổi là do tính tình cô cho phép. Có lẽ nhiều người coi cô như người đàn bà dâm đãng, nhưng nếu cô chỉ một lòng với một người đàn ông, vậy thì cô không phải là Carmen rồi !

Cô bỗng chốc mở mắt, linh cảm giống như suối nước trào ra. Cô muốn nhanh chóng viết xuống , nếu không linh cảm này sẽ một lúc rồi mất.

"Hải Lan, tớ đi rửa tay đây!" Đứng lên, cô cố gắng khiến giọng điệu của mình có vẻ 'bình thường'.

"Hà?" Hải Lan đang nướng đồ, nghe không rõ.

Mà cô không đợi Hải Lan quay đầu lại, liền vội đi ra ngoài.

Hải Lan còn không kịp phản ứng, la hét sau lưng cô: "Này, đừng vội vã như vậy. . . . ."

Đợi đến khi ra khỏi tầm mắt của mọi người, cô lập tức nhấc chân chạy như điên, chạy đến thư viện, may mắn thư viện còn mở.

Cô không để ý hình tượng của mình, đẩy cánh cửa nặng nề ra, sai bước chạy vào.

Cô biết tất cả mọi người đều đi tham gia buổi tiệc nướng, cho nên cô không lo có người thấy đáng về thô lỗ này của cô.

Quả nhiên, thư viện rộng rãi không có một bóng người.

Cô ngẩng nhìn bốn phía, thấy một dãy máy tính được đặt sát cạnh tường. Cô không nói hai lời, lập tức xông tới khởi động máy tính, kéo một cái ghế, hai mắt chăm chú nhìn màn hình, lấy tốc độ nhanh nhất gõ trên bàn phím. Hai mươi lăm phút sau, mấy tờ A4 chằng chịt chữ từ trong máy in dạt nhau đi ra.

Cô cúi lưng một cái, đi tới bên cạnh máy in, hài lòng đọc lại một lần "Ngọn lửa Carmen", cầm cây bút bạc bên cạnh, phía sau mỗi tờ giấy, viết lên một chữ thật to "Băng"

"Băng" là bút danh khác của cô, phong cách sáng tác khác hoàn toàn với "Mura"•

"Mura" có chút u buồn, dịu dàng; mà"Băng" rõ ràng là ngạo lạnh, ngồi bút sắc bén,

Nhưng mà, không ai biết hai bút danh là cùng một người viết.

Cô tự giễu cười cười, như loại này phản nghịch văn chương chỉ có thể lấy"Băng" tới phát biểu,

"Thì ra là "Băng" và"Mura" là cùng một người."

Một giọng nói trầm thấp, không hề báo động trước mà vang lên trong thư viện yên tĩnh.

Vũ Nhu sợ hết hồn, trang giấy trong tay cũng rơi xuống đất. Cô quay đầu lại, theo bản năng lùi về sau một bước, chỉ là máy in sau lưng chặn đường lui của cô.

"Ha ha. . . . . Là anh, quên anh sao?"

Tiếng cười rất sáng khoái, khiến Vũ Nhu lập tức nhận ra anh.

Cô lập tức nở nụ cười, "Học trưởng, là anh à!"

"Không muốn cười thì đừng cười." Vẫn dịu dàng như vậy, bờ miệng nói trúng tim đen của cô.

"Học trưởng . . . ." Vũ Nhu cảm thấy lần đầu mình bồn chồn thế này!

Anh biết rồi sao? Làm sao lại như vậy?

Úy Dương khom lưng nhặt tờ giấy trên đất lên, nghiêm túc nhìn nhìn, nói với Tiêu Vũ Nhu: "Viết rất tốt! anh đã đọc qua tác phẩm "Mưa", nhưng không nghĩ đến, "Mưa" và "Băng" mà anh sùng bái là cùng một người, em đang lừa độc giả đó." Mặc dù nói vậy, nhưng trong giọng nói của anh chỉ có hài hước, không có trách mắng, giống như anh sớm biết rõ rồi.

"Học trưởng vào đây khi nào?" Vũ Nhu nhẹ giọng hỏi.

Cho dù là người lạnh lùng nhất, chắc cũng sẽ bị hòa tan bởi giọng nói mềm mại của cô.

Anh nở nụ cười thật to, "Đã lâu. Em đánh chữ ở đây nên không phát hiện ra mà thôi."

Vũ Nhu đem lấy tờ giấy của cô đoạt lại, mỉm cười: "Học trưởng, em muốn trở về kí túc xá." Nói xong, liền xoay người rời đi.

"Anh nói rồi, không muốn cười thì đừng cười, anh không thích nụ cười dối trá của em." Anh rộng rãi nâng tay cô, không để cô tránh thoát, "Anh đưa em trở về."

Vũ Nhu có chút kinh ngạc. Thật kỳ quái, anh lại có thể nhìn thấy cô cố ý nở nụ cười. Trong sự sững sờ, cô cứ mặc anh lôi kéo mình ra thư viện.

Ban đêm, gió nhẹ thổi mái tóc không dài cũng không ngắn, vừa chạm bả vai của cô.

tiếng cười vui từ nơi xa truyền tới, khiến đêm tối yên tĩnh lại bùng lên sức sống. Trong lòng cô nghĩ nên làm như thế nào để giải thích với Hải Lan chuyện mình rời khỏi đó.

Úy Dương giống như hiểu rõ ý tưởng của cô, nói "Hải Lan là một người vô tư, cô ấy không để ý đâu."

Trong giọng của anh nói ra anh rất hiểu rõ Hải Lan, chỉ là cũng không khiến Vũ Nhu không vui. Có lẽ bởi vì cô căn bản không quan tâm, vì vậy cô giữ vững trầm mặc.

"Em biết không? Từ khi nhìn thấy em, anh liền biết đó không phải tính cách thật sự của em."

Úy Dương lơ đãng nói một câu, khiến Tiêu Vũ Nhu chấn động.

Anh có thể nhìn thấu cô sao?

"Anh muốn nói gì?" Cô cố gắng giữ vững bình tĩnh.

"Người không để ý đến tất cả, mới là người lạnh lùng nhất." anh nhìn vào mắt cô, đáp trả.

"Oanh" một tiếng, lời của anh như quả bom nổ tung đầu óc Vũ Nhu!

Không sai, thật sự là cô không để ý điều gì. . . . .

Nguyên tưởng rằng đời này sẽ không ai phát hiện ra, không nghĩ rằng, lại bị một người mới gặp mặt có 3 lần nhìn thấu!

Úy Dương dừng lại, không kinh ngạc thấy sự cảnh giác càng lúc càng đậm trong mắt Vũ Nhu.

Người luôn che giấu mình bình thường đều không thích bị người khác khám phá, Tiêu Vũ Nhu chính là người như vậy?

Vậy mà anh lại thích cô, anh thích một cô gái mới gặp mặt ba lần!

Khi mới gặp cô, cô khiến người ta cảm thấy rất yên tĩnh, yên tĩnh làm người ta rất dễ dàng coi thường cô. Thật kỳ lạ, một người lạnh lùng như vậy, nụ cười lại dịu dàng động lòng người đến thế.

Anh hiểu được, "Cô" không phải là cô.

Sau đó là vào lần khai giảng đấy.

Trong đám người tập nập, anh có thể tìm được cô một cách chính xác.

không khí xung quanh cô như ngừng lại, đứng cạnh cô, anh cảm thấy ồn ào bốn phía đã giảm đi gần hết. Bởi vì trong mắt anh: đều có cô!

Đây là một lần gặp gỡ mà yêu sao? Anh âm thầm nghĩ.

Anh cảm thấy mình cũng là người dối trá, bề ngoài chói mắt, linh hồn lại xa cách, mà cô giống như một hồ nước dịu êm làm anh cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái.

Lần thứ ba gặp mặt là ngoài dự đoán của anh.

Trong lửa trại nhìn thấy cô, khiến anh cảm thấy kinh ngạc và may mắn. Cô mặc một bộ đồng phục thanh nhã, hơi thở lạnh lùng, cho dù lửa có mạnh đến đâu cũng không khiến cô bớt lạnh lùng——đây chính là cô!

Vũ Nhu nhìn ánh mắt thâm thúy của anh, nói không ra lời.

Sau đó, anh giờ tay nhẹ nhàng gạt sợi tóc cho cô, cúi đầu ní non bên tai cô: "Vì sao em lại khiến anh rung động?"

Cô giật mình. . . . .

Đầu thu, gió thổi, lá cây theo gió đung đưa, mà Tiêu Vũ Nhu bị sự thâm tình trong mắt Úy Dương làm kinh hãi.

Đồng ý làm quen với một người mới gặp ba lần, đối với người luôn luôn xử sự tình táo như Tiêu Vũ Nhu mà nói, đó là chuyện cực kì điên cuồng.

Nhưng cô biết mình không sai, bởi vì tìm được một người hợp cả về linh hồn lẫn thể xác đâu phải là một điều dễ dàng.

Cái gọi là hợp về linh hồn và thể xác, không chỉ anh cũng là người lạnh nhạt. Ngược lại, trải qua mấy ngày quan sát, cô phát hiện anh giống như ấn tượng vừa ban đầu của cô —— sáng sủa, ấm áp; điều duy nhất không quá tương xứng với dáng ngoài của anh, chính là độ bén nhọn tương đối cao.

Cũng khó trách anh lại đi học kinh tế.

Vì vậy, tin tức "Tài nữ đại học T yêu đương", tựa như đám lửa bùng lên nhanh chóng, mà những người kia thỉnh thoảng gặp bọn họ nắm tay nhau, càng như lửa được tiếp thêm dầu, tuyên truyền khắp nơi.

"Hôm nay học có vui không?" Úy dương cầm tay Vũ Nhu, chân hai người in lên bờ cát trắng.

"Không tệ." Vũ Nhu không keo kiệt chút nào cho anh một giọng nói ngọt ngào cùng nụ cười ấm áp, bàn tay nhỏ bé kéo cánh tay bên chắc, chân nhỏ giẫm cát mịn mềm mại.

Anh cùng cô ngồi xuống, ánh sáng trời chiều mang theo hương vị của biển cả bao la chiếu rọi.

"Em vẫn cho rằng ánh sáng mặt trời như ánh sáng của anh." Vũ Nhu cười nói.

Úy dương đuổi người nằm lên cát, nhìn bầu trời, nói với cô: "'Băng" từng nói, tình yêu là cảm giác hư vô mờ mịt, chỉ có mình tự nắm giữ được, mới vĩnh hằng nhất. . . . . Em là muốn như vậy sao?" giọng nói của anh trở nên rất hấp dẫn.

Vũ Nhu đột nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Bởi vì cô biết, tình cảm cô bỏ ra ít hơn rất nhiều so với anh, cho nên cô chọn im lặng để trốn tránh vấn đề này.

"Trả lời anh." Úy Dương có chút bướng bỉnh.

"Cách nhìn của "Băng" không nhất định là cách nhìn của em." Cô cảm động, nhưng lại vẫn không hiểu rõ cảm giác của mình.

Người như cô sẽ có thể chân chính yêu một người sao? Cô có chút nghi ngờ.

Úy Dương nắm được tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Vũ Nhu cảm thấy một hồi run rẩy.

Anh yên lặng nhìn chăm chú vào cô, giống như muốn đem hình ảnh của cô ghi sâu vào trí nhớ.

Hình như yêu cô là kiếp số của anh.

Bọn họ mỗi ngày đều ở chung một chỗ, anh có thể thấy cô, cùng cô trò chuyện, chạm tới cô, gián tiếp qua những thứ này để cảm nhận cô

Vậy mà anh còn không chạm tới tim cô được.

Điều này khiến anh sợ, lo lắng sẽ có một ngày cô rời đi. . . . .

Úy Dương đột nhiên ôm chặt lấy Vũ Nhu, nói với cô: "Đừng rời xa anh!" anh đem mặt chôn thật sâu ở cổ cô, giống như là sợ cô đột nhiên biến mất.

Vũ Nhu bị lời nói anh lay động, lời nói của mẹ như văng vẳng bên tai——

Đừng bỏ qua thứ mà con đáng giá theo đuổi, nếu không, con sẽ phải hối hận. . . . .

Cô cũng từng hỏi mình, anh có đáng giá để cô theo đuổi hay không? Cô nên đuổi theo sao? Cho dù cuối cùng vẫn không chiếm được? Cho dù cuối cùng sẽ bị thương?

Trông mắt luôn trong suốt của Vũ Nhu lúc này nâng lên một tầng nghi ngờ cùng không hiểu —— cô nên làm cái gì?

Tiêu Vũ Nhu đem mình cho anh.

Coi như là cam kết? Cô không biết. Cô không biết cách yêu người, không biết "Yêu" có hương vị gì, chỉ là cô cảm thấy đem mình cho anh là đáng giá.

Cho nên ngày cô sinh nhật mười tám tuổi, cô nói với anh: "Mang em đến phòng của anh đi."

Úy Dương nhìn chăm chú cô rất lâu, lâu đến nỗi cô cho rằng anh không thích, rốt cuộc anh mới mở miệng: "Em có biết đó là ý gì không?"

Vũ Nhu cười cười, "Đừng nghi ngờ, chính là thứ anh đang nghĩ đó. Hôm nay em trưởng thành rồi."

"Em nghĩ kĩ chưa?" Anh rất nghiêm túc hỏi cô, sợ cô chỉ nhất thời xúc động, sau này hối hận không kịp.

Vũ Nhu trịnh trọng gật đầu một cái.

Cô tiến lên, nhón chân, vòng tay qua cổ anh, dùng môi của mình tới treu đùa anh, rất hài lòng khi nghe tiếng hô hấp càng ngày càng nặng nề của anh.

Úy dương không mang cô đến khu kí túc xá, bởi vì anh muốn cho cô một đêm hoàn mỹ, anh mang cô đến nhà trọ, một thế giới của anh.

"Đây là nhà anh sao? Thế anh còn phải ở ký túc xá làm gì?" Vũ Nhu quan sát căn phòng, hỏi.

Tường màu xanh lam khiến lòng người cảm thấy an toàn mà đứng đắn. Nhưng lúc tầm mắt nhìn thấy giường lớn ngay chính giữa phòng thì gương mặt cô không khỏi đỏ ửng lên.

"Bởi vì anh muốn thân cận với mọi người hơn." Anh nói. Anh nghĩ, điểm này, cô và anh hoàn toàn ngược nhau! Vì cô luôn giữ một khoảng cách nhất định với tất cả.

"Có tình huống đặc biệt thì anh mới ở đây."

"Như bây giờ?" Giọng điệu của cô hoàn toàn là chế nhạo ,

"Em là cô gái đầu tiên của anh." Giọng anh giống như thề.

"Anh đừng lo lắng! Em không phải đang chất vấn anh đâu." Vũ Nhu cười, đi đến bên cạnh anh, khuôn mặt dán vào ngực anh, phát hiện mình càng ngày càng thích loại cảm giác an toàn này.

Cô chủ động cởi quần áo anh ra, chạm được da thịt cực nóng của anh, tay nhỏ bé hoạt động trên dưới, cánh môi nhẹ nhàng hôn tí mĩ.

Úy Dương hô hấp dần dần dồn dập, anh đột nhiên nắm lấy bàn tay nghịch ngợm kia, dùng môi của mình chặn cô lại.

Nụ hôn này không giống như xưa, mang theo nhiều dục vọng hơn.

Vũ Nhu đắm chìm trong nụ hôn ấy, đợi đến khi cô phản ứng kịp thì anh đã đem áo ngoài của cô cởi ra rồi. Cô đối mặt với loại tình dục chân chính này cảm thấy có chút sợ.

"Đừng sợ, anh sẽ cẩn thận." Anh bảo đảm, mà cô cũng an tâm.

Cô đã có thói quen tin lời anh nói.

Anh từ từ cởi quần áo trên người bọn họ xuống, cố gắng không chế dục vọng của mình, muốn cho cô đêm đầu tiên đẹp nhất.

Anh tí mĩ hôn mỗi tấc da thịt cô, trong đêm tối, không khí kiều diễm ướt át lan tràn ra. . . . .

". . . . . theo bước chân William Wilberforce, là các học giả trường phái lãng mạn, văn học của họ hướng ta trở về với tự nhiên, các đạo lý nhân sinh . . . . ."

Giáo sư đang giảng bài, vậy mà tâm hồn Tiêu Vũ Nhu lại bay xa rồi.

Anh là dịu dàng như vậy, cô không cảm thấy đau mảy. Chỉ là về sau, liền thay có chút ít điên cuồng. . . . . Cô nghĩ đi nghĩ lại, trên mặt không khỏi xấu hổ đỏ lên. . . . .

"Vũ Nhu. . . . . Vũ Nhu!" Tiết Lệ Lệ ngồi cạnh nhỏ giọng kêu cô.

"Hả? Sao vậy?" lúc này Vũ Nhu mới phục hồi tinh thần lại.

"Cậu bị gì vậy? Giáo sư đang nhìn cậu kìa!" Cô nhắc nhở

Vũ Nhu ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy ánh mắt không vui của giáo sư, vội vàng gật đầu một cái, bày tỏ ý xin lỗi với ông.

Trời ạ, mình đang nghĩ cái gì vậy chứ? Cô cố gắng chuyển tâm nghe giảng.

Chỉ chớp mắt, cô lại bay bổng.

Cho dù cô tập trung suy nghĩ thế nào thì trong đầu đều là lồng ngực gầy gò mà to lớn của anh. Hình ảnh kiều diễm hôm qua luôn hiện lên trước mắt cô.

"Lệ Lệ, tớ về trước." Nếu cô nghe không nổi nữa, thì dứt khoát đi tìm Hải Lan cho rồi. Chắc cậu ấy không có khóa nào.

"Cậu đi sao?" Lệ Lệ kinh ngạc nói. Vũ Nhu chưa bao giờ về sớm cả!

"Ừ." Cô vừa nói, vừa thu dọn sách vở. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô nhẹ nhàng rời phòng học.

Vũ Nhu mới vừa ra khỏi khoa tiếng Hoa thì thấy Hải Lan đứng trên hành lang, vừa nói vừa cười với một người đàn ông.

Khi cô đến gần mới phát hiện người đàn ông kia nhìn rất quen mắt.

"Ba!" Cô kêu lên.

Chưa bao giờ ba đến trường cô học! Hôm nay có chuyện gì gấp gáp sao? Cô phát hiện nụ cười trên mặt hai người bởi vì cô xuất hiện mà cương lại, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

"Vũ Nhu? Sao cậu. . . . . về sớm thế?" Hải Lan dùng nụ cười che đi lúng túng, đem đề tài dời sang chỗ khác.

"Ừ, không có gì hay nên tớ ra sớm." Cô nói dối, không muốn tâm sự của mình bị ba biết, "Ba, ba tới tìm con à?"

"A. . . . . Đúng, đúng! Ba tới nói cho con biết, hôm nay là sinh nhật mẹ con, tối nhớ về nhà ăn cơm."

"À, được ạ. . . . ." Không phải có thể gọi điện thoại sao, ba còn đến trường làm gì? Vũ Nhu nhìn vẻ mặt né tránh của Hải Lan và ba, trong lòng có chút nghi ngờ.

Đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết?

"Sao vậy? Ba không thể tới gặp con mình à?" Tiêu Kiến Hoa trêu ghẹo, đồng thời cũng muốn cô yên lòng.

Cô đa nghi quá ư?

Cô nhớ tới vừa rồi bọn họ cười nói với nhau, không giống như người xa lạ, liền tùy ý hỏi: "Ba và cậu ấy quen nhau à?"

"Ừ, có lần Hải Lan bị trật chân, ba gặp phải nên đưa con bé đến bệnh viện."

"Hải Lan! Cậu bị trật chân khi nào? Sao không nói cho tớ biết?" Vũ Nhu vội vàng hỏi cô.

Giọng nói ân cần khiến Tiêu Kiến Hoa có chút giật mình, Vũ Nhu chưa bao giờ thân thiết với người khác như vậy.

"Không có gì..., tớ hết đau rồi." Hải Lan vội vàng xua tay, bày tỏ mình không sao.

"Thật không nghĩ đến các con là bạn tốt của nhau!" Tiêu Kiến Hoa thử dò hỏi.

Vũ Nhu cũng cười thừa nhận.

"Đúng vậy, Hải Lan là bạn cùng phòng của con, cũng là bạn thân nhất." Cô nhìn Hải Lan, lại ngoài ý muốn phát hiện nét mặt của cô bạn có chút chua chát.

"Thì ra là vậy. . . . . A, ba đi đây, buổi chiều có cuộc hẹn quan trọng. Gặp lại sau." Tiêu Kiến Hoa vội vã rời đi.

Vũ Nhu quan sát được ánh mắt Hải Lan đuổi theo bóng lưng ông, cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không biết làm gì nên không tiện hỏi ra.

"Cậu về sớm thế! Tớ hơi kinh ngạc đấy!" Hải Lan thử dò xét Vũ Nhu.

Vũ Nhu nghĩ tới mình ở trong lớp lại suy nghĩ mấy chuyện lung tung, mặt đỏ bừng lên.

"Á à. . . . ." về mặt Hải Lan như ‘tớ biết hết rồi nhé’: "Yêu rồi, yêu rồi!" Cô khẳng định phản ứng của Vũ Nhu có liên quan đến Úy Dương.

"Rõ ràng vậy sao?" Vũ Nhu không che giấu, "Nhiều lúc tớ rất khó hiểu, tớ thật sự yêu anh ấy sao?"

"Trời ạ, đây chính là "người trong cuộc thì mơ hồ" mà! Nhìn đi! Ngay cả đầu óc tài nữ của chúng ta cũng giảm xuống! Tớ thấy, cậu thật lòng yêu anh ta rồi." Hải Lan nghiêm túc nói.

"Không phải chỉ kính trọng anh ấy?"

"Không phải."

Hải Lai cúi đầu suy nghĩ một chút, "Cậu biết không? Trước kia cậu luôn làm người ta cảm thấy rất xa xôi, mặc dù bên cạnh thân thể cậu nhưng tâm hồn cậu xa cách. Từ khi cậu và Úy Dương quen nhau thì. . . . ."

Hải Lan nhìn cô, "Cậu trở nên có chân thật mà gần gũi, ngay cả nụ cười cũng ấm áp. . . . ."

Vũ Nhu im lặng, thì ra Hải Lan đã sớm phát hiện. Cô vốn rằng cậu ấy sẽ không nhìn ra, Hải Lan không hề là bạn thân của cô!

"Ha ha, tốt, tớ yêu rồi, còn chị thì sao?"

"Bản tiểu thư rất già sao? Làm gì mà vội vã như vậy!" Hải Lan giận đến phồng má, trợn to hai mắt.

"He he, nếu cây có hoa, ong bướm đập diu. . . . ." Vũ Nhu dừng lại, bước chân bắt đầu chuẩn bị di động, "Đừng có đợi đến khi hoa tàn, không thể làm gì khác hơn là vớ đại một con ong già cụ già kị! Ha ha. . . . ." Nói xong, cô liền chạy đi,

Hải Lan sững sốt, mới hiểu được ý của cô, cực kỳ tức giận đuổi theo, vừa đuổi vừa nói: "Cậu dám nói tớ ế sao!"

"Ha ha ha ha. . . . . Tớ đâu có nói, tự cậu nói mà. . . . . A!"

"Xem tớ chinh cậu thế nào!"

Hai cô gái như cánh bướm chơi đùa trong sân trường, như thoi hơi ấm trong trời đông giá rét,

Gió thổi bay làn tóc của Vũ Nhu và Lưu Hải, ánh mặt trời chiếu sáng khuôn mặt vui vẻ rạng ngời kia;

Cô thật sự thích bọn họ!

Tình cảm của Úy Dương, còn có sự ân cần của Hải Lan, từng giọt từng giọt thấm vào tim cô, dần dần kéo cô hòa nhập vào mọi người.

A, bị người khác chiếm giữ trái tim, cảm giác này cũng không tệ. . . . .

Sau hôm đó, Úy Dương muốn Vũ Nhu đến ở trong căn hộ của anh. Bởi vì anh không muốn cô gái của anh bị người đàn ông khác nhòm ngó.

Mà Vũ Nhu cảm thấy nếu mình đã là của anh, thì cần gì kiêng dè nữa, nên cùng anh ở chung.

Mỗi ngày sau khi học xong sẽ về "nhà", Vũ Nhu phụ trách quét dọn gian phòng, mà Úy Dương phụ trách nấu nướng.

Vũ Nhu không nghĩ tới tay nghề của Úy Dương cũng tốt, ít nhất so với tài nấu nướng "vừa đủ chín" của cô thì tốt hơn nhiều!

"Em muốn ăn trứng muối!" Vũ Nhu chu môi.

Úy Dương dùng đũa gắp lên một quả trứng, giờ giờ trước mặt cô rồi từ từ bỏ vào trong miệng, sau đó rất hưởng thụ: "Ăn ngon! Ăn ngon! Muốn ăn thì gắp đi!"

Nụ cười của anh thật sự rất chói mắt.

"Anh biết em không gắp được nó mà!" Cô dùng đũa hăng hái chiến đấu cùng quả trứng trơn trượt,

Cuối cùng, "Không ăn!" dùng sức đặt đũa lên bàn, cô hô lớn.

Úy Dương thấy cô tức giận, đau lòng gắp một quả, "Há miệng nào."

"Không há!"

"Có há không?"

"Nói không há là không há!"

"Được, vậy thì anh ăn."

Không đợi anh nói xong, Vũ Nhu giận dỗi há miệng, hung hăng đem trứng nhai nhai nuốt nuốt, tựa như trứng là Úy Dương vậy.

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô, Úy Dương đột nhiên xuất hiện một ý niệm, anh muốn cả đời sẽ ở chung với cô.

"Em muốn ngủ."

"Ừ, em ngủ đi!" Úy Dương nhẹ nhàng đắp chăn cho cô.

"Anh thì sao? Phải làm cái gì à?" Vũ Nhu mắt nhắm mắt mở.

Anh tựa đầu lên giường, dịu dàng nói: "Anh phải viết bản báo cáo đầu tư vốn, nên sẽ ngủ trễ một chút. Em ngủ trước đi, không phải ngày mai em có khóa học ư?"

"Ừ."

Úy Dương tắt đèn, đi đến trước máy tính.

Một lát, anh lại quay đầu nhìn Vũ Nhu, thấy cô cuộn chăn thật chặt, nói mớ là 'lạnh'.

Vũ Nhu sợ lạnh, cho dù mùa hè cô cũng phải đắp chăn mỏng mới có thể ngủ ngon. Anh cười, lắc lắc đầu, thấy cô thà chịu lạnh chứ nhất quyết không chịu thức dậy tìm chăn khác, anh bỗng cười gian. Vì vậy anh dứt khoát dọn dẹp đồ đạc, cời áo khoác, nằm dài lên giường.

Có nguồn phát nhiệt, Vũ Nhu vô ý thức tiến sát ngực anh, hai người lẳng lẳng ôm nhau ngủ. . . . .

Ngày qua ngày, hai người cùng nhau làm việc, cùng nhau thảo luận, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, giống như một cặp vợ chồng.

Vũ Nhu phát hiện cô không ghét cuộc sống như thế.

Có lẽ sống cả đời như vậy với anh cũng không tệ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

"Reng . . . . . Reng . . . . . Reng . . . . ."

Tiếng điện thoại đánh thức Úy Dương, anh nghiêng đầu nhìn Tiêu Vũ Nhu vẫn ngủ say, may mắn tiếng điện thoại không đánh thức cô dậy.

"Alo. Tôi là. . . . ." giọng nói anh buồn ngủ, khi nghe xong thì lập tức trở nên thanh tỉnh.

"Được. . . . . Anh tới ngay. . . . . em đợi một chút!"

Biết được giọng anh quá lớn, anh lập tức hạ thấp giọng nói: "Em đừng suy nghĩ lung tung. . . . . anh đến ngay." Anh để điện thoại xuống, nhanh chóng mặc quần áo vào, vội vã ra cửa.

Sau đó, Vũ Nhu đang "ngủ say" bỗng mở mắt.

Cô nhìn về phía cửa.

Đã là lần thứ hai, cô biết đó là ai.

Gần tới cuối kỳ thi, Hải Lan thường xuyên gọi Úy Dương ra ngoài.

Làm gì? Cô không biết. Cô đã hỏi Úy Dương, Úy Dương cũng chỉ nói "Chuyện về chuyên môn ý mà".

Anh nghĩ cô ngu ngốc sao? Hải Lan học khoa mỹ thuật. . . .

Kế tiếp, cô nhận được rất nhiều tin tức của bạn cùng lớp, ví như bọn họ ở một quầy rượu thấy Úy Dương và Hải Lan thân mật nhau: tại một công viên nào đây thấy Hải Lan ôm Úy Dương . . . . .

Cô không dễ dàng tin bọn họ, cô muốn Úy Dương nói cho cô biết, rốt cuộc là thế nào.

Chỉ cần anh nói, cô liền tin tưởng; vậy mà....anh không nói. . . . .

Anh giấu giếm khiến tim cô có chút băng giá.

Anh quên sao? Cô cũng là bạn tốt của Hải Lan! Có chuyện gì mà Hải Lan không thể nói cho cô biết, mà lại cho anh biết?

Cô mặc áo ngủ, chân trần đi về phía cửa sổ, xuyên thấu qua rèm cửa hơi mờ, nhìn thấy xe anh lao nhanh ra ngoài.

Cô cười, nụ cười rất nhạt, nhạt đến nỗi người ta không cảm thấy là cô cười.

Đầu xuân mà không khí vẫn còn chút lạnh lẽo. . . . .

Sáng hôm sau.

"Hải Lan!" Vũ Nhu tìm được Hải Lan đang xem sách trong phòng ăn, đi tới bên người cô, ngồi xuống.

Cô quan sát Hải Lan, thử dò hỏi:

"Mất cậu thâm quảng kìa, tối hôm qua ngủ không ngon à?" Sau đó cô bùng ly trà sữa mới gọi, uống một ngụm nhỏ, giả bộ lơ đãng.

"Hả, vậy sao? Tối qua, tớ. . . . .đọc sách muộn." Vũ Nhu thấy cô né tránh, trái tim lặng xuống.

"Cả ngày cậu đều chia ra cặp mắt mắt gấu mèo này thì ai dám theo đuổi cậu chứ!" Vũ Nhu làm bộ hài hước nói.

"Cậu nói kì ghê!" Hải Lan cười trả lời.

"Này! Cậu vừa giàu có, vừa xinh đẹp, lại là sinh viên tài năng của khoa mỹ thuật, sao lại không có bạn trai nhỉ? Nhất định là cậu không nói cho tớ biết rồi!" Vũ Nhu tức giận nói.

Hải Lan tưởng cô nói thật, vỗ vỗ tay cô, nói: "Cậu yên tâm đi, lúc tớ kết hôn nhất định sẽ báo cho cậu đầu tiên!"

"Cậu giữ bí mật như vậy. . . . . Đối tượng không phải là người quen của tớ chứ?"

"Bây nào, bên cạnh cậu không ai hợp ý tớ. . . . ." Hải Lan trong lòng cả kinh.

Vũ Nhu biết sao? Sẽ không, sẽ không! Hải Lan vội vàng cúi đầu, che giấu vẻ mặt kinh hoàng.

Cô nhìn bên ngoài, nói: "Trời ạ, sắp muộn học rồi, tớ đi học đây, bye bye!"

Hải Lan gấp sách, vội vàng chạy ra khỏi phòng ăn, không muốn để Vũ Nhu đoán ra cái gì, cũng không muốn khóc thành tiếng trước mặt cô.

Thế nên cô không nhìn thấy, vẻ mặt Vũ Nhu lạnh lùng. . . . .

Trong lòng Vũ Nhu bắt đầu lo lắng.

Chẳng lẽ suy đoán của mình là thật? Khi Hải Lan nói dối, cậu ấy sẽ vắn ngón tay, đây là hành động vô ý thức!

Rốt cuộc giữa bọn họ có chuyện gì?

Suốt một ngày, Vũ Nhu không có tinh thần để làm bất cứ việc gì.

Úy Dương đứng trước mặt cô, thấy cô không phản ứng gì, không thể làm gì khác hơn quơ quơ tay trước mắt cô: "Hồi hồn nào!"

"A, anh về rồi." Cô cười, sờ đầu một cái, đứng lên cởi áo khoác cho anh.

Cô luôn làm như thế từ khi bọn họ bắt đầu ở chung. Vậy mà hôm nay trong lòng cô lại nhiều vướng mắc.

Áo khoác này có mùi vị của cô sao? Tiêu Vũ Nhu vuốt ve này chất vải jeans, lo lắng nghĩ.

"Sao vậy? Có tâm sự à?" Úy Dương ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ cô.

"Dương, có một số việc. . . . ." Cô ngừng lại, không biết nói làm sao.

"Có chuyện gì à?"

Anh vuốt ve cô, tất cả giống như trước đây.

Nhưng có một số việc rõ ràng đã thay đổi! Chẳng lẽ anh không có chuyện gì muốn nói với em sao? Vũ Nhu muốn hô to.

Cô vùi mình vào lòng anh, động tác này khiến anh có chút kinh ngạc, lại có chút vui mừng.

Cô rất ít khi chủ động đến gần anh,

Cô dịu dàng nói: "Đương, nếu có một ngày, anh không yêu em nữa. . . . ."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú anh, "Hãy nói cho em biết, đừng để em là người biết cuối cùng, thật sự em sẽ không trách anh. . . . ."

Anh ngắt lời cô: "Em nói gì vậy? Anh mãi mãi yêu em!"

Anh khẽ hôn cô, "Có phải trước ngày thi nên áp lực rất lớn hay không? Yên tâm đi, mặc dù đây là lần đầu tiên em thi học kì ở đại học, nhưng không nghiêm trọng như vậy đâu! Được rồi, mai anh dẫn em ra ngoài dạo chơi, thả lỏng một chút." anh đề nghị.

"Tốt!" Tiêu Vũ Nhu nở nụ cười.

Còn có một chút hy vọng, không phải sao?

"Anh thấy cái này thế nào?" Tiêu Vũ Nhu cầm một cái áo khoác màu đỏ lên, hỏi Úy Dương

"Màu đỏ à? Hình như không hợp với anh lắm." Anh gãi gãi đầu.

"Thử một chút đi." Cô cầu khẩn, khiến Úy Dương bất đắc dĩ cầm chiếc áo ấy.

Chợt, điện thoại di động của anh vang lên, cũng làm cho nụ cười Vũ Nhu cứng lại.

Lòng của cô bắt đầu co rút, lại là cậu ấy sao?

Anh bắt máy, ngay trước mặt Vũ Nhu, chỉ là nói vòng vo mấy tiếng, nhưng sự lo lắng lại biểu lộ ra ngoài. Một lát sau, anh cất điện thoại, xin lỗi Vũ Nhu: "Vũ Nhu, anh có chút việc gấp muốn làm, thật xin lỗi, anh phải đi rồi."

"Chuyện gì mà vội vã như vậy?" Cô hỏi.

Cô vẫn làm bộ như đang chọn quần áo, nhưng tâm bắt đầu rét run ——

Úy Dương, nói với em đi. . . . . Anh không nói thì sẽ không còn cơ hội nữa. . . . .

Anh nhìn đồng hồ trên tay, sau đó hôn lên gò má của cô, nói: "Là chuyện ở trường học, anh giải quyết xong sẽ gọi điện cho em!"

Không đợi cô trả lời, anh liền xoay bước ra khỏi cửa.

"Anh đi đi. . . . ." Cho dù không ai nghe, nhưng Vũ Nhu vẫn lạnh nhạt nói.

Ánh mắt của cô vẫn nhìn chăm chăm trên quần áo, nhưng lại không có tiêu cự.

Ha ha, cô cười, nụ cười lạnh quá, lạnh khiến cuộc đời cô băng giá lại.

Tiếp theo, cô đẩy cửa tiệm, ra ngoài, lặng lẽ đi theo anh. . . . .

Cô thấy anh đi vào bệnh viện.

Hải Lan bị bệnh?

Vì vậy, cô cũng vào theo, cho đến. . . . . Cho đến khi cô thấy anh đi về khoa phụ sản. . . . .

Cô giật mình, cắn chặt lấy đôi môi run rẩy.

Không phải như vậy. . . . . không phải. . . . .

Cô cứ chờ đợi, tự nói với mình là không phải.

Vậy mà, không lâu sau đó, bọn họ cùng nhau ra ngoài.

Không khí đang lạnh lại sao? Chắc vậy, nó đang khiến người ta không thở nổi. . . . .

Trên mặt Hải Lan vừa lo lắng lại vừa hạnh phúc, tay trái của cô được Úy Dương đỡ lấy, tay phải cẩn thận từng li từng tí vuốt ve bụng mình.

Mà trên mặt Úy Dương cũng lo lắng, nhưng nghiêm túc che chở cô như một người chồng thực thụ. Bọn họ rất giống một cặp vợ chồng!

Lòng của cô bắt đầu cười to, nhưng trên mặt lại không lộ ra vẻ gì, cứ đứng thẳng tắp như vậy.

"Vũ Nhu!" Hải Lan thấy Vũ Nhu đứng ở hành lang.

Cô và Úy Dương đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức chuyển thành chột dạ.

Rốt cuộc thấy tôi rồi sao? Rốt cuộc không có biện pháp nào che giấu nữa à? Cô mắt lạnh nhìn bạn thân và người yêu.

"Đứa bé là của ai?" Cô nhìn Hải Lan, hỏi.

Nước mắt Hải Lan trượt xuống khuôn mặt tái nhợt, áy náy nói: "Tớ. . . . . Tớ. . . . . Tớ. . . . ." Toàn thân cô phát run, không nói được thành lời.

Vũ Nhu thờ ơ với biểu tình buồn bã kia, cô nhìn Úy Dương.

"Đứa bé là của ai?" Giọng nói bình thản.

Anh không trả lời, ánh mắt lại lộ ra không đành lòng.

Ngay cả nói mà anh cũng không dám sao?

Nhưng kỳ quái, cô lại không khóc nổi! Không phải trên phim, đến cảnh này thì nữ chính sẽ khóc rống lên à? Thậm chí ngay cả ý nghĩ muốn khóc cô cũng không có!

À! Không phải, giữa bọn họ chẳng những có người thứ ba, bây giờ có người thứ tư rồi, cô còn khóc cái gì?

Mà có lẽ chính cô mới là người thứ ba.

Cô cười lạnh một tiếng, cảm thấy mình không còn gì phải chờ đợi nữa.

Cô thật không ngờ, chuyện khiến cô khiếp sợ vẫn còn ở phía sau!

"Lan!" Một người đàn ông chạy vội mà tới.

Tiêu Vũ Nhu quay đầu nhìn về phía sau,

Ba?

Hôm nay có quá nhiều "vui mừng", nếu bây giờ có người ngoài hành tinh xuất hiện cô cũng thấy bình thường.

Tiêu Kiến Hoa thấy con gái cũng ở đây, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Con bé biết rồi? Ánh mắt ông né tránh, lúng túng nói: "Nhu Nhu, ba. . . . ." Ông nhìn Hải Lan nước mắt đầy mặt, đau lòng tiến lên đỡ lấy cô.

Vũ Nhu lạnh lùng nhìn, kịch vui trước mắt càng ngày càng phức tạp.

Rốt cuộc ba cũng nhìn cô, con người có một phần đau lòng cho Hải Lan, còn có một phần cầu xin cô,

"Thật xin lỗi, Nhu Nhu, ba đã phản bội con và mẹ con. Nhưng đây không phải là lỗi của Lan Lan! Con. . . . ." Tiêu Kiến Hoa nói không được nữa, ông cũng hiểu yêu cầu của ông vô lí cỡ nào, hoang đường cỡ nào.

Ba yêu người bạn thân của mình, một người nhỏ hơn ông hai mươi tuổi. Trong bụng cô "bạn thân" lại có đứa bé của người yêu cô. Mà bây giờ ông đang cầu xin cô, sao không cầu xin mẹ cô tha thứ chứ?

Trong lúc bất chợt, cô cảm giác thế giới của cô bị hủy diệt. . . . .

"Tha thứ cho cô ta?" Cô thay ông nói hết lời, "Ông còn hi vọng tôi nói cái gì?" Cô nhìn ba của mình.

Sau đó cô nhìn Hải Lan, Hải Lan lập tức cúi đầu.

"Vậy thì ông muốn cho tôi nói gì?"

Cuối cùng, cô nhìn Úy Dương, "Còn anh?"

Không trả lời cô. . . . .

Tìm cô hoàn toàn đông lạnh lại.

Vì vậy cô đi, mỗi một bước thật khó khăn. Tựa hồ ở một góc nào đó trong trái tim, những vết kí ức ám áp giữa cô và bọn họ đang bóc dần ra——

.....

Khi đó là mùa hè, cô tính đi dọc theo sân cỏ về nhà, rồi gặp anh.

Sau đó, cô giống như bị anh đầu độc, thấy anh ám áp như ánh mặt trời.

Ngày đó là bắt đầu của sự rung động. . . . .

Giữa trưa, cô gặp mẹ, mẹ đang vẽ cảnh biển và trời xanh biếc.

Bà nói: "Đừng bỏ qua thứ mà con đáng giá theo đuổi, nếu không, con sẽ phải hối hận!"

Cô đuổi theo rồi, vậy mà quay đầu lại chỉ là công dã tràng.

Cô còn là cô sao? Tại sao đến khi không còn chỗ để trốn tránh, cô mới nguyện ý thừa nhận thất bại?

"Có lẽ kết cục vẫn là đau, theo đuổi ước mơ của bản thân cũng tốt đẹp." Đúng vậy, bây giờ cô biết rõ rồi, trong ngọt ngào sẽ có đắng cay. Chỉ là mẹ không nói ra mùi vị này sẽ đau khổ cỡ nào. . . . .

Ngày đó, gió thu lặng lẽ quét qua, anh nói với cô: "Vì anh mà hòa tan. . . . ."

Cô cười khổ, cô tan ra rồi, nhưng người kết nó băng lại là anh!

Anh nói: "Đừng rời khỏi anh. . . . ."

Bởi vì anh thâm tình, vì vậy cô cho anh tất cả; Thì ra ám áp, thâm tình lại biến thành phản bội.

"Em là cô gái đầu tiên của anh!"

Quan trọng sao?

"Đừng sợ, anh sẽ cẩn thận."

Anh dịu dàng khiến cô mê mẩn. . . . .

"Đúng vậy! Cậu là bạn thân nhất của tớ!"

Vậy mà, "bạn thân nhất" là đối xử với cô như vậy. . . . . Cô ta thật đúng là coi cô như bạn thân nhất rồi!

Cô nhớ rõ mỗi một câu một lời, thật buồn cười!

Thật, cô không hề lưu luyến nữa rồi! Cô đi, mỗi một bước đều rất vững chắc, giống như cô sẽ không bao giờ quay đầu lại nữa!

"Vũ Nhu! Em hãy nghe anh nói. . . . ." Ủy Dương muốn tiến lên kéo Tiêu Vũ Nhu lại, vậy mà thấy Hải Lan yếu đuối, anh lại không thể không đỡ cô.

Ủy dương nhìn bóng lưng cô rời đi, trong lòng đột nhiên có cảm giác——

Cô không bao giờ thuộc về anh nữa!

Còn muốn tham gia thi cuối kỳ sao? Nhìn hộ chiếu trong tay, Vũ Nhu hỏi mình, nên gặp mặt anh lần cuối hay không?

Rời đi bệnh viện, cô không cho bọn họ có thời gian tìm được cô, liền mang theo mấy bộ y phục và mấy tập tài liệu, đến ngân hàng rút toàn bộ số tiền cô trong ngân hàng, bỏ vào vali.

Cô cũng xin tạm nghỉ học.

Thật may là cô đã tròn mười tám tuổi, làm việc cũng dễ dàng nhiều.

Cô muốn đi Mỹ.

Thật ra hộ chiếu làm lâu rồi, bởi vì kế hoạch ban đầu của cô là đến Mỹ du học, nhưng vì anh, cô mới bỏ ý tưởng này. Mà quyền hộ chiếu này bây giờ

phải dùng đến rồi.

Cô mua vé máy bay sáng hôm nay, sau khi rời đi, tất cả mọi chuyện sẽ không còn liên quan đến cô nữa.

Là trốn tránh sao? Cô không biết.

Ngày hôm qua, khi về nhà, cô nhìn thấy gương mặt mẹ đầy vẻ lo lắng.

Nhưng cô chỉ nói với mẹ một câu "Giữ gìn sức khỏe", rồi rời đi, chỉ sợ sẽ có người đến nhà tìm cô.

Đội cô đến Mỹ, cô sẽ gửi mail cho mẹ, nói cho mẹ biết.

Mẹ luôn là người hiểu rõ mình nhất, nếu chuyện đã đến mức này, cô phải chọn con đường này thôi. Cô tin mẹ sẽ thông cảm cho mình.

Xử lý mọi chuyện lớn nhỏ xong, cô trở lại phòng trọ, cứ như vậy mà đứng lặng ở đấy, cho đến khi trời sáng.

Khi đồng hồ treo tường phát ra bản nhạc dễ nghe, báo hiệu tám giờ đúng, thì cô đột nhiên đứng dậy, ra ngoài.

Đi thôi!

"Điện thoại cậu ấy vẫn tắt máy." Hải Lan lo lắng nói, "Sao rồi? Tìm được cậu ấy chưa?"

Úy Dương im lặng khác lạ, tựa như không nghe thấy gì.

Hải Lan không thể làm gì khác hơn là hô to: "Úy Dương! Anh có nghe không đấy? Không thấy cậu ấy đâu hết! Lỡ như cậu ấy làm điều gì ngốc nghếch thì sao?"

"Em không thi à?" Anh đột nhiên nói.

"Thi gì? Tìm được Vũ Nhu rồi nói!"

"Vây em về nhà đội đi, cô ấy xuất hiện lập tức nói cho anh." Nói xong, anh liền chạy tới sân trường.

"Còn anh thi sao?" Hải Lan nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của anh, có chút bận tâm.

"Anh sẽ nói cho cô ấy hiểu. . . . ." Anh không quay đầu lại, chỉ nói vậy rồi rời đi.

"Hiểu cái gì?" Hải Lan nghi ngờ tự hỏi bản thân, lại nhớ tới khoảng thời gian trước, lập tức vào bãi đậu xe.

Úy Dương đến khoa Hoa ngữ, tìm bạn thân Giản Phong.

Giản Phong hết sức kinh ngạc.

"Sao cậu lại tới đây?"

Mấy phút nữa là phải thi, tại sao Úy Dương lại đến khoa văn chứ?

"Giản Phong, Vũ Nhu tới chưa?"

"Chưa, không biết có chuyện gì xảy ra mà cô ấy chưa đến?"

Úy Dương không trả lời vấn đề của anh, chỉ nói đơn giản: "Nếu cô ấy tới, nhất định không thể để cho cô ấy đi. Thi xong gọi điện cho tớ biết."

"Ồ. . . . ." Giản Phong không hiểu, nhìn bóng lưng Úy Dương vội vàng rời đi, nói thầm, "Vội lắm sao!"

Úy Dương lái xe, tốc độ kinh người.

Cô đi đâu được? Trừ Tiêu gia, cô căn bản không quen có nơi nào, trừ khi cô ở khách sạn!

Anh sẽ kiểm tra từng phòng, cũng không tin anh không tìm được cô.

Đáng chết! Tại sao cô không cho anh cơ hội giải thích? Tối qua cô đi đâu? Anh thật sự rất lo lắng cho cô, đợi cô cả đêm!

Cùng thời khắc đó, Tiêu Vũ nhu ngồi yên trong phòng học, nắm bút, nhìn về phía ba tờ giấy thi, không viết ra được điều gì. . . . . Cô đột nhiên nhớ tới Emily dickinson đã viết một bài thơ "heart! we will for get him" (Tim ta ơi! Chúng ta sẽ quên chàng!) bài thơ này thật hợp với lòng cô bây giờ!

Không đếm xỉa đến giám khảo bên cạnh, cô đột nhiên viết, giống như viết xong những thứ này cô sẽ được giải thoát

.....

"Úy dương! Tớ là Giản Phong! Vũ Nhu xuất hiện."

"Cô ấy đi thi rồi hả? Vậy bây giờ cô ấy ở đâu?" Úy Dương chạy thật nhanh về hướng trường học.

"Tớ không ngăn được cô ấy! Cô đến muộn 20'. Cứ ngồi thần thờ ở một chỗ, giám khảo còn tưởng rằng cô ấy bị bệnh, mà cô cũng không để ý tới thầy giáo, một lát sau lại bắt đầu viết, viết xong, cô nhìn đồng hồ rồi rời đi. Này! Cậu không nhìn thấy nét mặt của cô đâu, tớ chưa bao giờ thấy cô ấy lạnh lùng đến vậy. ...."

Úy dương không nghe hết lời Giản Phong nói đã cúp điện thoại.

Anh dừng xe ở ven đường, trầm tư.

Cô về rồi? Cô đang vội sao? Đột nhiên trái tim Úy Dương trầm xuống.

Chẳng lẽ cô phải đi? Lo lắng của anh rốt cuộc thành sự thật? Sao cô có thể nhanh chóng làm được hộ chiếu như vậy? Trừ khi cô chuẩn bị lâu rồi!

Liên tiếp những vấn đề nổi lên trong lòng. .... Anh càng nghĩ càng lo lắng, còn có sợ hãi. ....

Đột nhiên, điện thoại di động của anh vang lên lần nữa, anh nhận.

Là Hải Lan.

"Úy Dương, Kiến Hoa gọi điện thoại tới đây, nói anh ấy tra được Vũ Nhu đem tất cả tiền gửi ngân hàng của cô ấy rút ra hết, không phải là cậu ấy muốn đi chứ?" Giọng Hải Lan có chút run run.

Nếu Vũ Nhu xảy ra chuyện gì, như vậy tất cả là lỗi của cô.

"Anh sẽ tới sân bay ngay bây giờ!" Anh đạp chân ga, lao nhanh đến sân bay.....

.....

(*):Emily Elizabeth Dickinson (12/10/1830 – 15/5/1886) – nhà thơ Mỹ, cùng với Walt Whitman, Emily Dickinson là nhà thơ đặc sắc nhất của Mỹ thế kỉ XIX.

Emily Dickinson sinh ở Amherst, Massachusetts. Học xong trường College, Emily Dickinson sống một cuộc sống thu mình, hầu như không ra khỏi nhà. Việc làm thơ của bà cũng không một ai biết. Những bài thơ đầu tiên của bà được in năm 1890 nhưng không mấy ai để ý. Tuyển tập thơ đầu tiên chỉ được in ra vào năm 1955. Thế kỷ XX, Emily Dickinson được thừa nhận là một nhà thơ lớn của nước Mỹ. Bà là người đầu tiên trong thơ Mỹ sử dụng lối thơ hai câu liền vần (para-rhyme). Emily Dickinson để lại cho đời gần 2000 bài thơ. Những bài thơ nho nhỏ nhưng được đánh giá là đầy ắp những ý tưởng mới lạ và độc đáo. Thơ của Emily Dickison được dịch ra nhiều thứ tiếng trên thế giới, trong đó có tiếng Việt.

Heart, we will forget him

Heart, we will forget him

You and I, tonight.

You may forget the warmth he gave,

I will forget the light.

When you have done, pray tell me,

That I may thoughts may dim;

Haste! lest while you're lagging,

I may remember him!

Tim ta ơi, chúng mình sẽ quên chàng

Tim ta ơi, chúng mình sẽ quên chàng

Tim và ta, đêm nay quên lãng.

Ta thì sẽ quên đi ánh sáng.

Còn tim có thể quên hơi ấm chàng trao.

Khi tim đã quên rồi, cầu khẩn ta,

Đề ta khiến ý nghĩ mình mờ mịt;

Mau lên! kéo trong khi tim chậm chạp

Ta có thể lại nhớ đến chàng

"Máy bay xx số 308 chuyến bay đến Los Angeles, mời quý khách đến bàn số 3 để lên máy bay. Máy bay sẽ cất cánh sau năm phút nữa."

Không còn thời gian. . . . . Tiêu Vũ Nhu xách rương hành lý, từ từ đứng lên.

Cô nhìn vào cánh cửa chính của sân bay, nhìn một lần cuối cùng.

Vẫn còn hy vọng xa vời cái gì? Máy không nói cho anh ta biết là máy đi mà???

Cô cười nhạo mình, đem vé máy bay và hộ chiếu cho nhân viên kiểm soát, sau đó dứt khoát thẳng bước đi vào.

Từ hôm nay trở đi, tất cả sẽ bắt đầu lại từ đầu. . . . .

.....

Khi Ủy Dương tới sân bay thì nhìn thấy một chiếc máy bay cất cánh.

Máy bay màu trắng dần dần bay lên không, tiếng động cơ đình tại như óc từ từ nhỏ lại, cuối cùng bị tầng mây bao phủ, cũng mang toàn bộ hi vọng của anh bay đi.

Anh dựa vào tường, trượt xuống, bàn tay chảy máu vẫn không ngừng đâm vào tường, nhưng anh không cảm thấy đau đớn. Tiếng đám tường che đi tiếng anh nức nở nghẹn ngào. . . . .

Tại sao không đợi anh? Tình yêu sâu đậm như vậy lại kém hơn một sự hiểu lầm sao? Thậm chí ngay cả cơ hội giải thích cô cũng không cho anh!

Cô đi như vậy, chẳng lẽ không lưu luyến gì sao? Cô coi anh là cái gì?

Cô luôn là người xa cách, không thể chạm. Anh yêu cô, cho nên anh một mực theo đuổi, theo đuổi khổ cực như vậy, kết quả là nhìn cô rời đi. . . . .

Đột nhiên anh cười lớn, mang theo điên cuồng, thì ra không phải là cô tàn nhẫn, mà là anh ngu xuẩn. Ngu xuẩn đến mức nhìn thấy sao mai trên bầu trời thì tự cho rằng muốn chạm là chạm tới. . . . . Đây chính là sự khác nhau giữa trời và đất. . . . . Tại sao có thể trách cô tàn nhẫn?

Thế giới của anh biến thành màu xám tro. . . . .

Ở sau lưng Ủy Dương, Hải Lan đầu khỏ nhìn anh đang tự làm khổ mình, khuôn mặt đầy nước mắt.

Cô kéo tay của anh, không để anh thương tổn mình nữa.

Nhìn bầu trời xa xăm, cô khóc: "Đều là lỗi của tớ! Vũ Nhu, trở lại đi. . . . . tất cả là lỗi của tớ. . . . ."

Trên tầng mây, mặt trời không bị cản trở nên thoải mái bắn ra ánh sáng của nó, cũng như anh, vĩnh viễn ấm áp và có sức sống. Ánh sáng lấp lánh như sao băng chiếu vào cánh máy bay, khiến cô nhớ tới loài chim bắt từ. . . . .

Chim bắt từ bay lên chín tầng mây mà sống lại, còn cô thì sao? Cô có thể trở về là chính mình hay không, một Tiêu Vũ Nhu vốn không bao giờ quan tâm đến ai, cô độc?

Quên đi tất cả sự dịu dàng anh dành cho cô, hình như phải cần rất nhiều dũng khí. . . . . Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt không thể tiếp tục không chế, chậm rãi chảy xuống. . . . .

Heart! We will forget him!

Heart! We will forget him!

You and I - tonight!

You may forget the Warmth he gave –

I will forget the Light!

When you have done, pray tell me

That I may straight begin!

Haste! lest while you're lagging

I may remember him!

I love him.

Trái tim ơi! Chúng ta sẽ quên chàng.

Ta và mi – Đêm nay cùng kết thúc!

Mi có thể quên sự nồng nàn ấm áp.

Còn ta sẽ quên ánh mắt đôi hồn ta!

Khi quên rồi, xin mi hãy nói ra.

Ta có thể bắt đầu ngay lập tức.

Mau đi chứ! Ta sợ rằng mi theo sau chậm chạp.

Sẽ khiến ta lại nhớ đến người yêu!

Tôi yêu anh

Rốt cuộc không nghe thấy tiếng lá cây xào xạc như bản nhạc nhẹ, cũng không thấy ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi hồn cô. . . . .

Chỉ có bi thương lan tràn. . . . .

(*): bản dịch “Cùng quên” của Hoàng Nguyên Chương

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Bảy năm sau

Newyork, trong một toà nhà cao hơn hai mươi mấy tầng, từ tầng thứ 11 đến 17 là địa bàn hoạt động của công ty "mee". Tầng 17 là phòng làm việc của tổng giám đốc và tổng thanh tra thiết kế "mee".

Căn phòng gỗ thứ hai phía bên phải, trên cửa có treo một cái bảng nhỏ "Tổng thanh tra thiết kế Tiêu Vũ Nhu".

Vì muốn làm lại từ đầu, sau khi đến nước Mỹ, Tiêu Vũ Nhu bỏ khoa văn mà theo khoa khoa học tự nhiên, mặc dù khổ cực, nhưng cô vẫn chịu, bây giờ cũng coi như có chút thành tựu nho nhỏ.

Đẩy cửa ra, một gian phòng làm việc rộng rãi sáng ngời hiện ngay trước mắt.

Vừa vào cửa, thứ người ta nhìn thấy đầu tiên là cửa sổ đặc chế bằng kính trong suốt, làm cả căn phòng sáng ngời.

Căn phòng này lấy màu gỗ làm chủ đạo, Sát cạnh tường có giường tầng trải ga màu trắng, ở giữa là bàn làm việc hình quạt, bên phải có ghế sa lon cùng màu, ở đây có khay trà bằng thủy tinh, trên bàn đặt bình Tulip màu tím, kèm theo một con gấu bông màu trắng.

Bên trái bàn làm việc là tủ đựng tài liệu, thiết kế chính tề lại hiện đại, có thể thấy được chủ nhân là một người tương đối kĩ càng, cẩn thận.

Bàn làm việc có một chiếc máy tính rất mỏng. Vậy mà, cái tủ để VCR và DVD dưới bàn lại chất hàng đống đĩa game và tạp chí.

Tiêu Vũ Nhu ngồi sau bàn làm việc, cũng không nhìn phòng xóc xệch xộc xệch, chống cùi chỏ lên bàn, một mồm lấy tay vuốt vuốt đầu

"Triển Khiết Vân. . . . ." Cô hét lớn vào điện thoại.

Đây là lần thứ 122 lần gây họa trong hôm nay!

Triển Khiết Vân là em gái của Triển Hồng Viễn, là đàn em lớp dưới khi Tiêu Vũ Nhu học đại học, năm nay con bé mới vừa tốt nghiệp, Triển Hồng Viễn làm anh, đương nhiên muốn chăm sóc em gái, cho nên để cô vào "mee" làm việc.

Mà con bé cũng là khắc tinh duy nhất của Vũ Nhu!

"Chuyện gì vậy chị Vũ Nhu?"

Triển Khiết Vân với khuôn mặt tươi cười vô tội đẩy cửa phòng làm việc, đi vào.

Tiêu Vũ Nhu lại một lần nữa day day trán: "Vừa rồi em xóa hết tài liệu trong máy của chị rồi!"

Triển Khiết Vân lo lắng: "Cái gì? Em không làm gì cả!"

Cô muốn biện hộ cho mình, nhưng khi nhìn thấy màn hình trắng xóa thì giọng nói dần dần nhỏ xuống.

Vừa rồi cô đang vọc máy tính thì hình ảnh đột nhiên biến mất. Cô âm thầm nghĩ.

Tiêu Vũ Nhu nâng đầu, nói với cô: "Không phải chị đã nói với em là không được dùng máy của công ty chơi game rồi sao? Hệ thống mất mạng lan nên máy tính này có vấn đề thì tất cả máy tính khác cũng có vấn đề." Cô kéo học bàn, lấy ra một đĩa CD, bỏ vào ổ đĩa, mở khóa, để máy tính trở lại như trước.

May mắn là có kinh nghiệm mấy trăm lần trước, nên cô lập tức viết lập trình riêng, nếu không thì hôm nay lại phải làm tăng ca rồi.

Nhìn máy tính chưa đầy mấy giây đã trở lại như thường, Triển Khiết Vân vui vẻ vỗ tay "Chị Vũ Nhu giỏi ghê!"

Triển Khiết Vân mặc dù đã tốt nghiệp đại học, nhưng tính cách rất con nít. Triển Hồng Viễn để con bé theo cô làm trợ lý, làm ra không ít tình huống điên rồ!

Nhưng Tiêu Vũ Nhu lại không đành lòng mắng con bé, bởi vì cô biết nó thật sự không cố ý.

Đây là cô của bảy năm trước sao? Không hoàn toàn đúng đâu.

Cô thật sự xem anh em họ Triển như người thân của mình.

Có lẽ đây là hậu quả duy nhất mà chuyện kia để lại, giống như là một chiếc ly thủy tinh bị bể, cho dù làm cách nào đi nữa cũng không thể xóa nhòa vết rạn nứt, mà cô muốn trở lại là người xa cách như trước kia cũng khó.

Không biết đây là thứ mấy lần cô dạy Triển Khiết Vân: "Em biết đấy, Mee là công ty máy tính, nếu máy tính nơi này xảy ra vấn đề, không những tài liệu ở đây bị xóa, còn có thể bị virus xâm nhập, thậm chí sẽ liên quan đến luật pháp. . . . ."

Thành thật mà nói, cô nhớ rõ mình nói lời thể này bao nhiêu lần luôn đấy.

"Ồ!" Triển Khiết Vân nghịch ngợm chu chu môi, đi tới trước máy tính, khởi động Play Station 2, bắt đầu chơi game.

Vũ Nhu nhìn con bé, không biết phải làm sao, nghĩ tới ông chủ của mình, có chút dờ khóc dờ cười.

Thật không biết trước khi cô đến "MEE", anh trai của Triển Khiết Vân làm cách nào để có thể phát triển MEE.

Càng thú vị hơn là đừng nghĩ Triển Hồng Viễn và Triển Khiết Vân là anh em ruột, tính cách của bọn họ hoàn toàn trái ngược nhau.

Anh trai thì hay xấu hổ, nhưng suy nghĩ sâu xa kỹ lưỡng, hơn nữa ở khía cạnh máy tính lại là một người tài giỏi.

Mà con em gái thì sao, chẳng những không biết xấu hổ là gì, mà còn cực kỳ thoải mái và dễ chịu, chỉ cần nhìn 'thành tích' là có thể biết được.

Nó không làm giấy mắc kẹt trong máy in thì cũng xóa bậy xóa bạ, thậm chí có lần cô ngắt luôn nguồn điện của cả tòa nhà chỉ vì cứu một con mèo mắc trong đồng dây điện!

Bản thân mình lại trở thành người chị chăm sóc hai người kia, nhưng mà suy nghĩ cẩn thận một chút lại thấy cảm giác chăm sóc người khác cũng không tệ.

Lúc này, Triển Hồng Viễn gõ cửa phòng mấy cái, không đợi người đến mở cửa đã tự mình vào. Tầng này chỉ có hai phòng làm việc, cho nên Tiêu Vũ Nhu và Triển Hồng Viễn đi đến phòng làm việc của nhau thì chỉ gõ cửa cho có lệ mà thôi.

"Flo-ra!"

Flo-ra là tên tiếng anh mà Vũ Nhu đặt khi tới nước Mỹ. Vì trong giao tiếp với người Mỹ, hai chữ 'Vũ Nhu' này rất khó đọc với mọi người ở đây.

Nhưng khi chỉ có ba người bọn họ thì họ đều dùng tiếng trung, cảm giác thân thiết rất nhiều.

"Chuyện gì?"

"Anh!"

Hai người cùng mở miệng.

Triển Hồng Viễn thấy em gái chơi game cực kì vui vẻ ở một bên, không khỏi nhủ thầm

"Vân nhi! Em là trợ lí của Vũ Nhu, không được mãi chơi như thế!"

Triển Khiết Vân bĩu bĩu môi, vẻ mặt không phục:

"Chị Vũ Nhu đâu cần trợ lí giúp gì đâu, chị ấy cứ bảo em ở đây luôn gây ra chuyện!" Cô rất thật thà nói hết, nhưng chẳng thêm để ý tới anh trai già của cô, mắt dán vào trên màn hình.

Triển Hồng Viễn không thể làm gì khác hơn là lắc đầu, dùng ánh mắt tỏ vẻ áy náy với Tiểu Vũ Nhu.

Mà cô cũng gạt đầu một cái. Làm việc cùng anh lâu như vậy, bọn họ đã ăn ý với nhau.

Triển Hồng Viễn kéo một cái ghế ra, ngồi xuống trước bàn làm việc, bắt đầu nói việc chính.

"Còn nhớ phần Case công ty "RNR" đặt không?"

"Ừ, thế nào?" Vũ Nhu lập tức trả lời, bởi vì "RNA" là công ty lớn về khoa học kĩ thuật.

Toàn công ty "mee" đều tập trung làm case. Hơn nữa, cô là chủ thiết kế chính cho trò chơi này, vì để có một trò chơi tốt nhất, cô không ngủ hai ngày hai đêm!

"Có chút vấn đề."

"Không thể nào? Cả phòng thiết kế tốn một tuần lễ để kiểm tra trò chơi đấy, chắc chắn không bị BUG!" Vũ Nhu đứng lên, nói.

"Không phải là chuyện đó, vấn đề là ở bản gốc."

Bản gốc? Có vấn đề gì?

Cô kinh ngạc hỏi: "Thành thật mà nói, thời gian tôi làm việc ở đây cũng không ngắn, không biết bản gốc có vấn đề gì?"

Triển Hồng Viễn nhún nhún vai: "Tôi cũng vậy, tổng công ty "RNR" và công ty chế tạo CD có chút vấn đề, cho nên bọn họ không thể cung cấp một CD đầy đủ."

Vũ Nhu cuối cùng an tâm ngồi xuống, hiểu vấn đề ở chỗ nào rồi.

"Case cần dùng 3 CD, cộng thêm việc cài đặt và lập trình chương trình, tổng cộng là 4 đĩa. Nhưng chúng ta muốn phát hành CD game này thì phải cần nhiều đĩa, nếu muốn nén lại thì phải cần thêm một khoảng thời gian."

"Không sai! Cho nên bọn họ muốn chúng ta nén dung lượng xuống."

"Hả? Tôi không nghe lắm chứ! Bọn họ bảo một tổng giám đốc với tổng thiết kế đi chi vì muốn nén dung lượng game thôi sao? Bọn họ thật sự là quá đáng."

Vũ Nhu cảm thấy cách làm của bọn họ không hợp lý.

Nén dung lượng không phải là công việc to lớn gì, cần gì phải bảo Triển Hồng Viễn và cô?

"Thực tế là tôi chủ động yêu cầu." Triển Hồng Viễn nói.

"Tại sao?" Nghe vậy, giọng của Vũ Nhu hòa hoãn rất nhiều, cô biết gương Hồng Viễn sẽ không tùy tiện quyết định.

"Tôi không ngờ là "Case" được thị trường châu Á coi trọng như vậy. Mà em cũng biết đấy, mặc dù case còn chưa phát hành mà đã có rất nhiều người ủng hộ. Nếu như các công ty châu Á chấp nhận loại trò chơi này, tại sao chúng ta không phát triển ở châu Á? Cho nên chuyển đi lần này cũng để tìm hiểu thị trường bên ấy."

Vũ Nhu dựa vào thành ghế, lắc lắc bút bi trong tay.

Mà gương Hồng Viễn cũng quen với động tác của cô, liền tiện tay cầm một quyển tạp chí lật xem.

Chỉ chốc lát sau, cô xoay người lại, nói: "Nếu tôi đoán không lầm thì anh muốn phát triển ở Châu Á, nhưng chúng ta không có nền móng vững chắc, cho nên anh mới hợp tác với "RNR"?"

Triển Hồng Viễn cười, "Quả nhiên cái gì cũng không gạt được em. . . . ."

Vũ Nhu nhăn nhó chân mày, thận trọng nói: "Ý nghĩ của anh rất tốt, nhưng anh có nghĩ tới "RNR" là có bao nhiêu công ty, làm sao bọn họ sẽ dễ dàng hợp tác cùng người khác? Nghiêm trọng hơn chính công ty của anh có thể bị họ nuốt."

"Điểm này anh cũng nghĩ tới rồi, nhưng anh không lo lắng. Thiết kế của mình lấy thần bí, khoa học viễn tưởng làm chủ đạo, mà trẻ em nước Mĩ lại theo khuynh hướng bạo lực, cho nên chúng ta không thích phát triển ở Mĩ. Đến châu Á, cho dù có bị nắm giữ. . . . ."

Anh gãi gãi đầu, có chút xấu hổ, "Dù sao anh cũng không có nhiều năng lực để điều hành một công ty, nếu không phải mấy năm gần đây có em xử lý nội bộ thì "mee" cũng không có năng lực phát triển như bây giờ, cho nên anh định. . . . ."

Vũ Nhu hiểu rõ ý nghĩ của anh: "Bọn họ chiếm lấy "mee" rồi thì anh vẫn có thể vui vẻ làm người thiết kế phần mềm, không cần phải đề ý đến xã giao trên thương trường?"

Triển Hồng Viễn bị Vũ Nhu đoán đúng tim đen, đỏ mặt và lúng túng, không thể làm gì khác hơn là cười gượng mấy tiếng, "Hi hi, em thật hiểu anh."

Vũ Nhu cười lắc lắc đầu. Không phải là cô cười nhạo Triển Hồng Viễn, dù sao ai cũng có ý nghĩa của riêng mình.

Thật ra thì vẻ mặt của anh rất đáng yêu. . . . .

Nếu đây là nguyện vọng của anh, mình cũng không nên chất vấn thêm điều gì.

"Nghe nói "RNR" muốn chiếm lấy thị trường châu Á nên mở chi nhánh ở đây?"

"Ừ." Triển Hồng Viễn gật đầu, "Là ở Đài Loan!"

"Đài Loan?" Tiêu Vũ Nhu kinh ngạc lặp lại.

Triển Hồng Viễn nghĩa nói: "Nghe nói tổng giám đốc công ty "RNR" Davy cũng định cư ở Đài Loan. Cho nên, mục đích chúng ta lần này chính là Đài Loan!"

Đài Loan sao? Tiêu Vũ nhu trầm tư.

Cũng nên trở về nhìn một chút. . . . .

Đài Loan

Davy cũng chính là Úy Dương.

Anh đứng trước cửa sổ thủy tinh được đặc chế bằng thủy tinh, trong căn phòng lấy màu đen làm chủ đạo.

Anh mặc một bộ tây trang màu đen cao quý, tây trang bày lộ ra vóc người cao to hoàn mỹ, cả người tản mát ra hơi thở u buồn, không còn ấm áp như lúc anh học đại học.

Thư ký nấu cho anh cà phê Blue Mountain đậm đà, hương thơm lan tỏa cả gian phòng, nhưng không đủ khả năng để hấp dẫn sự chú ý của Úy Dương.

Anh cúi đầu chăm chú đọc một quyển sách, là tuyển tập thơ của Emily Dickinson, cũng là sách mà Vũ Nhu thích nhất, mở ra trang sách, mỗi trang đều như mới, không thể nhận ra là nó đã được gán bảy năm. Anh cẩn thận nghiên cứu từng từ từng từ, nhìn anh cẩn thận như thế cũng không khó để lý giải nguyên nhân vì sao mà quyển sách này lại vẫn mới đến thế.

Đột nhiên, anh ngừng lại, nhìn một tờ giấy với nét chữ xinh đẹp, dịu dàng nở nụ cười.

"I heard a fly buzz—when I died" (tôi nghe thấy tiếng ruồi - trước khi tôi chết) đó là một bài thơ mà cô lần đầu tiên phân tích thất bại!

Vũ Nhu có khả năng lý giải rất tốt, tuy nhiên bị từ "fly" này quật té.

Cô cứ cho rằng "fly" là một loại khái niệm trừu tượng về "bay", không nghĩ tới, giáo sư ở trên lớp học nói ý của "fly" chính là con ruồi!

Cô tức giận đến nổi đứng dậy, thơ hay như thế lại xuất hiện một con ruồi, quả thực là phá đi ý cảnh của nó! Cho nên cô viết trong sách một hàng chữ rất lớn—it is a real fly! (Đây thật sự là một con ruồi)

Hình ảnh bảy năm trước tua đi tua lại trong đầu, cho nên đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ đến vậy!

Vì có đầy đủ tài lực để tìm kiếm cô, anh bắt đầu đi phải trở về cái gia tộc âm hiểm xảo trá. Mặc dù thị trường chủ yếu của gia tộc ở châu Âu, nhưng anh vẫn kiên trì định cư ở Đài Loan.

Anh cho người ta kiểm tra sổ xuất nhập cảnh của cả Mĩ và Đài Loan; anh còn tìm người điều tra những tác giả mới nổi, các học sinh khoa văn, nhưng vẫn không tìm được chút tin tức gì của cô!

Vũ Nhu. . . . . Em còn muốn anh đợi bao lâu. . . . .

"Tổng giám đốc, thiết kế sư Hải Lan muốn gặp anh." Thư ký báo cáo thông tin qua điện thoại để bàn.

Úy Dương lập tức cất đi ánh mắt dịu dàng, ánh mắt này chỉ có Vũ Nhu mới được thấy. Giọng anh buồn bực, nghiêm túc nói: "Cho cô ấy vào."

Một lát sau, thư ký liền và Hải Lan mở cánh cửa màu đen nặng nề đi vào.

Hải Lan bước trên đá cẩm màu đen, cảm giác trầm trọng như mọi ngày. May là bức tường của căn phòng này không sơn màu đen, nếu gọi nó là "Ngục giam" thì chắc mọi người đều đồng ý.

Úy Dương luôn nói 'có một ngày anh sẽ đổi màu khác', nhưng chưa thấy anh thay đổi bao giờ.

Có một ngày, là ngày sao? Hải Lan nghĩ, chắc đó là ngày Vũ Nhu trở về!

Cô liếc nhìn cô thư kí không chịu rời đi, ánh mắt còn đầy vẻ mê thích không thêm che giấu, trong lòng cười.

Sau khi Vũ Nhu đi, cô mới biết Úy Dương là người thừa kế duy nhất của gia tộc Cát Lợi.

Anh vốn tài giỏi, là bạch mã hoàng tử, bây giờ là tổng giám đốc của tập đoàn RNR, lại chưa kết hôn, không biết bao nhiêu cô gái vì anh mà nghiêng ngả! Nhưng anh luôn là lấy lý do bận xử lý công ty, từ chối tất cả các mối hôn nhân mà gia tộc sắp đặt.

Nhưng cô biết, anh đang đợi Vũ Nhu. Cho dù Vũ Nhu cả đời không trở lại thì có lẽ anh cả đời không lấy vợ.

Đợi đến lúc thư ký rời đi, Hải Lan đang chuẩn bị cười nhạo anh một phen, nhưng khi nhìn thấy quyển sách trên tay anh, nụ cười lập tức biến mất.

Cô làm sao không biết chứ? Anh xem những cuốn sách Vũ Nhu để lại như vàng như bạc, ngày ngày lật, ngày ngày nhìn. Có lúc, cô cho rằng anh điên rồi.

Cô lần đầu tiên thấy người si tình như vậy. Trời ơi! Nếu năm đó không có hiểu lầm thì tốt! Cũng bởi vì sự si tình của anh mà cô càng cảm thấy đau lòng, cho nên đám cưới của cô và Kiến Hoa cũng kéo dài đến tận bây giờ.

Trên nền có một bậc tam cấp, phía trên là bàn làm việc của Úy Dương.

Cô thấy rất nhiều phòng làm việc của tổng giám đốc đều như vậy. Tại sao vậy ư? Có lẽ là muốn biểu hiện tài trí hơn người ấy mà!

Mà công nhận Úy Dương tài trí hơn người, nhưng anh vẫn vô cùng khiêm tốn, không lộ mặt trước giới truyền thông.

Cô bước lên bậc thang, nói với anh: "Úy Dương, lần trước cùng "MEE" hợp tác, vì "Uy viên" cố ý thất hứa nên xuất hiện một chút vấn đề, tôi muốn dung lượng tái ít đi, cho nên chúng ta phải nén bớt dung lượng."

Úy Dương cẩn thận đặt sách vào trong ngăn kéo, lúc đứng dậy thì vẻ mặt đã trở nên nghiêm túc. Đây là khuôn mặt tự vệ mà anh tạo ra khi đứng trên thương trường.

"Người phụ trách "MEE" khi nào đến?"

"Tổng giám đốc và tổng thiết kế của "MEE" ngày mai sẽ đến Đài Loan."

"Để quản lý Dương đi chiêu đãi bọn họ." Úy Dương nhìn vào lịch làm việc, không còn chỗ trống rồi.

Hải Lan suy nghĩ một chút, đề nghị: "Ừ. . . . . Úy Dương, tôi nghĩ anh nên tự mình tiếp đón bọn họ, mặc dù "mee" không phải là công ty lớn, nhưng dù sao cũng đừng nên tạo phiền toái không cần thiết cho chúng ta, hơn nữa, tôi nghe nói cô Flora phía công ty "mee" vô cùng khôn khéo."

"Hả?" Úy Dương nghe được cái tên Flora này, cảm thấy hơi hứng thú.

Mặc dù phạm vi phát hành "Case" không nhỏ, nhưng đối với "RNR" mà nói chỉ là con kiến, cho nên quá trình hợp tác với "mee" anh không tham gia.

Thế nhưng anh lại nghe không ít đồng nghiệp nói Flora của "mee" vừa là nhà thiết kế tài ba, vừa có kinh nghiệm buôn bán hơn người. Nghe nói cô rất tinh táo phán đoán, có lúc khiến nhiều người đàn ông cảm thấy không bằng, hơn nữa là nghe nói nếu không có cô, sợ rằng "mee" đã sớm đổ vỡ.

Tinh táo. . . . . Rất giống Vũ Nhu. . . . .

Anh suy nghĩ một hồi, nói với Hải Lan: "Được rồi, 10 giờ sáng mai, tôi có chừng 40 phút để tiếp bọn họ. Nói thư ký giúp tôi."

"Tôi hiểu." Hải Lan ghi nhớ, sau đó đi ra khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

10 giờ 5 phút sáng.

Tiêu Vũ Nhu nhìn đồng hồ lần thứ ba, cô không thích người đến trễ, cho dù đối phương là tổng giám đốc công ty to gì gì đó cũng vậy.

Mà Triển Hồng Viễn bên cạnh lại rất hài lòng ngồi đấy.

Rốt cuộc, đúng 10 giờ 10 phút thư ký mở cửa phòng tiếp khách, Tiêu Vũ Nhu và Triển Hồng Viễn đứng lên, bày tỏ lễ phép. Vậy mà, Vũ Nhu nhìn thấy khuôn mặt người thì cô ngậy ngậy cả người. . . . .

Thư ký mở cửa, Úy Dương trước thấy một người trẻ tuổi, dễ nhìn, chắc cậu ta là tổng giám đốc của "mee"! Nhìn cậu ta không thích hợp lắm với công việc làm ăn!

Sau đó anh nhìn thấy một cô gái, người mặc đồ công sở màu trắng, đi đôi cao gót cùng màu.

Cô có bắp chân tròn bóng, vóc người cân xứng, phong cách lịch sự, mái tóc đen nhánh dài đến eo, và. . . . . Một hơi thở quen thuộc!

Anh nhìn khuôn mặt cô, đó là khuôn mặt làm anh nhưng nhớ.

Vũ Nhu! Cô trở lại! Úy Dương kích động nhìn cô, không dám nói lời nào, sợ mình đang nằm mơ, chỉ cần phát ra tiếng động thì cô cũng sẽ tan biến. . . . .

Cho đến khi Hải Lan sợ hãi lên tiếng: "Vũ Nhu!"

Lúc này anh mới dám xác định cô đã trở lại. Anh mong nhiều năm như vậy, rốt cuộc cô cũng về!

Vậy mà cô chỉ kinh ngạc chút ít, lại tỉnh táo như cũ, thái độ xa lánh làm anh đề xuống cảm xúc muốn ôm cô vào lòng!

Cô vẫn còn giận anh? Cô không hy vọng gặp lại anh? Loại ý nghĩ này khiến Úy Dương rất đau lòng.

Bên kia, Tiêu Vũ Nhu trầm nghĩ, "Vui mừng" này thật sự là rất tẻ.

Cũng không phải gặp Úy Dương đi cùng với Hải Lan, bởi vì nếu cô quyết định rời đi thì sẽ mong đợi ngày gặp lại bọn họ, đặc biệt là cha mình và Hải Lan ở chung một chỗ.

Điều làm cô nhức đầu đó là anh làm tổng giám đốc "RNR"! Lần này, việc công và việc tư không thể phân minh rồi.

Nghe được tiếng kêu của Hải Lan, Tiêu Vũ Nhu nghĩ mình cũng nên chào hỏi, cho nên cười nói: "Hải Lan, Úy Dương! Đã lâu không gặp!"

Triển Hồng Viễn bây giờ mới biết bọn họ quen nhau, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Vũ Nhu biết mình nên giới thiệu, cho nên cô lấy thái độ lễ phép mà thân thiện với Úy Dương cùng Hải Lan: "Vị này là ông chủ của tôi, Triển Hồng Viễn, còn gọi là John. Tôi là tổng thiết kế của "MEE", có thể gọi tôi là Flo-ra."

Sau đó cô chuyển sang Triển Hồng Viễn: "Hai vị này là bạn học thời đại học với tôi. Ha ha, thật khéo, họ là tổng giám đốc và tổng thiết kế của "RNR"?" Cô lấy giọng điệu hơi nghi ngờ nhìn về phía Úy Dương cùng Hải Lan, dĩ nhiên là cần xác định.

Bí thư bên cạnh nhìn thấy hai bên quen biết nhau, tự động lui xuống, để lại bốn người trong căn phòng họp rộng rãi.

Hải Lan nghe được lời Vũ Nhu nói, không khỏi đau lòng.

Lời của cô mặc dù thân cận, nhưng trước kia họ chưa bao giờ khách khí như vậy.

Nhưng cô vốn cho rằng Vũ Nhu sẽ không thêm gặp cô. Cậu ấy tha thứ cho cô rồi sao?

Mà so với Hải Lan, người tan nát cõi lòng hơn chính là Úy Dương! Anh có thể nghe ra sự lạnh nhạt trong giọng nói của cô, cô lại trở về con người lúc anh mới quen!

Khi đó lòng của cô còn có thể tiếp nhận anh, mà quan hệ bây giờ của bọn họ, chỉ giới hạn trong việc kinh doanh.

Nhưng cô đã trở lại, còn nhiều thời gian để anh giải thích hiểu lầm bảy năm trước với cô.

Lúc Hải Lan cố nén nước mắt, muốn tiến lên nói cái gì thì bị anh ngăn cản, lấy thái độ của một tổng giám đốc, chững chạc bắt tay với Triển Hồng Viễn và Vũ Nhu.

Làm Vũ Nhu phải nhìn Úy Dương với cái nhìn khác.

Cô cảm thấy tâm tình anh vừa rồi kích động, nhưng trong khoảng thời gian rất ngắn đã trở lại bình tĩnh như thường, chủ "RNR" quả nhiên không phải ai cũng làm được.

Mà cô cũng cảm thấy may mắn, anh đã nhanh chóng xác định quan hệ bây giờ giữa bọn họ, đối với hai bên hợp tác đều có lợi.

Vì vậy cô lập tức đem chủ đề từ "Gặp lại" chuyển tới vấn đề nén "case".

"Davy. . . . ."

"Úy Dương!" Úy Dương cắt đứt lời Tiêu Vũ nhu nói.

Tại sao cô có thể xa lạ như vậy?

Vũ Nhu liếm liếm đôi môi khô ráo "Được rồi, Úy Dương. Tôi và John lần này tới đây vì vấn đề nén dung lượng của" case".

"Thật xin lỗi vì đã quấy rầy quý công ty, chúng tôi rất áy náy." Úy Dương trầm ổn nói. "Nghe nói anh Triển đây tài giỏi về thiết kế. Như vậy, liền làm anh và cô Tiêu, cả nhà thiết kế Hải Lan cùng giải quyết vấn đề."

Úy Dương không cách nào đem tầm mắt rời khỏi người Vũ Nhu, cho nên mặc dù đang nói chuyện cùng Triển Hồng Viễn, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Vũ Nhu.

Bảy năm trước, mặc dù nội tâm cô chính chắn, nhưng bề ngoài vẫn trẻ trung; mà bây giờ, cô đã thành một cô gái trưởng thành, quyến rũ kinh người.

"Dĩ nhiên!" Triển Hồng Viễn nói.

Mặc dù tính anh bình thường ít nói, nhưng anh có thể xác định mình có thể tin tổng giám đốc "RNR" trước mắt này.

Tuy rằng người nọ thâm trầm, nhưng có lẽ đây chỉ là bề ngoài khi giao tiếp. Nhìn ánh mắt của gã nhìn Vũ Nhu, anh khẳng định, gã tuyệt sẽ không chiếm lợi nhuận của "mee".

Mặc dù nét mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng Vũ Nhu chịu đủ mọi đau khổ!

Ánh mắt nóng rực của Úy Dương như muốn hòa tan cô. Trời ạ, đây là lần đầu tiên cô thấy ánh mắt cố chấp như vậy!

Tối nay lại phải giải thích một phen với Triển Hồng Viễn rồi.

Hơn 10' sau, hội đàm kết thúc.

Vũ Nhu là người phụ trách phương diện thiết kế, cho nên cô sẽ tạm thời ở lại "RNR" làm việc, cũng có nghĩa là Triển Hồng Viễn không làm việc gì! Điều này làm cho Vũ Nhu có chút không hiểu.

Phải biết rằng, Triển Hồng Viễn cũng là thiên tài về thiết kế phần mềm!

Cô và Triển Hồng Viễn ăn ý trao đổi ánh mắt, nhìn anh cũng ngi ngờ như vậy, cô cảm thấy hơi đắn đó, quyết định không đem vấn đề này nói ra.

Ở trên địa bàn người ta, cô phản kháng làm gì? Dù sao chỉ ở đây mấy ngày là bọn họ có thể về nước Mỹ rồi.

Úy Dương nhìn bóng hình xinh đẹp kia, đến khi cô rời phòng họp thì tầm mắt còn đuổi theo.

"Cạch!" Thư ký nghi hoặc, cả phòng họp chỉ còn lại anh và Hải Lan, nhưng không có ai nói chuyện.

Úy Dương cúi đầu, suy nghĩ lung tung.

Cô trưởng thành rất nhiều! Không giống trước kia, khi đó cô kiêu ngạo —— bây giờ cô trở nên khôn khéo, vừa thực tế vừa kín kẽ.

Nhìn lời nói cử chỉ bình tĩnh của cô khi thảo luận đến "case", khó trách người ngoài lại đồn đãi như vậy.

Thì ra cô khọc tin học, hèn gì mình tìm không được!

Nhưng tại sao? Trước kia anh từng thấy phiếu điểm của cô, môn khoa học tự nhiên yếu nhất.

Chẳng lẽ cô muốn mình tìm không thấy? Ủy Dương khẽ cau mày, vì ý nghĩ này mà cảm thấy không vui,

Còn nữa, cô và Triển Hồng Viễn có quan hệ thế nào? Vừa rồi anh thấy bọn họ liếc mắt lẩn nhau. . . . .

Lúc này, lời Hải Lan nói cắt đứt suy nghĩ của anh.

"Cậu ấy thật sự đã trở lại. . . ." Hốc mắt Hải Lan có chút ướt át, "Vừa rồi tôi còn tưởng là mình đang mơ. . . . ."

Ủy Dương cười khổ, anh cũng cho là vậy. Anh đứng lên, đi tới trước cửa sổ, hít một hơi thật sâu.

"Ủy Dương, rồi tại sao cần tôi? Chẳng lẽ anh không muốn giải thích rõ ư?"

"Tôi rất hiểu Vũ Nhu, cô ấy luôn luôn công tư rõ ràng, tôi quyết định tìm cô ấy nói sau."

"Rốt cuộc thì anh cũng chờ được cô ấy rồi, tôi cũng không cần đau lòng như vậy nữa. . . . . A! Tôi muốn trở về nói cho Kiến Hoa biết!" Hải Lan vui mừng cười nói.

Ủy Dương vẫn đứng yên, nói với cô: "Cô đi đi, nói với thư ký hủy bỏ tất cả cuộc họp, tôi cần chút thời gian để làm một số chuyện."

"Ừ." Hải Lan vui vẻ ra khỏi phòng họp.

Nhưng trong lòng Ủy Dương lại là một mảnh đen tối.

Đã từng, chỉ có mình mới có thể đến gần bên cạnh cô; đã từng, cô chỉ mở cửa trái tim với riêng mình.

Vậy mà — tất cả đã thay đổi.

Ủy Dương lại thở sâu một lần nữa : trong lòng vừa lo lắng, lại vừa hưng phấn.

Cô còn có thể là của riêng mình anh không?

Trong xe tràn ngập một sự im lặng kì lạ.

Dọc theo đường đi, Vũ Nhu vẫn nhìn ngoài cửa sổ, Triển Hồng Viễn không thể không thấy sự khác lạ —— cô gái với danh hiệu "Tinh táo" bắt đầu lo lắng, có chuyện gì mà ảnh hưởng nhiều đến cô như vậy?

"Em không phản đối sao?" Triển Hồng Viễn nói với Tiêu Vũ Nhu..

Bởi vì lúc ban đầu, cô có thể dễ dàng đến gần anh, cho dù nhìn thấy anh xấu hổ thì cũng không để trong lòng, mà bây giờ, hiển nhiên là Vũ Nhu vô cùng hối hận lúc đó mình lại tùy hứng đến vậy.

"Nếu anh muốn hỏi thì tôi chỉ có thể nói cho anh biết, trước kia chúng tôi là bạn học."

Triển Hồng Viễn cười cười, "Anh không có ý này."

Tiêu Vũ Nhu lúc này mới phát hiện mình phản ứng hơi quá, cô quay đầu nhìn anh, gật đầu tỏ vẻ xin lỗi.

Tiêu Vũ Nhu nhìn cảnh ngoài cửa sổ. Bảy năm, Đài Loan thay đổi rất nhiều. Trong lòng cô tán thưởng, khẽ mỉm cười.

Triển Hồng Viễn rút cuộc phá vỡ yên tĩnh, nói: "Em tới Đài Loan rồi à?"

Vũ Nhu thu ánh mắt lại, quyết định nói thật với anh —— không còn gì để giấu, không phải sao?

"Ừ, tôi ở lớn lên Đài Loan."

"Em lớn lên nơi đây? Sao lúc mua vé máy bay, em không nói cho anh biết? Làm anh đi mua sách để tìm hiểu Đài Loan !"

Triển Hồng Viễn kinh ngạc, anh vốn cho rằng cô chỉ tới đây thăm quan, làm việc cùng cô nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nghe cô nói đến nơi sinh.

"Anh đâu có hỏi!" Vũ Nhu không quá quan tâm, nhưng trong lòng cũng có chút nghi ngờ.

Tại sao mình không nói cho Triển Hồng Viễn về chuyện ở Đài Loan? Thật sự là bởi vì không cần thiết sao? Hay cô vẫn muốn trốn tránh. . . . .

Cảm thấy cô vô ý bàn đến đề tài này, Triển Hồng Viễn thờ ơ mỉm cười với cô, cầm tạp chí kinh tế trong xe lên đọc.

Vũ Nhu nhìn nụ cười của anh, trong lòng đột nhiên cảm thấy khác lạ.

Nụ cười thật quen thuộc! Hình như đây là lần đầu tiên cô cảm thấy nụ cười của anh vô cùng . . . . . ấm áp, như đã gặp ở nơi nào. . . . .

Cô không muốn nghĩ tiếp nữa.

Vũ Nhu cười nhạo mình, mỗi ngày cô đều gặp mặt anh, làm sao lại không quen nụ cười của anh chứ?

Trong xe lại im lặng. . . . .

Con xe tốt chạy băng băng trên đường cao tốc, bên trong xe im lặng khiến người ta lo lắng.

Đáng chết! Trong lòng Vũ Nhu khẽ nguyên rủa, hôm nay mình bị sao vậy? Không biết luyện tập bao nhiêu lần ở nhà, vậy mà không khí hôm nay vẫn ngoài dự liệu của cô! Tại sao cô lại đem quan hệ giữa mình và Triển Hồng Viễn bẻ tắc như vậy?

Nhưng, cô không không chế được mình. . . . .

Tiêu Vũ nhu cầm điện thoại, trên mặt không giấu được vẻ mệt mỏi cùng chán ghét.

Trời ạ! Cô chỉ trở lại đây có một chuyến, làm gì mà tất cả mọi người đều gọi điện tới thăm hỏi? Buổi sáng vừa về đến khách sạn, đầu tiên là người ba Tiêu Kiến Hoa, sau đó là một đồng bạn học, ngay cả thầy giáo cũ cũng gọi tới. Xem ra chuyện năm đó cô ra nước ngoài là chuyện lớn.

Nghe được tiếng gõ cửa, cô không suy nghĩ gì nhiều mà nói: "Mời vào."

Bởi vì cô biết người đến là Triển Hồng Viễn.

Cô vẫn nằm trên ghế sa lon, không thèm để ý để anh thấy gương mặt sa sút của mình.

"Sao vậy?"

Triển Hồng Viễn vốn nói cho cô biết là anh muốn ra ngoài đi dạo, chỉ khi thấy cô như vậy, liền ngồi lên giường, hỏi cô.

"Không có gì. . . . ." Có nên đem chuyện vừa rồi nói rõ ràng không, nhưng nên nói như thế nào?

Vũ Nhu cau mày, cánh rú xuống ghế sa lon, nhẹ nhàng gõ mặt sàn, nghĩ thầm, nên làm gì để mọi người không suy nghĩ đến chuyện bảy năm trước.

Tại sao nhì, rõ ràng chỉ là đi công tác, lại chọc nhiều phiền toái như vậy, cô ngẩng đầu, thấy Triển Hồng Viễn, đột nhiên nảy ra ý hay.

"John, giúp tôi!"

Triển Hồng Viễn chờ thật lâu, cũng đang chờ những lời này của cô.

Cho tới nay, đều là cô giúp mình, rốt cuộc anh cũng có cơ hội để báo đáp cô! Vì vậy anh rất vui vẻ nói: "Chuyện gì?"

Vũ Nhu nghiêm túc nhìn anh "Đính hôn với tôi!"

Lấy chồng hẳn là biện pháp tối ưu nhất. Như vậy mọi người sẽ không áy náy chuyện năm đó, bởi vì cô đã tìm được hạnh phúc.

Huống chi cô và Triển Hồng Viễn làm việc chung nhiều năm, đính hôn là chuyện không bất ngờ mấy.

"Giả?"

Triển Hồng Viễn bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về quan hệ giữa Vũ Nhu và những người Đài Loan này, nếu không thì cái gì làm thay đổi tác phong luôn luôn khôn khéo cẩn thận của cô đây?

"Không! Là đính hôn thật!"

Tiêu Vũ Nhu biết Triển Hồng Viễn muốn kết hôn với mình, thời gian quen nhau lâu như vậy làm sao cô không biết chứ. Nhưng muốn đạt được mục đích một cách chắc chắn, cô vẫn hỏi: "Anh đồng ý không?"

"Dĩ nhiên." Triển Hồng Viễn cho cô một ánh mắt khẳng định.

Hai người biết rõ quan điểm của nhau, thật ra thì giữa bọn họ không có tình yêu, nhưng nói tới kết hôn thì lại là đối tượng tốt nhất. Dựa vào sự hiểu biết lẫn nhau, hôn nhân nhất định sẽ rất hòa thuận.

"Em vì người kia nên mới quyết định đính hôn nhanh như vậy ư?" Anh hỏi.

Vũ Nhu ngồi dậy, suy nghĩ một lát, nói với anh: "Bây năm trước, quan hệ giữa tôi, Úy Dương và Hải Lan rất phức tạp."

"Sau đó tôi đến Mỹ, nhưng không liên lạc với bọn họ. Chắc bây giờ bọn họ có chút. . . . . Có chút đau lòng! Tôi không muốn nhắc lại chuyện này, cho nên tôi muốn để bọn họ an tâm. Mà chuyện chúng ta kết hôn cũng là chuyện sớm muộn mà thôi."

Nghe được lời nói hơi đau lòng của cô, Triển Hồng Viễn cũng đoán ra quan hệ giữa bọn họ thế nào, vì vậy đồng ý.

"Vậy thì anh đi mua nhẫn đây."

Anh đứng lên, đi về phía cửa, quay đầu lại, nói: "Còn có chuyện gì muốn giúp đỡ thì cứ mở miệng." Triển Hồng Viễn nhìn cô một lát, mới đi ra ngoài.

Lưu lại một mình Vũ Nhu, cô úp sấp người trên ghế sa lon mềm mại, hai tay nhẹ nhàng cầu xé lớp vải phía trên.

Cô khẽ cắn môi. Nghĩ thầm ‘phải giải quyết như vậy’ sao? Không biết sao mà trong lòng lại có chút mất mát. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Nhìn biệt thự nhà họ Tiêu từ đằng xa, Tiêu Vũ Nhu khẽ thở dài.

Trước mặt là một sân cỏ, là nơi cô đọc sách cùng mẹ khi còn nhỏ; trong rừng cây phía sau, cô đã từng viết bài thơ tả mùa xuân đầu tiên. . . . .

Trong lúc bất chợt, Vũ Nhu ý thức được mình đang nhớ lại cuộc sống trước kia. Cô tự giễu, mình thật thay đổi.

Sau chuyện kia, mẹ và ba ly hôn, không tranh cãi, chia tay một cách hòa bình —— mẹ nhận lấy tài sản thuộc về mình, một khoản tiền đủ để bà sống nốt quãng đời còn lại, sau đó đến Paris.

Mẹ nói cho cô biết, đến Paris là nguyện vọng của bà, bây giờ thoát khỏi cuộc sống hôn nhân, bà có thể làm những gì bà thích.

Có lẽ đối với mẹ mà nói, đó là hạnh phúc.

Cũng bởi thế, ba mới có Hải Lan chứ?

Mẹ từ từ biến tình yêu giành cho ba thành sự quan tâm của bạn bè, sau đó sẽ từ quan tâm biến thành xa cách.

Người đàn ông nào cũng đều muốn lấy cô gái mình yêu, cho nên khi Hải Lan xuất hiện, ba mới gửi gắm tình cảm ấy.

Hải Lan là người thông minh nhưng ngây thơ, mặc dù có tính cách độc lập nhưng cũng khát vọng tình yêu; Mặc dù ba lớn tuổi hơn cô rất nhiều, nhưng cô vẫn bị vẻ điển trai và chính chắn của người đàn ông hấp dẫn, người đàn ông như vậy không khiến cô động lòng cũng khó.

Nghĩ thông suốt những điều này, cô hiểu, mình cũng không hận Hải Lan.

Xe tiến vào bãi đậu xe của Tiêu gia, Triển Hồng Viễn vững vàng dừng lại.

Tiêu Vũ Nhu mở cửa xe, sau đó hai người cùng nhau đi vào cửa.

Trên mặt Hải Lan và Tiêu Kiến Hoa có chút kinh ngạc; mà Úy Dương cũng có mặt ở đây, có chút đau đón nhìn họ.

Vốn bọn họ cho rằng, Vũ Nhu và Triển Hồng Viễn chỉ là đồng nghiệp hoặc bạn bè, mà bây giờ thấy bọn họ thân mật như vậy, hình như quan hệ cũng không phải đơn giản.

Hải Lan lặng lẽ nhìn sang Úy Dương, lo lắng cho anh.

Mà Tiêu Kiến Hoa lại nhiệt tình tiến lên, ôm lkaays cô con gái đã nhiều năm không gặp.

Vũ Nhu cũng ôm lấy ba mình.

Điều này làm cho Tiêu Kiến Hoa có chút kinh ngạc, hình như con gái không trách ông. . . . .

"Ba, đã lâu không gặp." Vũ Nhu nói với ông, trên mặt không chút phần hận chuyện năm đó.

"Nhu Nhu. . . . . Con đã trở lại rồi. . . . ." hốc mắt Tiêu Kiến Hoa có chút ướt át.

Tuổi đã cao, con gái lại không ở bên cạnh, áy náy và nhớ thương, ngày ngày hành hạ ông; bây giờ nhìn thấy con gái không dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn ông, đây chính là quà tặng tốt nhất mà ông trời ban cho ông rồi ! Vũ Nhu nhìn ra ý nghĩ của ông, vỗ vỗ sống lưng không còn thẳng như trước của ba, nhẹ nhàng nói: "Ba! con đã về, chuyện lúc trước liền quên đi!"

Cô nhìn thấy nước mắt trong mắt mọi người, cười với bọn họ: "Đừng như vậy, không phải tôi vẫn khỏe sao?"

Đoàn người tiến vào cửa, người giúp việc mặc đồng phục chỉnh tề, xếp thành hàng, cùng kêu lên: "Chào cô chủ."

Vũ Nhu khẽ mỉm cười đáp lễ với bọn họ, sau đó nhìn sang ba, Hải Lan và Úy Dương, giới thiệu, "Đây là vị hôn phu của tôi, cũng là cấp trên, Triển Hồng Viễn. Các người gọi anh ấy là John cũng được."

Vũ Nhu giới thiệu làm ba người sùng sốt, không phải Vũ Nhu yêu Úy Dương sao?

Lòng của Úy Dương đau đớn, nhưng bề ngoài anh vẫn không thay đổi, nắm chặt quả đấm.

"Bác Tiêu, cô Hải Lan, Úy Dương, chào mọi người!"

Nụ cười của Triển Hồng Viễn có vẻ không được tự nhiên khi nhìn mọi người, đặc biệt là khi thấy ánh mắt tối tăm của Úy Dương, trở nên cứng ngắc.

Xem ra mình không được hoan nghênh lắm! Anh bất đắc dĩ nhìn về phía Vũ Nhu, mà Vũ Nhu cũng sử dụng ánh mắt bày tỏ xin lỗi với Triển Hồng Viễn:

Nhưng động tác này của họ, dưới ánh mắt người ngoài lại trở thành liếc mắt đưa tình.

Sắc mặt của Úy Dương lại lạnh lùng mấy phần.

Hải Lan đánh vỡ không khí có chút khó chịu này, lễ phép nói với Triển Hồng Viễn: "Anh Triển, chúng ta lại gặp mặt."

Lời của cô cũng nhắc nhở Tiêu Kiến Hoa, vì vậy ông cũng chào hỏi: "Cậu Triển quả nhiên là nhân tài khó gặp."

"Bác nói quá." Triển Hồng Viễn vội vàng khách sáo, nhưng anh không có bỏ qua ánh mắt thâm trầm của Úy Dương.

Xem ra, Vũ Nhu và anh ta có chút "Sâu xa" !

Vũ Nhu quan sát cả căn nhà.

Ngoài mặt, nơi này không thay đổi bao nhiêu, nhưng quan sát cẩn thận, sẽ phát hiện tất cả bức tranh của mẹ đều được đổi lại bằng tác phẩm của Hải Lan; ngay cả hoa Violet dọc theo cầu thang cũng bị thay thế bằng hoa hồng trắng.

Đồ dùng sinh hoạt Tiêu gia vốn lấy màu gỗ làm chủ, hợp với màu trắng ngà, nhìn rất hào phóng, lịch sự đặc sắc; mà bây giờ đổi thành vật dụng hiện đại, có vẻ không hợp lắm. Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, chỗ đây mẹ thường trồng hoa Phù Dung, hôm nay được thay thế bằng hoa anh đào rồi.

Tiêu Vũ Nhu biết ba mẹ đã ly hôn, mình không nên quản cuộc sống bây giờ của họ; nhưng khi thấy ngôi nhà quen thuộc trở nên xa lạ, vẫn có chút buồn bã.

Triển Hồng Viễn nhìn biểu tình của Vũ Nhu, hiểu rõ ý tưởng của cô, vì vậy nhẹ nhàng nắm tay cô, bày tỏ an ủi.

Vũ Nhu cũng ngẩng đầu, dịu dàng cười với Triển Hồng Viễn.

Nhìn thấy bọn họ trao đổi tình cảm, trong lòng Hải Lan lo lắng, có phải Vũ Nhu thật sự yêu Triển Hồng Viễn không? Vậy Úy Dương thì sao?

Tiêu Kiến Hoa không nghĩ nhiều như vậy. Ông kéo mọi người đến phòng khách hỏi han, muốn đền bù sự thiếu hụt tình cảm những năm qua.

Mà Vũ Nhu và Triển Hồng Viễn phối hợp vô cùng tốt, làm cho người ta cảm giác quan hệ của bọn họ vô cùng hài hòa.

Tiêu Kiến Hoa thấy vị hôn phu của con gái ân cần như vậy, cuối cùng cũng nở nụ cười, cho rằng con gái đã tìm được hạnh phúc.

"Ông chủ, đến giờ ăn rồi." Người giúp việc đi tới phòng khách, nói.

"À! Nhu Nhu, Hồng Viễn, ở lại đây ăn cơm đi." Tiêu Kiến Hoa đã đổi giọng gọi Hồng Viễn rồi.

"Tốt." Vũ Nhu vui vẻ đồng ý, cùng mọi người đứng dậy đến phòng ăn dùng cơm.

Lúc đứng dậy, cô cảm thấy sau lưng có một ánh mắt luôn chăm chú nhìn cô. . . . .

Tại sao anh còn chú ý cô như vậy? Cô đã có vị hôn phu rồi mà!

Mọi người cùng ngồi vào bàn. Tiêu Vũ Nhu ngồi bên cạnh Triển Hồng Viễn, mà đối diện cô chính là Úy Dương, trong lòng cô không khỏi oán giận ai lại sắp xếp chỗ như thế.

Nhìn thấy Úy Dương, trong lòng cô vẫn có — chút hồi hộp.

Tiêu Kiến Hoa đánh vỡ trầm mặc, nhiệt tình chiêu đãi con gái: "Nhu Nhu, những thứ này đều là món ăn con thích! Ba biết hôm nay con sẽ về, cho nên chuẩn bị cho mình con!"

Ánh mắt Vũ Nhu sáng lên, chà chà đôi tay, vui vẻ nói: "A! Gia đình vẫn tốt nhất! Cảm ơn ba!"

Lời của cô khiến hốc mắt Tiêu Kiến Hoa đỏ lên.

Thấy thế, cô vội vã bắt đầu gấp thức ăn, vì thể hiện quan hệ giữa cô và Triển Hồng Viễn, cô gấp rất nhiều món ăn vào trong chén của anh.

Triển Hồng Viễn có chút chống đỡ không được, sợ mình ăn không hết, nên vội vàng cười ngăn cản.

"Flo—ra, em muốn anh chết vì no sao?" Lúc này Vũ Nhu mới phát hiện ra cô không ngừng gấp thức ăn cho anh, thức ăn trong chén đã dồn thành một ngọn núi nhỏ!

Cô vội vã lấy sắc mặt của cô vợ ngoan hiền: "Anh quá gầy mà! Em chỉ muốn tốt cho anh thôi!"

Không khí trong phòng ăn nhất thời có chút ngưng trọng, Vũ Nhu có thể cảm giác đến ánh mắt mừng rỡ của ba; ánh mắt thăm dò của Hải Lan; còn có anh. . . . . Ánh mắt thâm trầm.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn về mặt của anh, chỉ hy vọng Triển Hồng Viễn có thể phối hợp thật tốt.

Triển Hồng Viễn nhìn thấy cô khản trương, tiếp lời của cô: "Em cũng quá gầy, lại bị bệnh bao tử, người nên chú ý ăn uống là em mới phải!"

"Con có bệnh bao tử? Trước kia không có mà!" Tiêu Kiến Hoa quan tâm hỏi.

"Thời gian ăn uống không đều đặn." Tiêu Vũ Nhu thờ ơ nói.

"Cô ấy bận công việc, thường xuyên mất ăn mất ngủ. Lần trước, cô bận thiết kế ‘case’, hai ngày hai đêm không ngừng nghỉ."

Vũ Nhu định phản bác, lại bị vẻ mặt không che giấu đau thương của Úy Dương làm chần chột.

Vũ Nhu chú ý tới từ lúc ngồi xuống bàn ăn, anh không ngừng rót thêm rượu vào ly, trong lòng có chút lo lắng.

Người đàn ông này rốt cuộc đang làm gì? Chẳng lẽ anh không biết uống quá nhiều rượu sẽ hại sức khỏe sao?

Mọi người thấy như thế, cũng rất ăn ý không nói.

Hải Lan quan sát Triển Hồng Viễn, muốn nhìn được vẻ mặt anh có ghen tỵ hay không, nhưng gương mặt anh vẫn bình tĩnh.

Hải Lan không khỏi nghi ngờ quan hệ vợ chồng chưa cưới của bọn họ. Nào có người đàn ông nào không quan tâm đến vị hôn thê của mình chứ?

"Sao không chăm sóc mình cho tốt?"

Không phải là hỏi, mà là trách cứ, lời Úy Dương nói khiến Vũ Nhu không chống đỡ nổi.

Cô éo mình phải bình tĩnh, uống một ngụm nước uống nhỏ, mới trả lời.

"Làm việc trong ngành máy tính, bị bệnh bao tử rất thường gặp, không phải anh cũng mở công ty phần mềm hay sao?" Cô lại dịu dàng nhìn về Triển Hồng Viễn nói: "John cũng bị bệnh bao tử nhẹ."

Triển Hồng Viễn không thể không bày tỏ đồng ý, chỉ là trong lòng thấp thỏm không dứt, bữa cơm này là bữa cơm quái lạ nhất mà anh từng gặp.

"Anh mời em, chúc hai người hạnh phúc". Úy Dương nghĩ một đằng nói một nẻo, trông mắt đen bởi vì tác dụng của rượu cồn mà hơi cuồng loạn. Anh rót đầy rượu brandy (*) vào ly rượu, nói với Triển Hồng Viễn, vậy mà tầm mắt lại dừng lại trên người Vũ Nhu.

Không khí trong phòng ăn lại bị đè nén xuống, mọi người thấy thứ rượu mạnh dừng trong ly, cũng hiểu Úy Dương đang khiêu khích người nọ.

Tiêu Kiến Hoa có chút hối hận vì vừa rồi mình đã đề nghị uống rượu.

Hải Lan cũng khuyên nhủ: "Chris, anh say. . . . ."

Nhưng Úy Dương vẫn không cử động.

Vũ Nhu thấy tình hình như vậy, không khỏi nổi giận.

Đáng chết! Hôm nay cả bình rượu bran-đi gần vào bụng anh hết rồi, mà anh còn muốn uống! ? Không có thời gian chăm sóc mình là anh mới đúng...

Cô quay đầu, thấy Triền Hồng Viễn lúng túng không biết phải làm gì, biết độ rượu của anh không cao! Vì ngăn cản Úy Dương, cô một tay nhận lấy ly rượu đầy, nhìn Úy Dương.

"John không uống được nhiều rượu, mà lát nữa anh ấy còn lái xe, cho nên lời chúc phúc của anh, tôi nhận thay anh ấy!"

Nói xong, Vũ Nhu gạt bỏ lời khuyên của Hải Lan và Tiểu Kiến Hoa, không chút do dự đem cả ly rượu bran-đi đầy tràn uống cạn, uống xong còn dốc ly xuống, chứng tỏ mình uống hết.

Cô đặt ly xuống bàn, Úy Dương nhìn thẳng vào mắt, cô nhìn thấy trong mắt Úy Dương có loại tuyệt vọng, thấy lòng mình đau xót.

Cô vội vàng dời tầm mắt, không dám nhìn anh.

Hải Lan nhanh chóng tiến lên "Vũ Nhu! Cậu không sao chứ? Trời ơi! Đó là một ly rượu lớn. . . . . tớ đã bảo là đừng uống rồi mà!"

Cô vội vàng phân phó phòng bếp lấy ly trà giải rượu ra.

"Tớ không sao, từ lượng của tớ không kém đâu, một chút rượu bran-đi không ăn thua gì cả." Cô vừa an ủi mọi người, vừa cầm chén com ăn hết. Nghĩ thầm, cuối cùng bữa com này cũng gần kết thúc rồi, nhưng nếu đợi thêm tý nữa, không biết còn có thể xảy ra chuyện gì.

"Dạ dày em có khó chịu hay không?" Triền Hồng Viễn nhận lấy ly trà giải rượu, để Vũ Nhu uống vào.

"Không có chuyện gì. Còn nhớ năm đó, cả khoa chưa có người nào dám cùng em uống rượu!" Tuy nói xong, nhưng Vũ Nhu vẫn uống trà.

Thấy hành động thân mật của bọn họ, lòng của Úy Dương như bị dao đâm.

Anh đợi cô bảy năm, lại nhận được kết cục như vậy. . . . . Điều này khiến anh chấp nhận thế nào? Buông tay thế nào?

Úy Dương biết mình không thể đợi tiếp nữa, nếu không anh nhất định sẽ cướp lấy Vũ Nhu rồi bỏ trốn!

Vì vậy anh đứng lên, cầm lấy áo khoác, giống như chạy nạn, rời khỏi Tiểu gia.

Hải Lan lúng túng giải thích vì Úy Dương, mà Triền Hồng Viễn cũng không để ý.

Vũ Nhu từ cửa sổ thấy Úy Dương vội vã lái xe đi, không khỏi có chút lo lắng về an toàn của anh.

Lúc này, Triền Hồng Viễn vỗ vỗ bả vai cô, nhắc nhở cô cũng nên về thôi. Vì vậy cô vuốt vuốt mép váy, khách khí với ba và Hải Lan.

"John, anh lái xe ra trước đi!"

Vũ Nhu rất muốn nói chuyện riêng với Hải Lan, mà Triền Hồng Viễn cũng hiểu, vì vậy anh rời đi trước, đem không gian để lại cho Vũ Nhu và Hải Lan.

"Tớ rất hiểu tâm tình của các cậu." Vũ Nhu đánh vỡ trầm mặc, "Nhưng tớ không muốn nhắc lại chuyện lúc trước nữa."

"Nhưng mà. . . . ."

Vũ Nhu ngắt lời cô: "Cậu hãy nghe tớ nói trước, trong thế giới của tớ, chuyện bảy năm trước đã trôi vào dĩ vãng, tớ không còn là Tiểu Vũ Nhu của bảy năm trước, cho nên chuyện đó đừng nói nữa, với tớ, đã không còn ý nghĩa gì rồi." Cô đưa tay vuốt nhẹ sợi tóc bị gió thổi, bình tĩnh nói.

"Vậy Úy Dương thì sao? Anh ấy yêu cậu! Cậu cho tớ một chút thời gian để giải thích, thật sự đây chỉ là hiểu lầm. . . . ."

Hải Lan vội vã muốn nói thêm, nhưng thấy thái độ Vũ Nhu lạnh nhạt, cô không biết mình nên nói hay không.

"Không phải là tớ không muốn nghe, mà là không cần thiết để giải thích gì cả."

Vũ Nhu ngẩng đầu nhìn về mặt lo lắng của Hải Lan, trái ngược với vẻ bình tĩnh của mình.

"Chuyện qua thì cứ cho qua, cho dù năm đó có hiểu lầm gì, đối với tớ mà nói cũng không gì khác nhau, nói ra cũng chỉ đau lòng thêm thôi. Hướng chi, bây giờ tớ đã có John. . . . ." nghe được tiếng xe nổ máy, Vũ Nhu quay đầu thấy Triền Hồng Viễn đã lái xe ra ngoài, cô cho anh một nụ cười âm ỉ.

"Cậu thật sự đã thay đổi." Hải Lan thở dài "Không phải cậu luôn xa cách mọi người sao, là vì anh ta mà thay đổi à?"

"Tớ không biết. Nhưng tớ sẽ kết hôn cùng anh ấy."

"Cậu không cần quá khư sao?"

Vũ Nhu không nói ra đáp án, nhưng ánh mắt cùng vẻ mặt lại nói cho Hải Lan biết ý tưởng của cô

Hải Lan thật tức giận. Có lẽ Vũ Nhu đúng, trong thời gian dài như vậy, ai cũng có thể thay đổi. Thay đổi chính là thay đổi, không phải vì chuyện trước kia mà có quay lại như ban đầu.

Bản thân mình cũng từ một cô gái ngây thơ không hiểu sự đời biến thành một người vợ, người mẹ của gia đình, Úy Dương từ một thanh niên tươi sáng biến thành một tổng giám đốc tập đoàn lớn làm cho người ta kính sợ, như vậy thì chuyện Vũ Nhu thay đổi quá mức bất ngờ ư?

Vũ Nhu nghe được tiếng còi xe mà Triển Hồng Viễn bấm, biết mình không thể nói nhiều thêm

Cô cầm hai tay của Hải Lan, nói: "Không có gì là không thể tha thứ. Bắt đầu lại tất cả! Tớ, cậu và Úy Dương, vẫn có thể là bạn bè. Nhưng mà tớ không muốn cuộc sống bây giờ của tớ thay đổi gì thêm, nên nhờ cậu chuyển hộ lời này đến Úy Dương!"

Cô nở nụ cười với Hải Lan "Tớ đi đây, chào cậu."

Cô xoay người đi xuống bậc thang, nói với Triển Hồng Viễn: "Chúng ta đi thôi!" rồi vào trong xe.

Xe chậm rãi đi ra, Vũ Nhu nhìn vào gương chiếu hậu, thấy Hải Lan vẫn đứng ở nơi đó, hình như môi của cô ấy muốn nói điều gì.

Cô biết, Hải Lan đang nói —— bảo trọng.

Vũ Nhu đột nhiên cảm thấy cay cay mắt, vội vàng rời đi tầm mắt, không nhìn người phía sau nữa.

Giọng nói hài hước của Triển Hồng Viễn truyền đến: "Tối hôm nay, em phải giải thích rõ cái quan hệ "Sâu xa" kia nhá?"

Nói xong, anh nhìn Vũ Nhu, hỏi hệt như sắp đi đấu kiếm. . . . .

... ..

Bốn ngày sau

"Không cần thiết phải giải thích? Chúng ta vẫn có thể là bạn bè. . . . . Đây là lời cô nói?" Úy Dương mới từ Malaysia trở về, đứng sát cửa sổ, vẻ mặt không thay đổi, nói.

Hải Lan chú ý phản ứng của anh, tim không khỏi đập nhanh.

Cô có thể cảm thấy lần này anh trở về có chút xa lạ, nhưng không biết xa lạ ở chỗ nào.

"Đúng vậy. . . . . Chris, chết tâm đi! Cậu ấy có Triển Hồng Viễn rồi."

Hải Lan nói rất tàn nhẫn, nhưng cô biết cô đang khuyên nhủ anh.

"Tôi hiểu rõ rồi, cô ra ngoài đi." Đôi mắt Úy Dương không còn tình cảm.

"Anh. . . . ." Hải Lan còn muốn thêm điều gì, vậy mà vẫn không có nói ra, lui ra khỏi phòng làm việc của Úy Dương;

Lúc sau, anh nhìn thấy Vũ Nhu ngoài cửa sổ,

Ban đầu đem phòng làm việc của cô đến tầng này, là vì mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô. Vậy mà, bây giờ lại trở thành anh bị hành hạ mỗi ngày.

Anh rất nhớ lúc trước, yêu cô, hôn cô, cho cô vui vẻ, nhưng cô đã không thuộc về anh nữa rồi!

Chấp nhận sự thật này, cần sao nhiều sức lực, cần chịu bao nhiêu đau đớn???

Nhìn Vũ Nhu bận rộn công việc, anh không khỏi nghĩ thầm, mình có thể để cô đi cùng người khác như vậy sao? Có thể chịu được cảnh nụ cười của cô chỉ vì người khác mà nở rộ? Có thể tận mắt thấy cô nắm tay người khác, mà mình lại cố giữ tình tảo, thờ ơ?

Úy Dương đau đớn nhắm mắt lại. Không. . . . .

(*): Brandy là loại rượu mạnh (tất cả rượu mạnh được gọi là spirit) có độ cồn trung bình 40, được sản xuất qua một quy trình phức tạp, tốn kém.

Rượu được sản xuất từ sự lên men của trái cây, hoa quả, thảo mộc, . . . nhưng phần lớn là từ nho và táo. Thành thạo chúng ta nghe đến rượu Cognac hay Armagnac, chúng đều là họ rượu Brandy (Cognac và Armagnac chính là Brandy nhưng không phải Brandy nào cũng được gọi là Cognac hay Armagnac).

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Là trực giác đi! Tiêu Vũ Nhu vòng vo một lúc lâu ở cổng đại học T, cuối cùng cũng quyết định vào xem một chút. Cô luôn cảm thấy có cái gì đang gọi cô.

Cô hít thật sâu một hơi, không biết tại sao trong lòng có chút hồi hộp.

Tiến vào T, không thể phủ nhận cô thật có chút hoài niệm.

T có chút thay đổi, phía sau kí túc xá trước kia là một mảnh đất trống trải, bây giờ cây cối xanh um tươi tốt. Cô nhớ tới hiệu trưởng cả ngày không ngừng nói muốn quy hoạch sân trường, bây giờ chắc ông đã hài lòng rồi.

Vũ Nhu cười cười, không khỏi nhớ tới cuộc sống trước kia.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, sắc trời hôm nay vô cùng giống cái ngày cô gặp Úy Dương!

Cô dọc theo bóng cây, đi sâu vào trong sân trường.

Lúc trước, cô sẽ đi bộ dưới ánh mặt trời, nhưng bây giờ thì khác.

Dừng lại suy nghĩ, nhìn về rừng cây trước mặt, cô sững sờ một chút, nhận ra nơi đó chính là nơi cô và Úy Dương quen nhau. Qua bảy năm quy hoạch, cây cối càng trở nên sum xuê, dày đặc, vốn có phần đất trơ trọi cũng bị bóng cây bao trùm.

Không phải ngày nghỉ nên người cũng rất nhiều. May mắn hôm nay cô mặc một chiếc quần jean cộng thêm áo sơ mi trắng, giày chàm bi trắng, bình thường không thể bình thường hơn, mới không có ai chú ý.

"Trời ơi! Anh ấy thật đẹp trai!"

"Đúng vậy, người đàn ông kia còn đẹp trai hơn tất cả mình tinh mà mình thấy!"

Hai cô gái đi đối diện vừa đi vừa than thở, cũng vừa lưu luyến quay đầu nhìn lại.

Nghe vậy, Tiêu Vũ nhu không khỏi bật cười.

Đẹp trai?

Cho tới bây giờ, cô chưa gặp người đàn ông nào đẹp trai hơn Úy Dương.

Mấy năm trước, trên người anh còn mang theo chút ngây thơ, mà bây giờ anh đã phát ra thành thực mẽ người.

Về ngoài lịch sự, khuôn mặt điển trai, khí chất tôn nghiêm, anh tuyệt đối có thể khiến cho bất cứ cô gái nào vào phòng tiếp khách "RNR" mà nhìn thấy anh thì không khỏi sợ hãi than thở.

Cô vốn còn có chút lo lắng từ khi về nhà, bởi vì ngày thứ hai, anh không tới công ty. Hồi thư ký mới biết thì ra là anh đến Malaysia, chuyến đi này dài năm ngày. Trong lòng cô có chút mất mát khó giải thích.

Tiêu Vũ Nhu tiếp tục đi về phía trước đi, đột nhiên —— ngây người!

Cô không khỏi lắc đầu một cái, khuôn mặt Úy Dương lại xuất hiện trước mặt mình!

Trời ơi! Sao mình luôn nghĩ tới anh ấy chứ?

"Em bị bệnh sao?" "Ào ảnh" trước mắt đột nhiên mở miệng nói chuyện.

"Anh. . . ." Vũ Nhu tròn mắt há mồm nhìn anh, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại.

Úy Dương thấy cô có lúc cười, có lúc cau mày, sau đó ngơ ngác, không khỏi lo lắng hỏi:

"Em có khỏe không?"

Hai tay anh đỡ lấy cánh tay Tiêu Vũ Nhu, kìm nén ý nghĩ muốn ôm chầm lấy cô.

"Em . . . . rất tốt." Vũ Nhu phản ứng kịp.

"Sao vừa rồi em lại . . . ."

"Không có chuyện gì, vừa rồi em đang suy nghĩ đến chuyện khác nên mất hồn." Vũ Nhu không nói ra chuyện cô mới vừa nghĩ đến anh.

Úy Dương nghe cô nói qua loa, không khỏi cười khỏ.

Bọn họ đã khoog còn như ngày trước nữa rồi.

Vũ Nhu quan sát Úy Dương, mới biết hai cô gái vừa rồi nói cũng không khoa trương lắm.

Anh mặc một bộ quần áo thoải mái màu vàng nhạt, vài sợi tóc đen nhánh xòa trên trán, đáng vẻ cực kì hấp dẫn.

"Sao anh đến đây?" Vũ Nhu hỏi.

"VẬY còn em?" Anh không trả lời, đem vấn đề đẩy lại cho Vũ Nhu.

Hai cặp mắt nhìn thẳng, không phải là bởi vì nguyên nhân đặc biệt nên bọn họ mới tới sao?

Vũ Nhu không khỏi ảo não việc mình khơi lên cái đề tài này,

Mới đầu, cô định lạnh nhạt đề đối xử với anh, không hề đề cập tới bất kỳ đề tài nhạy cảm nào. Ai ngờ đến đây, chưa kịp suy nghĩ đã hỏi ra.

"Em có khỏe không?"

Úy Dương chuyển đổi đề tài, làm Vũ Nhu thở phào nhẹ nhõm,

"Em? Không tệ!" Vũ Nhu không đem tầm mắt đặt ở trên người Úy Dương, lơ đãng đáp trả.

"Anh không ngờ em lại theo khoa tự nhiên."

Tiêu Vũ nhu khẽ cười, "Em đến nước Mỹ mới quyết định chuyện này. Bảy năm qua em vẫn không viết tác phẩm nào."

Cô tỏ ra như người bạn, tay nhỏ bé giơ lên về phía anh.

Bởi vì sáng tác, nên ngón giữa tay phải in lại vết chai, nhưng giờ đã mờ nhạt.

"Không đẹp rồi cuộc cũng đẹp rồi."

Cô từng nói đùa với Úy Dương, nói tay mình rất đẹp, nhưng khuyết điểm duy nhất là vết chai trên ngón út.

"Em luôn đẹp." Úy Dương rử cặp mắt xuống, không nhìn ra tâm tình. Anh nâng tay của cô, tỉ mỉ quan sát, "Anh đi tìm em rất nhiều, nhưng không ngờ em lại bỏ ngành văn, cho nên không tìm được."

Anh không nói cho cô biết, vì anh muốn tìm cô, mà phải trở lại cái gia tộc ánh chán ghét nhất.

Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.

Nhìn bàn tay mình bị anh vuốt ve, đột nhiên trong lòng Vũ Nhu loại cảm giác này.

Cô có chút kinh sợ, rút tay ra khỏi bàn tay ấm áp rộng rãi của, ngay lập tức thấy lạnh lạnh.

Cô nghe được anh nói đã đi tìm cô thì trong lòng rung động.

"Em thay đổi rất nhiều."

"Đúng vậy, Hải Lan cũng nói vậy, rõ ràng lắm sao?"

Úy Dương nghiêm túc nhìn cô, "Em thân thiện hơn nhiều. . . . cũng cười nhiều hơn. . . ."

"Ha ha, làm như trước kia em lạnh lùng lắm ý." Cô che miệng cười.

Úy Dương cũng cười.

"Thật ra thì anh cũng thay đổi!"

"Hả?"

Vũ Nhu suy nghĩ, tìm từ thích hợp, nói: "Anh trưởng thành hơn, tình cảm cũng kín kẽ không ít. Là kết quả ở trên thương trường tôi luyện à?"

"Ừ." Anh gật đầu một cái, sự nghiệp của gia tộc, dưới sự lãnh đạo của anh thì đạt đến đỉnh cao, trên thị trường kinh tế xưng làm vua.

Vậy mà, anh lại không sung sướng, bởi vì bên cạnh anh thiếu một cô gái, một cô gái mà anh dành tình cảm chân thành nhất. Nếu như muốn anh lựa chọn, anh sẽ chọn Vũ Nhu, buông tha cho quyền thế và tài phú.

Trời dần dần tối xuống, ánh hoàng hôn tỏa ra, đem hai người bao phủ với màu đỏ nhàn nhạt.

Tóc dài của Vũ Nhu tung bay theo gió, càng lộ ra vẻ mềm mại đáng yêu, khiến Úy Dương nhìn không chớp mắt.

"Trước kia anh rất hiểu em." Vũ Nhu cười, nhìn trời chiều, tùy ý nói "Vậy bây giờ em đang nghĩ cái gì?"

Úy Dương nhìn bầu trời xinh đẹp, nói: "Vân tưởng y thường Hoa Tưởng Dung." (*)

Vũ Nhu giật mình, cô vốn cho là anh sẽ nói "Trời chiều vô hạn gian, chỉ tiếc gần hoàng hôn" (**), không nghĩ tới anh lại nói trúng lòng mình.

Vũ Nhu cố gắng giữ vững nụ cười tự nhiên trên mặt, vậy mà thân thể lại cứng còng nói rõ cô kinh ngạc và rung động đến cỡ nào, thì ra anh vẫn hiểu rõ mình. . . . .

Hồi lâu, cô rốt cuộc nói ra một câu hoàn chỉnh——

"Anh. . . . vẫn rất nhạy cảm."

Anh cười một tiếng, "Hấp dẫn em không phải trời chiều, mà là ánh nắng chiều, là sắc màu của mây."

Vũ Nhu khẽ run, "Nhưng trời chiều và ánh nắng chiều giống nhau mà."

"Không, khác nhau, mỗi ngày đều có buổi chiều, nhưng không phải lúc nào cũng có ánh nắng. Mà hoàng hôn rất đặc biệt, áo hồng của mây không thể bắt chước được."

Vũ Nhu ngậy ngậy cả người, không thể tưởng tượng mình lại bị người ta nhìn thấu triệt đến như thế.

Úy Dương dịu dàng vuốt ve gò má của cô, trong gió đêm, giống như tám năm trước, anh đang ní non bên tai cô:

"Có một số việc thay đổi, nhưng có một số việc sẽ không. . . . ."

(*): Đây là bài thơ “Thanh bình điệu” của Lý Bạch

Vân tưởng y thường, hoa tưởng dung,

Xuân phong phật hạm, lộ hoa nùng.

Nhược chi quần ngọc son đầu kiến,

Hội hướng Đào đài nguyệt hạ phùng.

Dịch thơ:

Thoáng bóng mây hoa, nhớ bóng hồng.

Gió xuân dịu dặt giọt sương trong

Vì chẳng non ngọc không nhìn thấy,

Dưới nguyệt đài Đào thử ngóng trông. (bản dịch của Ngô Tất Tố)

(**): đây là bài thơ “Đăng lạc du nguyên” của Lý Thương Ẩn

Hướng văn ý bất thích,

Khu xa đăng cổ nguyên.

Tịch dương vô hạn hảo,

Chỉ thị cận hoàng hôn

Dịch thơ:

Chiều hôm lòng buồn bã

Đi xe lên cổ phần

Nắng chiều đẹp vô hạn

Chỉ tiếc sắp hoàng hôn (bản dịch của Trần Trọng San)

"Có một số việc thay đổi, nhưng có một số việc sẽ không. . . . ."

Những lời này Tiêu Vũ Nhu Tâm càng ngày càng lo lắng cho tình cảnh của mình.

Không biết vì sao, cô lại sợ!

Nhưng cô đang sợ cái gì?

Vũ Nhu cắn môi dưới, đôi tay vô ý chà nắm.

"Các vị, tổng giám đốc đến." Giọng nói của thư ký cắt đứt suy nghĩ của Vũ Nhu.

Vũ Nhu ngẩng đầu, thấy Úy Dương khôi ngô đẹp trai, trái tim không khỏi dừng đập một nhịp.

Chỉ thấy anh chậm rãi đi tới ghế ngồi đầu tiên. Động tác của anh thanh cao như người trong tầng lớp quý tộc, mà khí thế lại tựa như một con báo đen, tràn đầy hăng say và mạnh mẽ.

Úy Dương nhìn kế hoạch trên bàn, biết công việc về "case" đã hoàn thành, trong lòng có chút đau đớn.

Cô vẫn muốn rời khỏi. . . . .

"Trong vòng chưa tới một tuần mà đã hoàn thành ít nhất 150 triệu bản, các vị quả nhiên là nhân tài." Úy Dương nói.

Triển Hồng Viễn gật đầu một cái, khách khí nói: "Có nhân viên của quý công ty phụ giúp, nên mới đạt hiệu suất cao như vậy."

"Chris. . . . ." Tiêu Vũ Nhu thấy ánh mắt anh trầm xuống, bất đắc dĩ đổi lời "Úy Dương, phần bản kế hoạch này nhằm quảng cáo cho "Case". Bởi vì chuyện nền dung lượng nên bộ phận này không thể không dừng lại."

Cô đưa hồ sơ cho anh, ngay sau đó quay đầu lại nói chuyện với các trưởng phòng, tránh ánh mắt của anh.

Úy Dương nhìn kỹ, sau đó ký tên vào.

Rất cuộc hoàn thành!

Vũ Nhu thở ra một hơi dài.

Như vậy, cô có thể về nước Mỹ rồi. . . . . Trong lòng lại đột nhiên xông lên một hồi mất mát.

Mọi người may mắn chuyện kết thúc 'case' sớm, nên quyết định buổi tối đến hộp đêm ăn mừng, thì gương Hồng Viễn đột nhiên nói:

"Thật ra thì lần này tôi tôi còn có mục đích khác."

Anh không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Vũ Nhu, trình lên một hồ sơ khác.

"Đây là tổng giá trị sản xuất những năm gần đây của "mee", tài liệu thiết kế và nhân viên. Tôi lấy chức tổng giám đốc của "MEE" hi vọng "RNR" có thể nhận "MEE" !"

"Ông Triển!"

"Anh. . . . ." mọi người xôn xao, đều vì quyết định của Triển Hồng Viễn mà kinh ngạc.

Nào có ai chủ động mời người khác thâm tóm mình? Ngay cả Úy Dương cũng có chút nghi ngờ về ý tưởng của Triển Hồng Viễn .

Nhìn anh qua báo cáo, "Mặc dù 'MEE' có quy mô không lớn, nhưng khi Vũ Nhu quản lý, công ty đã có một chỗ đứng nhất định, tất cả nhân viên đều được tuyển chọn kỹ lưỡng..."

Triển Hồng Viễn còn nói: "Tôi nghĩ ông Chris sẽ kinh ngạc, vậy mà. . . . ."

"Xin chờ một chút!"

Vũ Nhu đứng lên, cắt đứt cuộc thảo luận, ánh mắt nghiêm nghị nhìn Triển Hồng Viễn nói:

"John! Tôi nghĩ chúng ta phải bàn lại."

"Thật xin lỗi, chúng tôi sẽ bàn chuyện này với nhau, làm phiền các vị ít phút!" Cô nhìn Úy Dương.

Úy Dương gạt đầu, tỏ ý cho phép, cũng nói với thư kí bên cạnh:

"Mang ông Triển và cô Tiêu đến phòng bên cạnh."

"Cám ơn!"

Thư ký dẫn bọn họ vào phòng tài liệu, mặc dù đây là một căn phòng riêng biệt, nhưng trên tường có một cửa sổ màu đen, từ trong phòng họp có thể thấy người ở phòng tài liệu.

Nhưng Vũ Nhu không có chú ý tới điểm này,

"Giải thích đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Vũ Nhu cố gắng bình tĩnh, giữ vững lý trí.

"Lúc ở Mỹ, em cũng biết anh là cố ý muốn "RNR" tiếp nhận "mee". "

"Nhưng sao anh không nói với tôi biết một tiếng!" Cô nắm chặt quả đấm, cố gắng khống chế tâm tình, "Mấy năm qua, tôi làm việc cực khổ ở "MEE", vì ích lợi của công ty mà hao hết tâm lực! Còn anh lại đem công ty tặng cho người ta! Làm sao có thể!" Cô hét to với anh, lại không có ngờ đáng về kích động này lại bị Úy Dương thấy rất rõ ràng.

"Anh cũng không có ý muốn lừa em." Triển Hồng Viễn thở dài một hơi, "Anh không thương lượng với em là bởi vì sợ em chịu ảnh hưởng của các nhân tố bên ngoài lên sự phán đoán của em."

"Có ý gì?"

"Em hiểu ý anh mà. Em ở Mỹ nên không biết tổng giám đốc "RNR" chính là Úy Dương, em có thể đánh giá trên lập trường khách quan. Nhưng bây giờ, cho dù anh nói điều này ra trước thì em cũng không đồng ý, không phải sao?"

Vũ Nhu bị nói trúng tim đen, thần kinh luôn hồi hộp đột nhiên tóa ra, nước mắt không tự chủ rơi xuống!

Cô cuống quýt lau nhanh dòng nước mắt, vẫn kiên trì nói: "Em không có!"

Thấy cô cố làm đáng vẻ kiên cường, Triển Hồng Viễn vừa kinh ngạc lại vừa đau lòng.

Trong lúc vô tình, anh liếc mắt ngoài cửa sổ một cái, thấy ánh mắt lo lắng thống khổ của Úy Dương, kinh ngạc về tình cảm sâu đậm của anh ta đối với Vũ Nhu.

Vì muốn nắm chắc thêm, Triển Hồng Viễn nhẹ nhàng đem Vũ Nhu ôm vào ngực, "Em sợ gì sao?"

Đợi đến khi phục yên tĩnh, Vũ Nhu thối lui khỏi lồng ngực Triển Hồng Viễn.

Cô cẩn thận suy nghĩ một chút về hành vi gần đây của mình, biết Triển Hồng Viễn nói là sự thật.

"Thật xin lỗi. Công ty là của anh, tôi không có tư cách quản chuyện này"

"Em biết anh không phải ý đó mà!"

"Không! Không phải là tôi hèn dối, tôi nói thật, thật sự tôi không nên coi mình là chủ. Tôi xin lỗi." Vũ Nhu chân thành nói với Triển Hồng Viễn.

Triển Hồng Viễn thấy cô đã khôi phục lý trí, vỗ vỗ bả vai cô, trấn an nói:

"Chúng ta đi ra ngoài thôi! Đừng để mọi người đợi lâu."

"Ừ." Tiêu Vũ Nhu sửa sang gương mặt một chút, xác định người khác không biết cô mới khóc thì mới theo Triển Hồng Viễn đi ra khỏi phòng tài liệu.

"Bàn bạc kĩ chưa?" Bọn họ vừa vào, Úy Dương liền hỏi, trong đầu không thể nào xóa đi hình ảnh bọn họ vừa mới ôm nhau.

Triển Hồng Viễn nhìn sắc mặt Úy Dương, biết trong lòng anh đang suy nghĩ gì.

"Đúng vậy. Ông Chris, quy mô của "mee" không lớn, nhưng có nền tảng vững chắc. Yêu cầu của tôi cũng rất đơn giản, tất cả đều ghi rõ trong bản kế

hoạch kia, hi vọng anh có thể suy nghĩ đến."

Úy Dương lại nhìn về phía Vũ Nhu, "Như vậy cô Tiêu có đồng ý không?"

Vũ Nhu đã bình tĩnh lại, nói: "Đúng vậy. Nếu tổng giám đốc đã nói, tôi sẽ ở lại Đài Loan giúp một tay, sửa lại tư liệu của "MEE". Dĩ nhiên, là khi có trường hợp đặc biệt."

Úy Dương nâng lông mày, cô sẽ ở lại?

Nghĩ đến đây, anh không thèm nhìn bản kế hoạch, đã đồng ý:

"Được! Vậy tất cả liền do cô Tiêu đảm nhận đi!"

Vài vị trưởng phòng cao cấp lập tức phản đối: "Tổng giám đốc, chẳng lẽ chuyện này không thương lượng với các vị cổ đông một chút hay sao?"

"Đúng vậy, còn chưa tra xét kĩ càng đã lập tức quyết định thu mua, có quá mức vội vàng hay không?"

Người ta cũng rất kinh ngạc, Úy Dương luôn luôn cẩn thận, sao lúc này lại qua loa quyết định như thế?

Vũ Nhu nhắc nhở anh, "Úy Dương, anh không lo lắng chút gì sao? John cũng không phải . . . . ."

"Tôi đã quyết định, " Úy Dương cắt đứt lời của cô..., nhìn về phía đông đảo nhân viên phản đối một cái, ánh mắt sắc bén, lập tức khiến bọn họ im lặng lại.

Anh muốn lợi dụng cơ hội này để lần nữa mang cô trở về!

"Gian đi, nếu tổng giám đốc kiên trì." Mọi người có chút xấu hổ nói.

Trong lòng Vũ Nhu kinh ngạc, nhưng ngoài mặt vẫn hết sức bình tĩnh.

"Như vậy, Úy Dương, tôi sẽ ở lại "RNR", thay mặt John xử lý vấn đề của "MEE"."

Khuôn mặt Úy Dương không chút biểu cảm nhìn cô, khiến cả người cô rung động. Sau đó anh tuyên bố tan họp. . . . .

Rời đi phòng họp, Úy Dương trở lại phòng làm việc, đốt một điếu thuốc, hít một hơi dài, để gắng bình tĩnh lại tâm tình.

Trời mới biết, khi anh thấy Vũ Nhu rơi lệ trong ngực Triển Hồng Viễn, mình đau lòng và tức giận cỡ nào.

Từ trước đến giờ Vũ Nhu là một người có tình cảm kín kẽ. Vậy mà, cô lại không chút để ý khóc trước mặt Triển Hồng Viễn! Không, cô chỉ có thể thuộc về anh, anh nhất định phải mang cô trở về lần nữa!

Đột nhiên, điện thoại vang lên, cắt đứt ý nghĩ của Úy Dương, anh nhận lấy.

"Tổng giám đốc, cha ngài - ông Crow Landeau Zeeland gọi điện tới."

"Tôi biết rồi." Úy Dương trả lời, anh không có nghe máy lập tức, mà ngồi xuống, khước môi khẽ nâng lên.

Ông ta gọi điện tới làm cái gì? Nếu anh đoán không sai, là vì hôn sự của anh.

Gần đây, Crow Landeau và quý tộc nước Anh rất thân, anh sớm biết trong lòng ông ta nghĩ gì.

170 năm trước, gia tộc được một tay ông cố của Úy Dương gây dựng, từ một bang xã hội đen không tên không tuổi, trở thành tổ chức xã hội đen mạnh nhất châu Âu.

Thời đại thay đổi, làm ông ta ý thức được tầm quan trọng của pháp luật. Cho nên ông lập chí đổi mới, buôn bán hợp pháp hóa, đến một đời của ông nội Úy Dương đã thoát khỏi quan hệ với xã hội đen.

Trừ chuyện Úy Dương lấy thân phận là trưởng tộc cùng vài trùm mafia châu Âu có chút quan hệ ra thì sự nghiệp gia tộc Cát Lợi đã rất sạch sẽ, cũng có rất nhiều tiền.

Như vậy bọn họ còn muốn cái gì?

Chỉ còn dư lại —— địa vị xã hội!

Cho nên Crow Landeau tích cực thay Úy Dương thân mật với quý tộc, nhằm có địa vị vững chắc.

Gia tộc Kiệt La từng chiến tranh với gia tộc Lai Đức, tình trạng tài chính căng thẳng, cần có một thế lực kinh tế làm hậu thuẫn, để trợ giúp nó về mặt chính trị, cho nên gia tộc Cát Lợi trở thành đối tượng lý tưởng.

Trên điện thoại, đèn chớp nháy, Úy Dương bắt máy, "Là tôi."

"Sao giờ mới nhận điện thoại!" Giọng Crow Landeau không vui truyền đến.

Úy Dương không trả lời vấn đề của ông, giọng nói mang theo giễu cợt:

"Chuyện gì? Nói đi."

"Cha đã chuẩn bị một bữa tiệc lớn để con gặp mặt với tiểu thư Khả Nhi của hoàng gia Anh!" Giọng Crow Landeau không có tình cảm của cha con, ngược lại giống như là ra lệnh.

Úy Dương trầm xuống: "Ông mở tiệc thì liên quan gì tới tôi?"

"Mày có ý gì? Tao là cha mày mà!"

"Thì sao? Nếu không có tôi, sự nghiệp của Cát Lợi đã hủy trong tay ông rồi!" Úy Dương châm chọc, hoàn toàn không giống sự dịu dàng trầm ổn như ngày thường.

Crow Landeau cứng lại, nhưng ngay sau đó, ông cầm một phần tài liệu trên bàn, đặc ý nói:

"Cha biết con vẫn yêu con bé tên Tiểu Vũ Nhu . . . . ."

Ông vẫn chưa nói hết, liền bị Úy Dương cắt đứt: "Ông dám điều tra tôi?"

Crow Landeau nghe thấy sự tức giận của Úy Dương, không khỏi run rẩy.

Lúc nào thì đứa bé năm đó đã trưởng thành trở thành đối thủ của mình rồi?

Lúc trước ông khinh thường Úy Dương, chẳng mong anh trở lại.

Nhưng gia tộc Cát Lợi có quy định, không phải ruột thịt thì không được cầm quyền.

Vì muốn cướp lấy tài sản của gia tộc, ông chỉ có thể kéo Úy Dương về, không ngờ ông lại phải dùng biện pháp uy hiếp này.

Ông cố gắng bình tĩnh, nói: "Cha chỉ muốn tốt cho con! Con cũng đến tuổi lấy vợ rồi."

"Đừng để tôi nói lần thứ hai."

"Con là con của cha."

"Hừ! Nếu không phải vì ghế Tộc trưởng, ông sẽ nhớ đến tôi và mẹ sao?"

"Cha. . . . ." Crow tức giận, "Cho dù là thế nào đi nữa, tháng sau mày phải về Italy!"

Về Italy?

Không! Anh mới tìm được Vũ Nhu, cho dù trụ sở chính của gia tộc Cát Lợi ở Italy có bị sụp đổ, anh cũng không về,

"Nếu ông muốn mở tiệc thì cứ việc, đến Đài Loan đi. Tôi sẽ xem xét!"

Đây là sự nhượng bộ lớn nhất của anh rồi, nếu không thì hủy bỏ. Dù sao người mất thể diện chính là cha anh, không liên quan đến anh.

"Cái gì? Cha đã hẹn với hoàng gia rồi."

"Đó là chuyện của ông!" Không đợi ông nói, anh liền cúp điện thoại.

Sau khi Vũ Nhu đi mấy tháng, anh luôn tìm cô, cho đến khi mẹ đột nhiên qua đời sau con bệnh ác tính.

Mẹ của anh là người tình của Crow Landeau, còn anh là con riêng của ông ta.

Úy Dương cũng không tự ti vì thân thế của mình, mặc dù anh không thể lựa chọn cha, nhưng anh có thể lựa chọn cuộc sống anh muốn. Vậy mà mẹ qua đời, cộng thêm việc Vũ Nhu rời đi, đã tạo thành một đả kích lớn, thậm chí anh thiếu chút nữa nghỉ học.

Mà lúc này, Crow Landeau xuất hiện, ông lấy điều kiện nhận mẹ là vợ cả, yêu cầu Úy Dương nhận tổ quy tông.

Mới đầu Úy Dương cho rằng ông thật lòng muốn bồi đắp lại thiệt thòi cho anh, mặc dù anh không thích gia tộc Cát Lợi, nhưng vẫn trở lại, mà theo thời gian, anh mới hiểu rõ mục đích thực sự của Crow Landeau.

Không, anh không muốn làm quân cờ mặc người ta sai khiến, anh muốn sống cuộc sống mà mình theo đuổi, anh không cần để người khác định đoạt cuộc đời anh.

Anh đã mất đi quá nhiều thứ, anh không thể mất Vũ Nhu!

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Alan, lấy giùm tôi thuốc bao tử tôi, được không?" Bên trong phòng làm việc truyền đến tiếng gọi của Vũ Nhu.

Thư ký alan cầm bình thuốc, đang muốn đi vào phòng làm việc, đột nhiên bị một người ngăn lại, anh ngẩng đầu nhìn lên, sợ hãi nói: "Tổng giám đốc!"

Úy Dương nhìn lọ thuốc trong tay anh, nhíu chặt mày "Đề tôi mang vào."

"Vâng" Alan có chút nghi ngờ nhìn tổng giám đốc đang đẩy cửa phòng làm việc, thầm nói: "Lúc nào thì tổng giám đốc lại bắt đầu làm y tá đưa thuốc bao tử cho người ta rồi hả?" Vũ Nhu vẫn đang làm việc, hoàn toàn không chú ý tới người đi vào là Úy Dương, vẫn tiếp tục kiểm tra cẩn thận từng văn bản.

"Cám ơn anh, Alan, thật phiền quá, mỗi lần đều là anh giúp tôi lấy thuốc"

Vũ Nhu không ngẩng đầu, áy náy nói với alan, thuận tiện cầm chén nước trên bàn lên, chuẩn bị uống thuốc.

"Bệnh dạ dày của em rất nghiêm trọng sao?"

Giọng nói âm trầm của Úy Dương vang lên, mày nhíu lại, để lộ ra sự lo lắng của anh.

Vũ Nhu nghe giọng nói này, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, nước uống vào trong miệng nhất thời phun ra ngoài.

"Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . ."

Cô nhận lấy khăn giấy Úy Dương đưa tới, chùi miệng, trong lòng không khỏi rung động một trận.

"Thật xin lỗi, không phải là anh muốn dọa em. . . . ."

"Không sao, là em quá ngạc nhiên thôi."

Ánh mắt Úy Dương thoáng qua một tia sáng, "Em ngạc nhiên cái gì?"

Vũ Nhu không khỏi ảo não chuyện mình lại lỡ lời, vội vàng giải thích.

"Chỉ là không quen trong phòng làm việc có người khác thôi."

Úy Dương giấu đi sự thất vọng, thấy động tác uống thuốc kia, cau mày lại.

"Vài năm qua em vẫn sống thế sao? Triển Hồng Viễn không chăm sóc em à?" Anh tức giận.

Nhìn thấy anh tức giận, Vũ Nhu không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Không đến nỗi tức giận thế này chứ?

Mấy năm không gặp, cô càng ngày càng không hiểu anh đang suy nghĩ cái gì.

"Không sao, buổi sáng em chưa ăn nên dạ dày có chút không thoải mái thôi."

"Em lại không ăn cơm!" Anh muốn hét lên.

Lần này Vũ Nhu ngờ ngẩn thật, không biết phải trả lời thế nào.

Không phải cô không hiểu được hàm nghĩa trong lời của anh, mà là bị phương thức biểu đạt trực tiếp của anh làm cô kinh hãi, cô nghĩ tới Triển Hồng Viễn.

Đây chính là sự khác nhau!

Mặc dù Triển Hồng Viễn cũng quan tâm cô, nhưng không vì chút việc nhỏ này mà tức giận. Không đợi cô trả lời, Úy Dương đã vòng qua bàn làm việc, túm lấy tay cô.

"Đi ăn cơm với anh!"

"Này! Bây giờ là giờ làm việc mà. . . . ." Cô vẫn chưa nói hết, đã bị kéo ra khỏi phòng.

Cô thấy thư ký Alan cùng vài nhân viên khác nhìn họ.

Không muốn để họ hiểu lầm thêm, cô chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cho Úy Dương kéo vào thang máy, cô tức giận, không nhìn thấy nụ cười như ý của Úy Dương.

Trong thang máy một hồi im lặng, Vũ Nhu bắt đầu nguyên rủa tại sao bọn họ lại làm việc trong tầng lầu cao như vậy.

"Về sau, anh sẽ dẫn em đi ăn cơm, đừng dùng thuốc bao tử lót dạ nữa."

"Lót dạ? Đừng phóng đại thế chứ?" Vũ Nhu làm bộ thoải mái mà cười cười, cố gắng đem không khí hòa hoãn xuống;

"Trưa mai đi ăn cơm cùng anh." giọng điệu Úy Dương kiên định, không cho phép cô từ chối.

"A. . . . ." Vũ Nhu biết từ chối cũng vô dụng, nếu như phản đối mãnh liệt, ngược lại có vẻ không tự nhiên,

Cô chỉ nói: "Tốt."

Thấy chân mày Úy Dương buông lỏng ra, trái tim cô không biết tại sao lại thoải mái hơn nhiều.

"Vừa rồi em bận làm gì vậy?"

"Báo cáo kinh tế."

"Đó không phải là công việc của ngành kế toán sao?"

"Ừ, nhưng em muốn kiểm tra lại."

"Em tự khiến mình làm nhiều việc rồi. Về sau trừ công việc thuộc chuyên môn, những thứ khác không được động đến." Úy Dương đau lòng nói.

"Hả....Không sao, trước kia cũng thế, tinh thần của em rất tốt."

Úy Dương nhìn cô một cái thật sâu.

Vũ Nhu hiểu sự quan tâm của anh, nhưng cô hi vọng quan hệ của bọn họ chỉ là trên công việc.

"Tháng sau có một bữa tiệc, em làm bạn nhảy của anh đi." Úy Dương nói.

"Không được, Úy Dương, em là vợ chưa cưới của Hồng Viễn." Cô rút cuộc không thể không nghiêm túc, bởi vì nếu không nói thẳng ra thì anh sẽ không hiểu rõ. Ngoài dự liệu chính là, anh không nói thêm gì nữa, làm trong lòng cô không khỏi một hồi mất mát, cô thăm mắng mình vô dụng.

Trong thang máy, hai người vẫn giữ im lặng, không thể nói gì hơn nữa.

"Đình!" Thang máy đã tới lầu một.

Úy Dương rất tự nhiên nắm tay Vũ Nhu, đi ra thang máy.

Vũ Nhu không thể giấu giếm trước mặt đồng nghiệp, chỉ có thể dưới ánh mắt mọi người, theo anh tiến vào xe của anh, mặc dù không thích hành động của anh, nhưng vẫn cảm thấy ấm áp. . . . .

Bên trong phòng dạ hội, ăn uống linh đình, ánh đèn lóe sáng, tiếng nói cười lịch sự tràn đầy cả hội trường, lấy âm hưởng của vi-ô-lông và Piano làm nền nhạc, khiến cả đại sảnh hoa lệ mà cao quý.

Tất cả mọi người đều lưu luyến bữa tiệc, trừ chủ nhân của nó.

Hôm nay Úy Dương mặc một bộ Tây phục màu đen, viền bạc, vóc người cao lớn, bề ngoài điển trai cùng với khí chất cao quý, hấp dẫn tất cả phái nữ trong dạ tiệc, dĩ nhiên cũng bao gồm từ Khả Nhi mới từ Anh quốc xa xôi đến đây.

Khả Nhi có mái tóc màu vàng kim được uốn xoắn, hai lọn tóc rũ xuống vành tai, thật là xinh đẹp. Một bộ dạ phục xanh lá có cổ xẻ sâu, nếp gấp vạt áo thiết kế vừa hấp dẫn mê người lại không mất lịch sự. Cô áo tron bóng đeo một chuỗi dây chuyền màu xanh lá cây, làm nổi bật làn da như tuyết cùng

trông mắt xanh dương của cô.

Khả Nhi mỹ lệ cao quý khiến mọi người liếc nhìn, ríu rít bàn tán về cô và Úy Dương đứng bên cạnh cô, hai người bọn họ rất đẹp đôi. Hơn nửa số người ở đây đều biết được mục đích chủ yếu của dạ tiệc này.

Vậy mà, Úy Dương thân là một trong số nhân vật chính hoàn toàn không chú ý tới trông mắt Khả Nhi chứa đầy thâm tình,

Anh chỉ ghen tỵ nhìn tới một chỗ khác trong bữa tiệc, Tiêu Vũ Nhu và Triển Hồng Viễn trò chuyện với nhau rất vui vẻ kia.

"Nghe nói Chris có thành tích rất tốt trên thương trường." Cha của Khả Nhi - Phi Tỳ Kiệt La rất thương thức khí chất kia, nhưng chủ yếu vẫn là năng lực kiếm tiền của anh.

Crow Landeau về mặt tươi cười nói: "Đúng vậy! Chris rất có tài về buôn bán, gần đây nó mới giành được vài nguồn lợi buôn bán của "Mỹ ý châu báu!"

Lý Tra Đức vừa nghe đến danh hiệu "Ý tốt châu báu", kinh ngạc.

"Có thể cùng "Mỹ ý châu báu" đoạt mỗi làm ăn? Quả thật là hậu sinh khả úy(*)!"

Tình nhuệ ánh mắt của gã khiến Úy Dương chán ghét.

Khả Nhi thấy cha đánh giá anh như đang chọn lựa mặt hàng, cũng có chút lúng túng.

Cô vội vã giải thích: "Cha em rất thương thức những thanh niên có tài." Nói xong, liền thẹn thùng nhìn Úy Dương, sợ biểu hiện của mình không đủ dè dặt.

Trước kia cô nghe nói người Trung Quốc không coi trọng phái nữ lắm, không biết anh có để ý đến sự đường đột của mình hay không,

Trong lòng Úy Dương cảm thấy chán ghét với cuộc nói chuyện này, anh thấy mình như món hàng, mặc cho người ta xoi mói.

Ánh mắt anh chuyển một cái, nghiêng mắt nhìn Tiêu Vũ Nhu vui vẻ nói chuyện với Triển Hồng Viễn, buồn bực.

Trông mắt anh chột lóe, trả lời ngay:

"Quyết đoán tất nhiên quan trọng, nhưng có trợ thủ đắc lực cũng là một chuyện không thể bỏ qua, để tôi giới thiệu vài nhân viên và bạn bè cho mọi người."

Anh gọi người bồi bàn, nói nhỏ mấy câu, chỉ thấy người kia lập tức đi về phía Tiêu Vũ Nhu.

Một chỗ khác trong bữa tiệc, Tiêu Vũ Nhu và Triển Hồng Viễn tìm được một chỗ không quá dễ thấy, ngồi xuống; Vũ Nhu cầm một ly rượu đỏ, nhấp một ngụm.

"Em cảm thấy thế nào?" Triển Hồng Viễn ngẩng đầu nhìn Úy Dương và Khả Nhi trong hội trường.

Vũ Nhu cũng nhìn bọn họ.

Không thể không thừa nhận, Khả Nhi tuy không có vẻ đẹp chim sa cá lặn, nhưng cực kỳ cao quý, hợp không kém chút nào so với Úy Dương.

"Từ lời nói cử chỉ trung có thể biết được, cô ta được giáo dục rất tốt, cho nên xứng với Úy Dương." Giọng nói của cô không hề dao động, nhưng trong lòng lại không khỏi chua xót.

"Hả?" Triển Hồng Viễn âm thầm quan sát Tiêu Vũ Nhu, nói: "Yêu thì sao? Nếu Úy Dương không yêu cô ta thì sao?"

"Yêu?" Vũ Nhu có chút kinh ngạc nhìn Triển Hồng Viễn "Hôn nhân chính trị không có tình yêu." Cô lại hớp một ngụm rượu đỏ, phát hiện rượu Bò Đào vừa chua vừa chát "Nhưng nhìn ánh mắt của Khả Nhi, chắc chắn cô ta đã yêu Úy Dương."

"Cũng đúng." Triển Hồng Viễn gật đầu, tỏ vẻ đồng ý,

Lúc này, người hầu bàn chạy tới trước mặt Tiêu Vũ Nhu, lễ độ nói với cô:

"Xin hỏi cô là cô Tiêu phải không?"

Vũ Nhu để ly rượu xuống, trả lời: "Đúng vậy, có chuyện gì không?"

"Ông Chris muốn mời cô Tiêu đến để trò chuyện một chút."

Vũ Nhu nhìn về hướng Úy Dương, thấy Úy Dương mỉm cười, nhẹ gật đầu với cô, không khỏi cau mày.

Anh lại đang giờ trò quý gì? Muốn Triển Hồng Viễn lẻ loi ở đây sao?

Giống như hiểu rõ ý tưởng của cô, Triển Hồng Viễn rất có phong độ nói: "Không sao, em đi đi."

Lúc này Vũ Nhu mới đứng dậy, người bồi bàn dẫn cô đi về phía Úy Dương:

Nhìn bóng lưng Vũ Nhu, Triển Hồng Viễn nhẹ nhõm hẳn lên.

Lúc này, lại có một giọng nói khác vang lên: "Anh Triển?"

Triển Hồng Viễn vừa quay đầu lại, phát hiện là Hải Lan.

"Xin lỗi cho sự đường đột của tôi, nhưng tôi có thể nói chuyện với anh một lát hay không? Sẽ không tốn quá nhiều thời gian của anh đâu."

Triển Hồng Viễn luôn không thích nói chuyện với người lạ, cho nên quan hệ giữa Hải Lan, vẫn duy trì trên công việc, anh có chút nghi ngờ mục đích cô tìm anh . . . . .

"Xin hỏi là chuyện liên quan đến. . . . ."

Hải Lan hít sâu một hơi, nhớ tới sự si tình của Úy Dương, cho dù gánh chịu tội danh của kẻ phá hoại, phá hủy tình hữu nghị giữa cô và Vũ Nhu mới vừa có được, cô vẫn phải nói ra.

"Là về Vũ Nhu ."

Dẫn Tiêu Vũ Nhu tới chỗ Úy Dương, người hầu bàn cung kính lui xuống. Úy Dương lập tức giới thiệu Vũ Nhu cho mấy người, Vũ Nhu cũng nhẹ nhàng gật đầu bày tỏ thăm hỏi.

"Cô Tiêu à? Ngưỡng mộ tiếng tăm của cô đã lâu!" Crow Landeau thấy Tiêu Vũ Nhu, mặc dù không thích cách làm của Úy Dương, nhưng tại trước mặt Khả Nhi cũng không tiện bày tỏ cái gì.

"Ông Crow biết tôi?" Vũ Nhu có chút kinh ngạc khi nghe ông nói.

"Dĩ nhiên." Ông giễu cợt nhìn Úy Dương.

Ánh mắt Crow Landeau đều trào phúng khiến Vũ Nhu ý thức được quan hệ giữa cha con bọn họ. Cô cảm thấy mình thật sự không nên đến chỗ này làm vật hy sinh.

Lúc này Khả Nhi cũng hỏi han Vũ Nhu, thái độ lễ phép khiêm tốn, không có sự cao ngạo của quý tộc: "Cô Tiêu quả nhiên là cô gái mạnh mẽ." Cô nhìn về Úy Dương, "Có thể để Chris tán thưởng nhất định là người có tài."

Không nghĩ tới cô lại quen thuộc đến mức xưng anh là Chris, trong lòng Vũ Nhu có chút phức tạp, ngoài mặt lại vẫn bình tĩnh như thường.

"Có thể để tổng giám đốc tán thưởng là vinh hạnh của tôi." Cô khách khí nói, nhìn Úy Dương, cố gắng tìm nguyên nhân anh để cô đến nơi này.

Dù sao Khả Nhi cũng là con gái, cô nhạy cảm cảm thấy ánh mắt Tiêu Vũ Nhu cùng Úy Dương không đơn giản. Cô thấy Tiêu Vũ Nhu sẽ mang lại uy hiếp nào đó cho cô.

Có lẽ Tiêu Vũ Nhu không đẹp bằng mình, nhưng cô ta có sự thành thực, tinh táo, lại còn kín kẽ, chính mình cũng không theo kịp.

Nghĩ đến Úy Dương có khả năng sẽ kết hôn cùng mình mà lại có một cô gái giỏi giang ở bên cạnh, cô biết mình phải chú ý đến Tiêu Vũ Nhu.

Lúc này, có một người đàn ông tiến lên.

"Anh Chris, tôi có thể mời cô Khả Nhi nhảy một điệu hay không?"

"Tôi không ngại." Úy Dương nói.

Khả Nhi, Lý Tra Đức và Crow Landeau không đồng ý nhìn Úy Dương.

Về mặt Khả Nhi có chút ai oán, khiến Vũ Nhu ngoài ý muốn nhớ lại hoàn cảnh lúc cô và Úy Dương gặp mặt.

Mặc dù không nguyện ý, nhưng vì được giáo dục tử tế, Khả Nhi vẫn mỉm cười đồng ý với người đàn ông trước mặt, cùng anh bước vào sàn nhảy. Lý Tra Đức nói chuyện: "Bạn bè trai gái cũng không thể hào phóng như vậy: "

Ông cũng không ý đến chuyện Úy Dương có tình cảm với Khả Nhi hay không, dù sao đám cưới chính trị không có tình cảm rất nhiều, nhưng nếu bây giờ Úy Dương quan tâm đến Khả Nhi thì lại càng gia tăng tính ổn định cho cuộc hôn nhân này.

Úy Dương giễu cợt cười một tiếng, "Tôi và cô ta cũng chỉ là bạn bè bình thường."

Lời của anh khiến mấy người đơ mắt tại chỗ.

Crow Landeau khinh bỉ liếc nhìn Tiêu Vũ Nhu, nói với Úy Dương:

"Khả Nhi hồn nhiên, rất hợp với con, con đừng bị mê hoặc bởi vài ả đàn bà có tâm cơ thâm trầm, cha đã chọn trúng Khả Nhi rồi."

Nghe lời nói bóng nói gió của ông ta, Vũ Nhu cảm thấy mình đứng ở đây quả thực là lựa chọn cực kỳ ngu xuẩn.

Cô bình tĩnh nói chuyện trước Úy Dương:

"Ông Crow quả nhiên là quan tâm đến tổng giám đốc, ngay cả cô con dâu cũng tỉ mỉ chọn lựa, nhưng những cô gái có "Tâm cơ thâm trầm" cũng rất khó tìm, dù sao người có kinh nghiệm phong phú trên thương trường luôn xoay sở được công việc."

Cô quẹo rũ cười một tiếng "Bạn tôi đang đợi tôi, xin lỗi mọi người."

"Cô. . . . ." Crow Landeau giận đến nỗi không nói được một câu hoàn chỉnh, ông trợn mắt nhìn Úy Dương: "Loại đàn bà này mà mày cũng ưng được sao, hừ!"

Úy Dương không trả lời, anh cũng lễ phép nói: "Xin lỗi, tôi đi rửa tay." Sau đó xoay người rời đi, để lại mình Crow Landeau sắp nổi điên.

Vũ Nhu cũng không đi tìm Triển Hồng Viễn, ngược đến vườn hoa phía sau hội trường.

Dưới ánh trăng, vườn hoa có vẻ lạnh lạnh, cánh hoa cũng ngấm mình trong ánh sáng trắng bạc.

Cô thuận tay ngắt một đóa hoa màu vàng, mặc dù không biết tên gì, nhưng cô vẫn vui vẻ thưởng thức.

Không khí thiên nhiên làm cô cảm thấy thoải mái hơn, tức giận trong bữa tiệc đã tiêu tan. Cô bước đi, gió đêm mát mẻ thổi qua thân thể.

"Em không sao chứ?"

Sau lưng truyền đến giọng nam nam trầm thấp dễ nghe, Vũ Nhu lập tức biết người đến là ai.

Cô không xoay người, cũng không trả lời, nhưng rốt cuộc vẫn không nhịn được mà nói:

"Anh bảo tôi đến trước mặt họ có mục đích gì? Muốn nhục nhã tôi ư?" Cô cúi người, nhặt đóa hoa bị rơi xuống.

"Em biết là anh không có ý đó mà."

Vũ Nhu khẽ cười, "Thái độ của anh đối với vợ sắp cưới không được tốt lắm, anh không nên để cô ta nhảy cùng người đàn ông khác."

"Ý của em là anh nên yêu cô ta sao?"

"Cô ấy yêu anh mà." Tiêu Vũ Nhu nhìn Úy Dương, "Anh cũng đừng tổn thương cô ấy."

Anh cười nhạt, "Em không muốn anh tổn thương cô ta ư? Em cũng luôn tổn thương anh, em không có tư cách nói câu nói này!" Giọng của anh trở nên mạnh mẽ, ánh mắt trở nên cuồng loạn.

Vũ Nhu dừng lại động tác trong tay, không có trả lời.

Hai người cách nhau một đoạn ngắn, ánh trăng chiếu xuống, đem bóng bọn họ kéo xa hơn.

"Tại sao lại im lặng?" Úy Dương tới gần cô, không để cô tránh né.

"Bởi vì em không cần thiết phải trả lời." Cô bình tĩnh nói, "Chúng ta đã kết thúc từ lâu rồi."

"Không!" Anh rống giận, "Anh nói kết thúc sao?" Úy Dương cố gắng khống chế cảm xúc của mình, anh nắm chặt hai tay.

Vũ Nhu cúi đầu, tránh ánh mắt nóng bỏng kia, cô thờ dãi nói:

"Chẳng lẽ Hải Lan không chuyển lời của em đến anh sao?"

"Nói cái gì?" Anh giễu cợt nói " 'Không cần giải thích gì hết'? Hay là... 'tôi không muốn thay đổi cuộc sống bây giờ.' ?"

"Vậy sao anh. . . . ."

Úy Dương đột nhiên bắt được đôi vai của Vũ Nhu, khiến Vũ Nhu bị đau.

Anh ép Vũ Nhu ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng vào cô. "Chỉ cần bây giờ em nói với anh, em không yêu anh, anh sẽ buông tay."

"Anh. . . . ." Cô biết cô không nói ra được, ít nhất, lời này không phải là thật lòng.

Úy Dương hơi thả mềm, đem cô ôm vào ngực.

"Anh biết em nói không được mà!" Giọng anh có chút kích động.

"Hãy nghe em nói! Úy Dương!" Vũ Nhu dùng sức tránh thoát, cô nhìn cặp mắt Úy Dương, nói từng chữ một: "Em không thể, em không thể ở chung với anh."

"Tại sao?"

Lời của anh xen lẫn thất bại và đau đớn, khiến lòng Vũ Nhu có chút chua xót.

Nhưng dù sao thực tế cũng là thực tế, cô đã có chồng sắp cưới, mà Úy Dương cũng sắp đính hôn, quan trọng hơn là tình yêu của họ đã là quá khứ rồi, cô cố gắng tự nói với mình như vậy.

Nếu như muốn sống cuộc sống mới, nhất định phải nói ra mấy chữ kia, dù giá cao đến mấy cô cũng chịu.

Vậy mà, trong một góc nào đó của đáy lòng, cô vẫn sợ hãi, cô không biết cô đang sợ cái gì. . . . .

Vũ Nhu suy nghĩ xong, dừng cảm nhìn thẳng Úy Dương, quyết định đóng chặt tất cả cảm giác lúc xưa của mình——

"Em không yêu anh."

Gió vẫn thổi lất phất như cũ, nhưng không khí lại ngưng tụ, ngưng tụ đến mức làm người ta hít thở không thông.

"Không!" Úy Dương hét lên "Em nói dối!"

Anh muốn hôn lên môi cô, nhưng Vũ Nhu né tránh, môi của anh rơi vào trên gò má cô.

Anh không để ý tới sự giãy giụa kia, bàn tay giữ chặt đôi cánh tay vùng vẫy của cô. Nụ hôn cuồng loạn, không chút dịu dàng, chỉ có điên cuồng đoạt lấy, Úy Dương đã hoàn toàn mất đi lý trí.

"Úy Dương! Úy Dương! Không. . . . . Không. . . . . Đứng!" Vũ Nhu bị hành động của Úy Dương mà kinh sợ.

Phục hồi tinh thần lại, cô bắt đầu phản kháng, hi vọng có thể khiến anh khôi phục lại lý trí, nhưng căn bản không thể.

Úy Dương giống như không nghe được, anh chuyển từ gò má đến cổ, tạo ra từng vết hôn một, không có ý dừng lại

"Em là của anh! Em chỉ có thể là của anh thôi!" Vũ Nhu cố gắng vùng vẫy, dùng hết sức tát anh một cái.

Ba!

Tiếng vang thanh thúy khiến Úy Dương đột nhiên tỉnh lại. Anh dừng lại động tác, mà Vũ Nhu cũng thừa dịp thoát khỏi sự giam cầm, kéo ra khoảng cách với anh.

Vũ Nhu cố gắng thở bình thường. Cô có chút khó tin nhìn bàn tay mới đánh anh, phát hiện toàn thân mình đều run rẩy.

Cô hung hăng nắm chặt, để móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay, cố gắng tìm lại sự bình tĩnh của mình "Anh. . . . . Anh. . . . ."

Cô nói không nên lời!

Chỉ một phút sau, Úy Dương cúi đầu, không nhúc nhích.

Trong nháy mắt, Vũ Nhu cho rằng anh sẽ rời đi. Nhưng Úy Dương lại ngẩng đầu lên, nhìn cô, trong mắt đầy đau thương.

Cô nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt anh, còn có chút nước mắt. Tiêu Vũ Nhu đau lòng.

"Trong cuộc đời này, anh chỉ yêu mình em. Có lẽ là yêu quá sâu đậm. . . . . Nếu như. . . . . Thật sự. . . . . Là thế này. . . . . " Anh không nói hết câu, bởi vì anh đã thua, thua thật sự "Em đi đi."

"Em hi vọng anh hiểu cho em, bảy năm trước, lúc em rời bệnh viện đi, chúng ta đã không còn quan hệ nào rồi." Vũ Nhu cố gắng nói một câu hoàn chỉnh.

Úy Dương nhìn cô, đầu khổ nói: "Anh vẫn luôn cho rằng. . . . ."

Tiêu Vũ Nhu không đành lòng nói tiếp, nhưng cô biết chỉ có thể chặt đứt tất cả tình cảm với anh, cô mới có thể an toàn. "Nên hiểu, em đều hiểu!"

"Anh sẽ không quấy rầy em nữa . . . Anh không làm em tổn thương chứ?"

Anh vươn cánh tay, nhưng nhìn thấy Vũ Nhu lui về phía sau, lại chán nản để xuống. Anh cười khổ, từ từ xoay người rời đi.

Bầu trời đen nhánh, trăng sáng đau thương trốn sau tầng mây. Gió trở nên lạnh giá, khiến Vũ Nhu run rẩy.

Cô ôm chặt mình, tuy nhiên thân thể vẫn lạnh. Cô có thể cảm thấy trong mắt tràn ra dòng lệ, cô dùng sức mở to mắt, không để nước mắt chảy xuống.

Cô nhìn bóng lưng xa dần, đột nhiên cảm thấy mình như một tên đao phủ độc ác, tàn nhẫn.

Cô nhìn đôi tay vẫn phát run, cảm hận hành vi của mình.

Nếu sớm biết sẽ có ngày hôm nay, cô vĩnh viễn không muốn gặp lại anh.

Trở lại phòng tiệc, Tiêu Vũ Nhu nhanh chóng tìm được Triển Hồng Viễn, anh vẫn đứng cũ.

"Trời ơi! Em không sao chứ?" Triển Hồng Viễn kinh ngạc nhìn vết hôn trên cổ Vũ Nhu, "Em . . . ." Anh vốn muốn hỏi tiếp, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Vũ Nhu tránh né, liền không hỏi.

Anh nhìn cô, cũng nhìn Úy Dương và Khả Nhi đang nhảy trên sàn, nhất thời hiểu rõ.

Vũ Nhu cũng phát hiện Úy Dương. Kỹ thuật nhảy của anh lịch sự, cộng thêm động tác đẹp đẽ của Khả Nhi, hai người nhảy cực kì ăn ý, khiến người khác chú ý.

Tiêu Vũ Nhu nhếch môi, cảm thấy trong lòng có cái gì đó đang nổi lên. . . . .

"Em muốn về." Tiêu Vũ Nhu bình tĩnh nói với Triển Hồng Viễn.

Cô có thể buông tay rồi!

Triển Hồng Viễn nhìn về mặt đầy biến hóa kia, càng khẳng định dự đoán vừa rồi của mình.

Hình như, mình cần phải giúp hai người kia mới được.

Anh nở nụ cười "Được, anh đưa em về."

Tiêu Vũ Nhu rời khỏi bữa tiệc. Cô biết mình không thể quay đầu lại, bởi vì tất cả đã khác rồi.

Cô không quay đầu lại nên không nhìn thấy, sau lưng có một ánh mắt tuyệt vọng, vẫn đuổi theo bóng dáng họ rời đi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Tiêu Vũ Nhu nằm trên giường, lẩn qua lộn lại, không ngủ được.

Hình ảnh về bữa tiệc rõ mồn một trước mắt, vì không thể lừa gạt mình.

"Cốc cốc cốc", tiếng gõ cửa đánh loạn suy nghĩ của cô.

Đã trễ thế này còn ai gọi vậy nhỉ?

"Flora, là anh. Anh muốn nói vài chuyện."

Là Triển Hồng Viễn.

Mặc dù không muốn, nhưng cô biết mình chưa giải thích rõ, cho nên mặc áo ngủ vào, mở cửa.

"Chuyện gì vậy?." Trên hành lang, ánh đèn chói mắt, khiến Vũ Nhu nheo mắt lại.

Triển Hồng Viễn đẩy cửa phòng, khiến Vũ Nhu đứng ở cửa kinh ngạc.

Anh rất ít khi tiến vào phòng cô.

"Anh muốn. . . . . hủy hôn."

"Hả?" Không có đau lòng, Vũ Nhu chỉ là kinh ngạc về quyết định của anh.

Cô suy nghĩ chốc lát, cười yếu ớt: "Ha ha, tìm được người mình yêu rồi à?"

"Không. Là vì em."

"Em?" Vũ Nhu bật đèn, rót một chén nước cho Triển Hồng Viễn.

"Bởi vì trong lòng em có tình yêu sâu đậm với người khác."

Cạnh!

Chén nước rơi trên mặt đất, không vỡ, nhưng nước văng tung tóe, ướt cả thảm

"Anh có ý gì?" Cô lạnh lùng, không để ý đến chiếc ly rơi xuống.

"Hải Lan nói cho anh biết chuyện trước kia của bọn em."

"Thì sao? Mọi chuyện đã qua cả rồi."

"Không. Anh ta vẫn còn tồn tại trong tim em, có lẽ bị chôn sâu, nhưng chưa từng bị quên lãng."

"Chuyện của em em tự biết." Những lời này không biết là nói cho Triển Hồng Viễn hay cho mình nghe, cô không biết.

"Cho nên em mới lừa gạt chính mình!"

Vũ Nhu giờ tay, gạt phẳng tất cả đồ vật trên bàn, cô thật sự tức giận.

"Em không có!"

Triển Hồng Viễn suýt bị đồ vật cô hất trúng, anh vẫn lạnh nhạt nói:

"Em có! Em sợ mình đau lòng, cho nên giả bộ, không hề nhắc đến chuyện lúc trước!"

Lời nói của Triển Hồng Viễn giống như lưỡi dao sắc bén, cửa ngang vết thương đã thành sẹo của cô, khiến cả người Vũ Nhu run rẩy.

Triển Hồng Viễn thấy thân thể Vũ Nhu hơi cúi xuống, giống như bị áp lực đè lên người. Anh ôm cô vào lòng.

"Chuyện công việc, em rất tỉnh táo, tại sao lại không tỉnh táo khi đối mặt với chính mình? Sao em lại yếu ớt như vậy?"

"Em . . . . . Không có. . . . ." Cô vẫn lợi dụng câu nói này để biện minh cho mình, nhưng nước mắt lại không khống chế được, trượt xuống gò má.

Triển Hồng Viễn nói tiếp, biết đây là cơ hội để cho cô nhận rõ trái tim mình nhất.

"Em và người khác ở chung chưa bao giờ tức giận và vui mừng một cách thật sự. Nhưng em biết không? Kể từ khi em trở lại Đài Loan, anh cảm thấy tình tình em thay đổi. Mặc dù ngoài mặt em luôn là làm bộ như không quan tâm, nhưng em rất khác so với lúc ở Mĩ. Em vẫn luôn nghĩ về Úy Dương, tại em không biết thôi. Thật ra thì em vẫn yêu anh ta, chưa bao giờ thay đổi!"

Anh buông Vũ Nhu ra, biết mình nên rời đi để cho cô tự mình nghĩ rõ.

Thân thể Tiêu Vũ Nhu mềm mại mà vô lực rũ xuống, nằm ngang giữa giường. Cô cũng nhận không được nữa, úp mặt vào trong chăn mà khóc thút thít.

Triển Hồng Viễn đi về phía cửa, định đem không gian để lại cho cô. Nhưng khi anh cầm khóa cửa, đột nhiên Tiêu Vũ Nhu hỏi:

"Anh. . . . . Từ lúc nào thì anh phát hiện em yêu anh ấy?"

"Lúc anh nhận ra anh có nụ cười giống Úy Dương."

Thân thể Vũ Nhu run rẩy, thì ra mình luôn cảm thấy quen thuộc.

Cô miễn cưỡng cười cười, nói: "Em không ngờ mình lại biểu hiện rõ như vậy."

Cô thừa nhận! Anh nói đúng!

Triển Hồng Viễn cười cười với Vũ Nhu, sau đó rời đi gian phòng của cô.

Vừa ra khỏi phòng, Triển Hồng Viễn móc điện thoại di động ra, màn ảnh sáng chứng tỏ nó luôn được mở.

Triển Hồng Viễn đắc ý đưa di động đến bên tai, nói: "Anh đều nghe rõ rồi chứ?"

"Nghe được." Đầu bên kia truyền tới là giọng nói không giấu được vui vẻ của Ủy Dương "Cảm ơn!"

"Đừng quên mời tôi uống rượu mừng là được."

"Tôi nhớ mà." Ủy Dương nói xong, tắt điện thoại, bước ra từ một chỗ ít người của bữa tiệc.

Crow Landeau và Khả Nhi đi tới, ông trách mắng:

"Con làm gì mà để Khả Nhi chờ lâu thế?"

"Không sao đâu bác." Khả Nhi đỏ mặt nói.

Ủy Dương không thèm quản bọn họ làm thứ khi gió gì, tự mình đi ra cửa.

Crow Landeau thấy khuôn mặt thất vọng của Khả Nhi, chỉ sợ Ủy Dương sẽ hỏng việc tốt, vội vàng đuổi theo nói:

"Con đi đâu? Hoàn thành xong chuyện đính hôn đã rồi hãy đi!"

Ủy Dương dừng lại, quay người nhìn thẳng Crow Landeau.

"Sẽ không có tiệc đính hôn gì ở đây, tôi không đính hôn với cô ta." Giọng của anh không lớn, nhưng đủ để Khả Nhi nghe rõ.

Khả Nhi nhục nhĩ rơi nước mắt tại chỗ.

Cả bữa tiệc cũng bởi vì hành động của anh mà lắng xuống.

Ủy Dương không để ý đến mọi người đang nghị luận âm ỉ, đi ra khỏi bữa tiệc, bóng lưng mất hút vào bóng đêm đen sẫm. . . . .

Ánh đèn khiến Tiêu Vũ Nhu vừa mới khóc xong thì cảm thấy hoa mắt. Suy nghĩ của cô bay xa. . . . .

Mới tới nước Mĩ, một người ngồi trong kí túc xá, ý nghĩ tràn ngập bóng hình của Ủy Dương, vui vẻ, u buồn, còn có. . . . . tuyệt vọng. . . . .

Cũng dưới ánh đèn, cô đơn độc một mình trong quán rượu Mĩ. Có vài bạn trai cùng trường cười đùa đến gần cô, muốn mời rượu. Cô nhìn chằm chằm trong suốt, rượu có thể giải sầu mà!

Từ bia đến rượu, thậm chí là XO, mấy người kia nhìn 7, 8 cái bình rượu rỗng tuếch, chạy trốn chết, chỉ còn cô, mặc dù mắt say lơ đãng, nhưng vẫn không xóa được đau khổ trong lòng.

Ngày đó, cô bị trúng gió mà té xỉu ở đầu đường, từ đấy không ai dám so độ rượu với cô.

Không phải đã sớm quên sao? Hoàn cảnh như thế đã bị cô quên sạch, không còn chút ấn tượng ư? Tại sao lại xuất hiện trong đầu? Lại rõ ràng như mới xảy ra hôm qua...

Thì ra chỉ chôn sâu nó xuống, không phải quên lãng. . . . .

Nước mắt lại vòng quanh.

Đã nhiều năm như vậy! Cô lại chưa từng quên Ủy Dương! Cô hận mình mềm yếu vô dụng. . . . .

Nắm đồ vật trên mặt đất, ném thật mạnh——

“Choang” một tiếng, gương trên tường bề tan tành.

Cô đột nhiên thanh tỉnh, vì sao mình lại thế này? Cô không thể để mình như thế này mãi được!

Cô hốt hoảng bỏ hộ chiếu và mấy bộ đồ vào vali, chạy ra khỏi khách sạn. . . . .

.....

"Chào cô, xin hỏi cô muốn đi đâu?" Bởi vì trời đã gần sáng, nhân viên tại sân bay đã có chút mệt mỏi.

"Tôi. . . . ."

Không thể đi Mỹ, bọn họ sẽ tìm được cô. Như vậy thì đi đâu? Cô cuống quýt nên quên suy nghĩ vấn đề quan trọng này.

"Xin hỏi có chuyến bay nào gần nhất không?"

Nhân viên tiếp tân gõ bàn mấy cái, ngẩng đầu trả lời:

"Ba mươi phút sau có chuyến bay đến Paris ."

"Paris?"

Không sao, đi nơi nào cũng được, chỉ cần có thể đi là được rồi.

"Cho tôi về máy bay."

"Được. Xin cô chờ một chút."

Tiêu Vũ Nhu chờ đợi, đứng ngồi không yên. Cô ngẩng đầu nhìn chiếc đồng lớn treo trên tường, còn năm phút nữa máy bay sẽ cất cánh.

Đột nhiên, cô lại nghĩ tới hình ảnh bảy năm trước, khi đó mình lưu luyến, mình đau lòng cố đi một nơi thật xa. Kể từ khi cô quen Úy Dương, cô giống một kẻ luôn diễn vai trốn chạy.

Tiêu Vũ Nhu ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trên bảng ghi chuyến bay thay đổi liên tục, điều này làm Tiêu Vũ Nhu hoảng hốt.

Chỉ chốc lát sau, tất cả đều ghi dòng chữ “có sự cố xảy ra, tất cả các chuyến bay sẽ dời lại trong chốc lát”.

Đây là. . . . .

Tiêu Vũ Nhu nhìn bốn phía, mọi người cũng bị kinh động, trong đại sảnh đầy tràn tiếng ồn ào hốt hoảng.

Cô xách hành lý của mình đi về phía một nhân viên để hỏi thăm.

"Tình huống cụ thể chúng tôi cũng không rõ ràng, cấp trên đột nhiên hạ lệnh hủy bỏ tất cả các chuyến bay."

Tiêu Vũ Nhu rét run, một loại dự cảm xấu chạy lên não.

Chợt, sau lưng một hồi xôn xao, cô phản xạ, quay đầu nhìn lại ——

Úy Dương giận dữ đang đi về phía cô!

Trong mắt anh đầy tức giận, khiến Tiêu Vũ Nhu cảm thấy sợ hãi.

Duỗi tay ra, anh đem Vũ Nhu kéo vào trong ngực, dùng sức ôm thật chặt! Chỉ mấy giây là Vũ Nhu đã có thể cảm thấy sự tức giận cùng thất vọng của anh, còn có một chút. . . . . run rẩy.

Người có thể làm tất cả chuyến bay dừng bay, chỉ anh mới làm được, cô nên nghĩ tới sớm hơn.

"Anh. . . . ." Cô còn chưa nói hết, bỗng dưng cảm thấy trời đất quay cuồng, cô bị Úy Dương ôm chặt thêm.

Xuyên qua khăn quàng, cô có thể thấy rõ gương mặt anh cực kì cương cứng, cô không nói gì thêm.

Úy Dương ôm chặt cô, cố gắng bình phục sự sợ hãi vì lại sắp mất cô lần nữa.

Đêm đã khuya, không khí bên trong xe lại lạnh hơn, làm Tiêu Vũ Nhu hít thở không thông, cho dù là lên xe, Úy Dương vẫn ôm cô thật chặt.

"Em tự ngồi được." Cô khăn trương liếm liếm môi, cẩn thận mở miệng.

Anh không có đáp lại, cánh tay ôm cô chặt hơn.

Cô chỉ có thể im lặng, ngoan ngoãn dựa vào trong ngực anh.

Xe lái vào một biệt thự, Vũ Nhu biết đây là nhà của Úy Dương, không khỏi có chút lo lắng.

"Cậu chủ?" Quản gia kinh ngạc nhìn cậu chủ ôm một cô gái về nhà.

Úy Dương vẫn không nói lời nào, ôm cô, sải bước lên cầu thang.

Quản gia cung kính đứng ở phía sau, không dám tiến lên.

Rầm!

Đá văng cửa phòng, bẽ cô vào, sau đó đóng cửa lại.

Anh đem cô đặt lên giường, bắt đầu cởi nút áo.

"Anh. . . . ."

Vũ Nhu trừng to mắt nhìn anh cởi áo khoác xuống, sau đó là áo sơ mi, cuối cùng lộ ra lồng ngực cơ bắp.

"Anh muốn làm gì?" Cô liếm liếm môi, khăn trương hỏi.

"Em không thấy sao?"

"Anh. . . . . Không thể!"

Úy Dương đột nhiên dừng động tác lại, hai mắt nhìn chăm chú vào Vũ Nhu, ánh mắt nóng rực như muốn hòa tan Vũ Nhu.

"Anh không thể? Anh chờ em nhiều năm như vậy mà em lại nói anh không thể?"

Anh đến gần cô, hô hấp nồng đậm khiến Vũ Nhu mềm yếu.

Anh cởi quần dài, hai tay giữ chặt lấy vai cô. Bàn tay kéo áo, tiếng nút áo cô bị giựt đứt vang lên, lộ ra áo ngực viền ren.

"Không!" Vũ Nhu không phản kháng, bởi vì cô biết mình không thể phản kháng nổi, nhưng cô vẫn từ chối.

Úy Dương kéo quần áo còn sót lại trên người cô "Em không có quyền nói không!" Trong nháy mắt bọn họ đã trần truồng.

"Em sợ bị đau thương mà bỏ trốn, nhưng em có nghĩ đến anh, nghĩ đến cảm nhận của anh không?" Bắt được hai vai của Vũ Nhu, anh lên án .

"Anh chờ em bảy năm! Cuộc sống với anh như ở trong địa ngục, khi em trở về lại luôn miệng nói em không yêu anh! Em cố ý bức anh điên rồi mới nguyện ý dừng tay phải không?"

Vũ Nhu ngơ ngẩn, suy yếu phản bác: "Em không có! Em không sợ hãi. . . . ." Lời còn chưa nói hết, môi liền bị Úy Dương chặn lại.

Anh trêu đùa lưỡi của cô, để cho cô mềm yếu.

"Khi anh sắp có em lần nữa, em lại muốn chạy thoát, em có biết anh sợ hãi cỡ nào không? Nghe được câu em vẫn yêu anh, anh vui mừng muốn bay lên trời! Vậy mà em lại một lần nữa lựa chọn rời đi, lại đem anh đẩy vào địa ngục, sao em có thể hành hạ anh như vậy. . . . ."

Anh không thể đợi thêm nữa! Anh muốn có cô ngay bây giờ, cho dù đem cô nhốt vào lồng, anh cũng không tiếc nuôi.

Anh sẽ không để cô chạy thoát, anh không muốn nổi đau, nổi nhớ dầy vò!

Khi anh xâm nhập vào thân thể của cô, thì cô không nhận được mà rơi nước mắt. Nhiều năm không bị đàn ông chạm vào thân thể, làm cô cảm thấy cực kì khó chịu.

Úy Dương bỗng sùng sốt, tiếp đó cong người xuống, thương tiếc hôn đi lệ trên má cô, đôi tay vuốt ve thân thể, hi vọng giảm bớt sự đau đớn cho cô.

"Ở bên cạnh anh, được không?" Anh dừng động tác, thâm tình nhìn cô.

Cô có thể từ chối sao? Cô nhận ra sự đau đớn của anh, tại sao cô có thể từ chối người đàn ông mà cô yêu chứ?

Cô nhắm mắt, nước mắt rơi xuống, cánh tay vòng quanh vai anh, ngẩng đầu lên, khẽ liếm cổ anh.

Anh kích động hôn cô.

Bóng đêm bị tình dục chiếm lĩnh, trong không khí tràn đầy say đắm. . . . .

... ..

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa, chiếu xuống trên giường.

"Ừm. . . . ." Tiêu Vũ Nhu rên rỉ. Cô muốn giơ tay lên cản ánh mặt trời chói mắt, lại phát hiện mình không nhúc nhích được.

Hoi mở mắt, phát hiện một cánh tay từ phía sau lưng vòng quanh eo cô, để cô dán chặt vào lồng ngực, hai chân cũng bị cuốn lấy.

Không muốn quấy nhiễu người phía sau, cô nhẹ nhàng xê dịch, khuôn mặt Úy Dương đập vào mi mắt. Cô đột nhiên ý thức được thân thể bọn họ trần truồng, không khỏi đỏ mặt.

Mình là người sợ lạnh, đêm qua không có đắp chăn lại ngủ ngon như vậy, chắc là do người anh ấm áp rồi! Anh ấm áp làm cô thoải mái ngủ ngon giấc.

Cô nhìn anh, không ngờ khi ánh mắt sắc bén của anh bị che giấu, khuôn mặt trở nên dịu dàng, thậm chí còn có chút ngây thơ. Lòng của cô dâng lên một sự thỏa mãn.

Cô muốn đứng dậy, nhưng ngay cả khi anh ngủ, anh đều ôm cô thật chặt.

"Đừng rời xa anh. . . . ." Anh mê sảng, bắt đầu không yên ổn.

Vũ Nhu kinh ngạc nhìn anh.

Anh tỉnh chưa?

Úy Dương vẫn không nhúc nhích.

Anh còn chưa tỉnh? Ngay cả trong mơ mà anh cũng sợ cô sẽ rời đi sao?

Vũ Nhu đau lòng, cô chưa bao giờ biết mình sẽ làm anh bị thương sâu như vậy.

Cô đau lòng nằm lại giường, vươn tay, vòng chắc hông của anh, mặt rúc vào trên ngực anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn ấy.

Cô muốn đáp lại tình yêu của yêu.

Vũ Nhu không nhìn thấy ánh mắt của Úy Dương lúc này mở to, con ngươi đầy tràn vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Hai tháng sau

Tiêu Vũ Nhu đứng trước cửa sổ, nhẹ nhàng vuốt ve bụng, cảm thụ trong thân thể có một sinh linh bé bỏng đang hình thành.

Cô mang thai! Đứa bé được hơn 2 tháng, an toàn nằm trong bụng cô. Cô rốt cuộc có thể hiểu tâm trạng lúc Hải Lan biết mình có con.

Người phụ nữ nào không mong có đứa con do mình sinh ra?

Nhưng. . . . . Cô thật sự không muốn sao? Về chuyện con của Úy Dương và Hải Lan, còn có chuyện đau khổ năm đó, đều không để ý ư?

Chỉ cần được anh yêu, cô chấp nhận mọi chuyện được sao?

Hình như không đơn giản như vậy.

Có lẽ Tiêu Vũ Nhu trước kia sẽ thân thiện đối mặt, bởi vì chuyện này không có đi vào lòng của cô; nhưng cô bây giờ chỉ là một cô gái cực kì bình thường thôi!

Tình yêu khiến bản thân mình ích kỷ.

Tất nhiên cô sẽ không làm khó Hải Lan và con của cậu ấy, nhưng mỗi khi bị anh ôm vào trong ngực; mỗi lần đưa mắt nhìn anh; mỗi khi cô vuốt ve bụng mình, may mắn vì mình sắp có được kết tinh tình yêu của hai người, thì cô có thể gạt vấn đề này sang một bên sao?

Cô không biết.

Úy Dương im lặng đứng sau lưng cô.

Hai tháng này, anh rất vui vẻ, nghĩ đến chuyện từ nay về sau sẽ ở chung với cô, người ngoài nói gì, anh không quan tâm.

Nhưng gần đây cô luôn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, Úy Dương không cách nào biết được cô đang suy nghĩ gì, cảm giác lo lắng trở về.

"Lại đau bụng rồi sao?"

Tiêu Vũ Nhu xoay người lại, thấy Úy Dương, cười với anh.

Nụ cười này khiến toàn thân anh nóng ran.

"Không." Cô không muốn nói việc cô có thai cho anh biết sớm.

"Có đói bụng không?" Úy Dương ôm lấy Vũ Nhu, đầu cúi xuống cổ của cô, đôi tay nghịch ngợm vuốt ve bụng cô.

Tiêu Vũ Nhu khẽ tránh né "Đừng, nhột lắm."

"Em không đói, nhưng anh bụng!" Anh hài hước nhắc cô lên, hai người cùng nhau ngã vào trên giường lớn.

Có lẽ chỉ có lúc này, cô mới phải hoàn toàn thuộc về anh!

... ..

Đi tới đi lui, Vũ Nhu phát hiện mình tới Tiêu gia!

Cô có chút kinh ngạc nhìn căn nhà trước mắt, không tin rằng việc mình chỉ muốn đi dạo, kết quả lại đi tới nơi đây.

Cô vừa mới quay người, liền phát hiện có một bé trai mở to đôi mắt sáng trong nhìn cô.

"Chào chị." Giọng cậu bé lanh lảnh.

Nhìn bé chỉ tầm 6, 7 tuổi, lại vô cùng lễ phép, đúng là con nhà có giáo dục.

Vũ Nhu ngồi xổm xuống, thân thiết thăm hỏi nó: "Chào em, em tên gì?"

"Tiêu Niệm Vũ ạ."

Vũ Nhu vừa nghe cái tên này, liền ngây ngẩn cả người.

Mặc dù cô chưa từng nghe Hải Lan nói về con của cậu ấy, nhưng mà ở trước nhà họ Tiêu gặp được đứa bé họ Tiêu, tuyệt đối không phải là trùng hợp. Đứa bé này mặc dù là con của Úy Dương, nhưng Hải Lan đi theo cha, cho nên nó họ Tiêu cũng không có cái gì kỳ quái.

"Em mấy tuổi rồi?"

"Em sáu tuổi!" Chú bé giơ 6 ngón tay ra, cười hi hi trả lời.

Chuyện này càng chứng minh suy đoán của Vũ Nhu là chính xác.

Vũ Nhu rất thích đứa bé này, cô kéo tay của nó, nói: "Mẹ em đâu?"

"Em lên chạy ra ngoài nên mẹ không biết." Tiêu Niệm Vũ nói.

"Ồ?" Vũ Nhu cười lên, đôi mắt đứa trẻ tròn vo, cực kỳ giống Hải Lan. "Tại sao em lại lên chạy đến đây?"

"Ba bắt em học đàn, em không thích. Mà mẹ cũng không để cho em ra ngoài chơi, cho nên em trèo cửa sổ chạy ra đây."

"Lần sau không được thế nữa! Rất nguy hiểm."

"Vâng, em sẽ nghe lời chị, em rất thích chị, hi hi!" Tiêu Niệm Vũ vui vẻ kéo tay Tiêu Vũ.

"Tại sao?"

"Nhà em có hình của chị, mẹ nói tên của em cũng từ tên chị mà ra."

Vũ Nhu ngây người, lúc này mới phát hiện ra "Niệm Vũ" và "Vũ Nhu" phát âm giống nhau, trong lòng không khỏi cảm động, nhớ lại thời gian vui vẻ cùng với Hải Lan.

"Niệm Vũ!"

Giọng nói của Hải Lan từ cổng truyền đến, thấy con trai, cô vội vã đi xuống bậc thang.

"Vũ Nhu?" Thấy người bên cạnh con trai là Vũ Nhu, cô vừa mừng vừa sợ.

"Cậu. . . . . tới rồi à" Cô không tìm ra lời nào để nói.

Cô chưa bao giờ dám hi vọng có một ngày Vũ Nhu sẽ chủ động đến gặp họ.

"Đúng vậy." Vũ Nhu cũng bị Hải Lan làm cảm động, hôm nay sẽ bắt đầu làm một người mới thôi.

"Mau vào nhà ngồi." Mặt Hải Lan ngấn lệ nhìn Tiêu Vũ Nhu hồi lâu, đột nhiên nói lên một câu như vậy, nhưng sau khi nói lại cảm thấy không đúng.

Tiêu gia vốn là nhà của Tiêu Vũ Nhu, cô mới đúng là người ngoài!

Nhìn thấy Hải Lan luống cuống, Vũ Nhu cầm bàn tay có chút run rẩy của Hải Lan, hỏi : "Ba tớ có ở đây không?"

"Kiến Hoa không có ở đây." Cô mở cửa, để Vũ Nhu và Niệm Vũ vào nhà.

Hải Lan mời Vũ Nhu ngồi xuống, đuổi Niệm Vũ về phòng của nó, giúp cô pha trà.

Vũ Nhu nhìn xung quanh, hương trà nồng đậm làm cho người ta cảm thấy hương vị của gia đình, cô không khỏi kinh ngạc vì sự thay đổi của Hải Lan.

Trước kia cậu ấy luôn nóng nảy, không giống như bây giờ, dịu dàng, hiền hậu, đúng là người phụ nữ của gia đình.

Cô mỉm cười, hỏi thăm về cuộc sống của cậu ấy, mà Hải Lan càng đáp càng tự nhiên. Vũ Nhu cảm giác mình đã lâu không thoải mái nói chuyện với ai như vậy.

"Cậu. . . . . ở chung với Úy Dương à?" Hải Lan có chút nôn nóng hỏi.

"Ừ. Chuyện này phải cảm ơn cậu, nếu không có cậu, bọn tớ sẽ không làm lành với nhau." Vũ Nhu cười nói.

"Đâu có." Hải Lan cười vui vẻ, nhưng lập tức lại lo lắng Vũ Nhu thầm trách mình lắm miệng, nhưng không nói ra.

Vũ Nhu thấy Hải Lan như thế, cho rằng cậu ấy lo lắng mình sẽ gây khó dễ với Niệm Vũ, vội vàng nói: "Cậu yên tâm, tớ sẽ đối xử với Niệm Vũ như con ruột."

Cô vô cùng thích bé trai này, có một đứa con đáng yêu như vậy, cho dù không phải con ruột cũng được.

Nghe nói như thế, Hải Lan giật mình "Cậu. . . . . không biết?"

"Biết cái gì?" Vũ Nhu nhìn Hải Lan một chút, cực kì không hiểu.

"Niệm Vũ là con trai của Kiến Hoa."

Vũ Nhu dịu dàng cười cười, "Không sao, tớ thật sự không để ý."

Hải Lan nóng nảy "Nhưng Niệm Vũ thật sự là con trai của Kiến Hoa! Nó là em trai của cậu."

Vũ Nhu nghe giọng của Hải Lan không giống như đang an ủi cô, trong lòng liền nghi hoặc.

Chẳng lẽ cha không có nói cho Hải Lan nghe về chuyện của ông sao?

"Ồ. . . . . Cha tớ không. . . . . Không nói sao?"

"Nói gì? Anh ấy biết Niệm Vũ là con của anh ấy."

Sau một lúc do dự, Vũ Nhu mới cẩn thận nói: "Sau khi tớ sinh ra, cha tớ đã thất ổng dẫn tình rồi."

"Thì ra là cậu biết?" Hải Lan kinh ngạc nói.

"Cậu cũng biết?" Lần này là Vũ Nhu kinh ngạc.

"Trời ạ! Sao cậu không nói sớm?"

Hải Lan chán nản vỗ vỗ trán "Cha cậu đúng là đã thất ổng dẫn tình, nhưng khi anh ấy ở chung với tớ thì anh ấy muốn tớ có thể được làm mẹ, cho nên đến bệnh viện phẫu thuật. Mà tớ cảm thấy chuyện này quá. . . . . Quá xấu hổ, cho nên không nói ra, mà cha cậu chắc cũng không biết cậu biết anh ấy đã từng thất ổng dẫn tình, cho nên không nói gì."

Vũ Nhu ngây dại.

Thì ra là hiểu lầm! Úy Dương chưa từng. . . . . Phán bội cô?

"Lúc ấy, tớ giận Kiến Hoa vì không nói cho cậu chuyện chúng tớ, tớ cũng không chuẩn bị tâm lý mang thai, cho nên mới nhờ Úy Dương chở tớ đến bệnh viện, không ngờ bị cậu bắt gặp."

"Vây. . . . . tại sao Úy Dương không nói cho tớ biết?" Giọng của Tiêu Vũ Nhu có chút run rẩy, cô vì chuyện mình không tin Úy Dương mà cảm giác đau lòng.

Hải Lan ngồi xuống cạnh Vũ Nhu, vỗ nhẹ lưng của cô, an ủi:

"Tớ nghĩ cậu 'Không có gì phải giải thích hết' làm anh ấy đau lòng."

Không có gì phải giải thích. . . . . Tại sao cô có thể nói ra lời như vậy!

Thì ra lâu nay, cô luôn làm Úy Dương đau lòng, là cô tự cho mình là đúng, cũng làm cho Úy Dương chờ đợi lâu như vậy.

Hải Lan ôm tai nói ra cảm tình nhiều năm của Úy Dương đối với cô, Vũ Nhu đau lòng muốn chết.

Hải Lan nói, anh tìm cô rất khó. Tay Vũ Nhu khẽ lay động.

Hải Lan nói, anh không thích trở về gia tộc Cát Lợi, nhưng vì tìm cô, anh về đây. Mắt Vũ Nhu đọng đầy nước mắt.

Hải Lan nói, bảy năm qua, anh cất giữ những đồ vật của cô như bảo bối. Nước mắt Vũ Nhu trượt xuống gương mặt.

Hải Lan nói, anh không có bạn gái, thậm chí phòng làm việc đều là một khoảng không gian đen kịt. Trong lòng Vũ Nhu kích động không nói ra lời. . . . .

Vũ Nhu đưa tay lau nước mắt, đứng dậy nói với Hải Lan: "Tớ về đây. Cảm ơn cậu đã nói cho tớ biết nhiều chuyện như vậy!" Nói xong liền vội vàng ra khỏi cửa.

Vũ Nhu chạy như điên trở về biệt thự của Úy Dương, quần gia trộn mắt há mồm nhìn cô suýt ngã khi chạy lên cầu thang.

Quần gia cẩn thận, theo dõi Tiêu Vũ như: "Cô chủ, cô không sao chứ?"

Kể từ khi cậu chủ đem cô về nhà, tất cả mọi người đều coi cô là "Cô chủ".

Ông cũng chưa từng thấy bộ dạng vội vàng thế này của cô. Ông đang nghĩ có nên gọi điện đến công ty nói cho cậu chủ không.

Vũ Nhu nắm chặt lấy cánh tay của quần gia, vội vàng hỏi:

"Lúc cháu chưa tới, Chris hay đến đâu nhất?"

Tất cả mọi chuyện đều không quan trọng bằng chuyện hiểu rõ về Úy Dương.

Quần gia hơi nghĩ, trả lời: "Là phòng đọc sách. Cậu chủ không cho phép ai đi vào."

Vũ Nhu nghe xong, lập tức xoay người về phía phòng đọc sách.

Cô đã tới gian phòng này, nhưng chưa từng chú ý tới đồ vật nơi đây.

Cạnh vách tường là giá sách, trên bệ cửa sổ bày hoa Quân Tử Lan mà cô thích, rèm cửa sổ là màu xanh dương quen thuộc, ánh mặt trời xuyên qua, cách bố trí này của phòng đọc sách hoàn toàn không hợp khi có một cái giường lớn màu xanh ngay giữa phòng. Đột nhiên, một cảm giác quen thuộc tràn về. . . . .

[[["Đây là nhà anh sao? Thế anh còn phải ở ký túc xá làm gì?" Vũ Nhu quan sát căn phòng, hỏi.

Tường màu xanh lam khiến lòng người cảm thấy an toàn mà đứng đắn. Nhưng lúc tầm mắt nhìn thấy giường lớn ngay chính giữa phòng thì gương mặt cô không khỏi đỏ ửng lên.

"Bởi vì anh muốn thân cận với mọi người hơn." Anh nói. Anh nghĩ, điểm này, cô và anh hoàn toàn ngược nhau! Vì cô luôn giữ một khoảng cách nhất định với tất cả.

"Có tình huống đặc biệt thì anh mới ở đây."

"Như bây giờ?" Giọng điệu của cô hoàn toàn là chế nhạo ,

"Em là cô gái đầu tiên của anh." Giọng anh giống như thề.]]]

Đúng, là cái giường ấy! Cô nghĩ tới.

Ở bên phải cô, là một cái giá sách bằng gỗ.

Cô tiến trước, chạm vào, đó là giá sách trong phòng trọ của Úy Dương. Mắt Tiêu Vũ Nhu bắt đầu long lanh, tay khẽ run. "Sách vở đều được bày biện giống bảy năm trước", trong óc cô vang lên lời nói của Hải Lan

Bảy năm qua, anh cất giữ những đồ vật của cô như bảo bối.

Tất cả bài biện như ngày trước, chỉ có tầng cao nhất của giá sách có chút thay đổi.

Cô đưa tay vuốt ve, đây là sổ bản nháp mà cô viết. Chỉ nhìn thoáng qua, Tiêu Vũ Nhu không nhìn được nữa mà khóc thành tiếng, đôi tay rụi rầy, trang giấy trắng như tuyết rơi xuống mặt đất. . . . .

Trên mặt sàn bằng đá quý, là nhật kí 7 năm của Úy Dương.

((((Cô để lại cho mình bản Heart! we will for-get him!

Nó trở thành động lực sống của tôi. Có lẽ cô ấy thật sự yêu tôi?

Có lẽ cô ấy cũng không muốn rời xa tôi! Chỉ cần để cho tôi biết cô còn sống trên thế giới này, tôi sẽ cố gắng tìm cô đến hơi thở cuối cùng.

Chỉ vì chờ cô nở nụ cười. . . . .

Cô ở đâu? Lòng tôi bị nỗi nhớ cắn dần. . . . . vui không nổi nữa rồi. . . . .

Tôi muốn tìm được cô. . . . . Cho dù tôi chịu bao khổ đau, chỉ cần cô trở lại, tất cả đều là đáng giá. . . . .

Tôi vuốt ve đồ thuộc về cô, nằm trên giường hít thở làn hơi của cô,

Chỉ có làm như vậy, tôi mới có dũng khí để sống. . . . .

Cô là độc trong máu tôi, trừ khi tôi biến thành bụi, nếu không, cô luôn tồn tại. . . . .

Cô là duyên trời cao ban cho, tôi sẽ đợi. . . . .

Ta biết cô sẽ trở về. . . . .

Ta sẽ yêu cô vĩnh viễn. . . . .)))

... ..

Anh yêu cô như thế, mà cô cho anh những thứ gì?

Cô nói —— tôi yêu người khác.

Cô nói —— tôi và anh đã kết thúc.

Cô nói —— tôi không yêu anh.

Cô nói. . . . .

Cô luôn tổn thương anh! Bởi vì mình mềm yếu, chỉ muốn trốn tránh ngay lập tức, để một mình anh nếm trải sự khổ đau

Cô rút cuộc hiểu lời Úy Dương nói.

Ngày đó, anh nói —— anh yêu cô, cho nên anh vĩnh viễn sẽ không tổn thương cô.

Cô lao đảo lao ra khỏi cửa phòng, bắt một chiếc tắc xi chạy đến "RNR".

"Lần này chúng ta sẽ tập trung vào việc đấu giá trực tiếp trên mạng, chúng ta sẽ mời chuyên gia thiết kế thêm bốn mật mã để phòng trộm, mỗi người được giao một bộ mật mã, cửa cuối cùng do tổng giám đốc quản lí. Như vậy sẽ chống lại việc mất thông tin."

Úy Dương nhìn kỹ kế hoạch, gật đầu bày tỏ hài lòng.

"Còn. . . . ." Nhân viên còn chưa nói hết, liền bị tiếng mở cửa cắt đứt.

Úy Dương ngẩng đầu, nhìn thấy mắt Tiêu Vũ Nhu đang đầy nước mắt, thở hồng hộc đứng ở nơi đó.

Anh kinh ngạc đứng lên.

"Em . . . . . Em có lời muốn nói với anh."

Mấy nhân viên biết Tiêu Vũ Nhu, không hiểu, kinh ngạc vì bộ dạng nhếch nhác của cô lúc này.

Úy Dương quay đầu nói với bọn họ: "Tan họp, ngày mai nói tiếp."

Tất cả mọi người lui ra ngoài, chỉ để lại Úy Dương và Vũ Nhu ở phòng họp.

Vũ Nhu thút thít đi tới trước mặt Úy Dương, ôm thật chặt lấy anh, nói: "Xin lỗi."

"Sao vậy?" Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô khóc thê thảm như vậy, cô luôn che giấu cảm xúc của mình rất tốt.

Anh dìu cô đến ngồi xuống trên ghế sa lon, lau nước mắt cho cô.

"Chuyện gì xảy ra?"

Cô ngẩng đầu lên, hỏi:

"Em có nói rằng em yêu anh chưa?"

Úy Dương dừng lại động tác, trong lòng khẩn trương và vui mừng, anh nhìn Vũ Nhu, không hiểu vì sao cô lại đột nhiên. . . . .

"Em yêu anh, em vẫn luôn yêu anh." Vũ Nhu kiên định nói.

Ngớ ngẩn, Úy Dương có chút không tin được lời anh vừa nghe, kích động ôm cô vào ngực.

Anh rót cuộc nghe được câu nói này!

"Em chưa bao giờ biết yêu là gì, cho nên luôn coi thường cảm nhận của anh. Sau khi đến Mỹ, em vẫn dè dặt cảm giác của mình, em biết anh yêu em, nhưng không biết anh yêu em nhiều đến thế. . . . . em đã tổn thương anh, thật xin lỗi. . . . ." Vũ Nhu khóc không thành tiếng.

Cô ngẩng đầu nhìn Úy Dương, đập vào mắt là ánh mắt thâm thúy của anh.

"Anh chưa từng trách em, em cũng đừng xin lỗi anh, chỉ cần em yêu anh, chuyện gì cũng không sao cả." Úy Dương ôm cô thật chặt, an ủi cô.

Anh hôn cô thật sâu, giống như muốn đem cô nhập vào linh hồn anh.

Vũ Nhu đột nhiên dặng chân, ngồi trên người Úy Dương, hành động của cô làm cho anh âm thầm rên rỉ.

Cô bé này rốt cuộc có biết dục vọng của đàn ông rất dễ bị nổi lên hay không?

Sao cô lại không hiểu được? Cô vòng hai cánh tay lên cổ Úy Dương, chủ động hôn anh, dùng lưỡi trêu đùa anh.

Đợi đến nụ hôn của anh càng ngày càng nóng, cô đột nhiên lui ra, nói:

"Em sẽ bên anh mãi mãi! Trừ khi anh không muốn em nữa."

"Anh muốn em!" Anh thờ gấp hôn cổ Vũ Nhu, hai tay đã đợi không kịp mà vuốt ve cô "Bây giờ anh muốn em!" Anh lật người, đè Vũ Nhu xuống, bắt đầu cởi quần áo của cô và mình.

Vũ Nhu cười nhè nhẹ, ghé vào lỗ tai anh, nói nhỏ:

"Yêu em thì có thể, nhưng phải cẩn thận đứa bé đấy."

Cô buồn cười nhìn bộ mặt đại ra của Úy Dương.

"Em . . . . . Em có. . . . . Có thai?"

"Ha ha ha. . . . ." Vũ Nhu cũng nhin không được nữa, cười rộ lên, bộ dáng giật mình của anh thật đáng yêu.

"Anh sẽ làm ba sao?" anh vui vẻ nói.

Vũ Nhu thâm tình nhìn anh, "Đúng vậy, anh được làm cha rồi."

"Về sau em sẽ không khỏi anh? Em yêu anh không?" Anh cười như một đứa bé..

Vũ Nhu nhìn về phía anh, cam kết:

"Về sau em sẽ không rời xa anh, em vĩnh viễn chỉ yêu mình anh."

Tay cô choảng lên cổ anh, hôn nhẹ lồng ngực kia, một bàn tay nhỏ bé mềm mại chui vào quần dài của anh.

"how, i want you!" Cô ghé vào lỗ tai anh, thổi hơi nói.

Úy Dương run rẩy "Hừ. . . . . cô gái quý quái này . . . . . anh yêu em." Anh cúi người, đắm chìm trong hương thơm của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kết thúc

"Triển Khiết Vân!" Trong lòng Tiêu Vũ Nhu lại hiện lên cảnh thất bại khi ở Mĩ vì anh em họ Triển.

"Em . . . ." Triển Khiết Vân nói thầm nho nhỏ, lo lắng kéo kéo bộ váy mới vừa rồi không cẩn thận làm hỏng, "Em vá lại là tốt. . . . ."

Vũ Nhu thấy thế, vội vàng đoạt lấy bộ váy trắng muốt, chỉ sợ trải qua tay của con bé kia, mấy phút sau, bộ váy sẽ biến thành một đồng vải rách.

"Không cần!" Cô nhìn cái cổ áo lúc trước chỉ cần cắt nhẹ một cái là thành cổ vòm, bị Triển Khiết Vân "Nhẹ nhàng một cái" biến thành một nét thẳng đến trước ngực. Nghĩ thầm, không biết mặc vào sẽ lộ ra bao cảnh 'trả nhỏ cảm nhìn'.

Cửa phòng cô dâu dùng để nghỉ ngơi mở ra, Úy Dương muốn vào, lại bị Hải Lan ngăn lại.

"Không được! Trước hôn lễ, chú rể tại không được gặp cô dâu!"

Úy Dương dịu dàng nhìn Vũ Nhu nói: "Anh nhớ em."

Về mặt Triển Khiết Vân sùng bái nhìn Úy Dương cao lớn đẹp trai.

"Thật đẹp trai! Đúng là bạch mã hoàng tử."

"Được rồi, được rồi." Hải Lan bắt đầu dĩ nói "Mấy phút thôi nhé!" Nói xong kéo Triển Khiết Vân vẫn còn nằm mộng đi ra khỏi phòng nghỉ của cô dâu.

"Dương, làm sao bây giờ?" Tiêu Vũ Nhu nâng bộ váy cưới lên để Úy Dương nhìn.

"Ha ha, sức mạnh của Triển Khiết Vân thật là không nhỏ, đây chính là bộ váy đặc biệt đặt ở Pháp, chỉ có một chiếc, muốn đổi cũng không được."

Úy Dương đưa tay ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Vũ Nhu, thấy cô chỉ mặc áo lót, trộm hôn lên ngực "Nhưng mà anh thích."

Mặt Tiêu Vũ Nhu đỏ lên, đắm nhẹ bờ vai anh, lên án nói:

"Anh kia!"

Úy Dương không nói lời nào, chỉ là cười, vui mặt ở trước ngực cô.

Tiêu Vũ Nhu cũng nhẹ nhàng ôm lấy thân thể anh, say mê hơi thở phái nam.

A. . . . . Tình yêu rất cuộc hạnh phúc. . . . . Hạnh phúc, thật sự đã tới. . . . .

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.